

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

SPECIAL EDITION

SUSAN MALLERY

Haremdeki Kadın

GINNY

HQN SE-1 2010/11

www.bizimkosemiz.com

Kitap ve Tarama: Ginny

Düzenleme : Yuuki Zero

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HAREMDEKİ KADIN

Susan Mallery

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

El Peharia:

Çöl krallıklarından biri

Victoria McCallan :

Prens Nadim'in asistanı. Romanın kadın kahramanı

Dean McCallan :

Victoria'nın babası

Prens Kateb:

El Deharia krallığının prenslerinden biri

Prens Nadim :

Prens Kateb'in erkek kardeşi

Cantara :

Prens Kateb'in vefat etmiş olan karısı

Yusra :

Kış Sarayındaki emektar bayan kâhya

Rasha:

Altın mücevherler işleyen sanatkâr kadınların başı

Fuad :

Prens Kateb'i, babasının intikamını almak için öldürmeyi aklına koymuş bir delikanlı

Zavd :

Çöl kasabasının Yaşlılar Meclisinin etkili sözcüsü

BİRİNCİ BÖLÜM ~

VICTORIA McCallan gözlerini açtığında yatağının çevresinde; iri yarı ve silahlı beş saray muhafızını görünce, gününün başladığı gibi bitmemesi için, bildiği en kısa duayı içinden okumuştı.

Hatalı bir şey yapmadığından emindi. Aslında yatmadan önce fazladan yediği çikolatalı pasta hataydı. Ama bu da, bu muhafızlardan çok pantolon içine girmekte zorlanmaya başlayan kendi bedenini ilgilendirirdi. Bu davetsiz misafirler onu korkutmaktan çok meraklandırmışlardı. Bu işte bir hata olmalıydı.

Genç kadın, yatak örtüsünü dikkatle göğüslerinin üzerine çekerek doğrulup, başucundaki lâmbaya uzanıp açtı.

Yanılmamıştı. Yatağın etrafındaki üniformalı adamlar gerçekten saray muhafızlarıydı. Ellerin silâhlarında olduğunu fark etmek, durumunun tehlikesini gösteriyordu Victoria'ya.

Boğazını temizleyerek, gelenlerin arasında üniformasında en çok maden olanına baktı. Gelenlerin amiri, komutanı, her neyse o adam olmalıydı. O zaman açıklamayı da ondan beklemesi doğaldı.

"Doğru odaya girdiğinizden emin misini/.," diye sorarak onu konuşmaya zorladı.

"Victoria McCallan?" Adam soğuk bir sesle onun adını söylemekle yetinmişti. O zaman hata girilen odada olmadığı gibi, Victoria'nın durumu da hiç iç açıcı değildi.

İlk anlardaki merakı yerini korkuya bırakmıştı. Ama bunu elbette bu muhafızlara hissettirmeyecekti. Zaten yakınında dünya birbirine girse soğukkanlılığını korumasını bildiği ve artistik yeteneklerinden emin olduğu için, bunda zorlanmayacağından emindi.

Yatakta biraz daha doğrulup başını dikleştirerek, "Evet, o söylediğiniz ad benimdir," dedi. Sesinin titrememesinden; insanların vücutlarının tepkisiyle ses tellerinin tepkisinin aynı olmadığını görerek memnun olmuştu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Baylar?"

"Prens Kateb derhal sizi görmek istiyor."

Prens Kateb?

"Prens Kateb mi?" Onu elbette tanıyordu. Prens Nadim'in özel asistanı olduğu için, zaten kraliyet ailesindeki herkesi tanırdı. Kateb çöl hayatını ve oradaki kavimi sevdiği için, babasının bütün itirazına karşı şehre çok az inen bir mensubuydu Kraliyet ailesinin.

"Prens acaba benden ne istemiş?"

"Bunun cevabını vermeye mezun değiliz. Bizimle gelerseniz bunu size kendisi söyler."

Muhafız; gelirsiniz diyerek şartlı konuşmuştu. Ama Victoria, böyle isteklerin rica değil, uyulması gereken kesin bir emir olduğunu bilecek kadar tanıyordu bu insanları.

"Elbette gelirim. Ama sanırım, giyinmem için gerekli ortamı yaratır ve beni kısa bir süre yalnız bırakırsınız."

Komutanları olan adam, "Buna gerek olacağını sanmıyorum," diyerek, koltuğun üzerindeki eşyalarını alıp yatağın üzerine bırakmıştı. Sonra iki sert komut verince diğer muhafızlar bir askeri disiplin içinde arakalarını döndüler.

Victoria yatağın üzerine atılan ve neredeyse içini açıkça gösteren elbiseye baktı. "Prensin huzuruna bu elbiseyle çıkmak istemem."

Komutanın bakışları bunun başka yolu olmadığını göstermeye yeterdi. Victoria neler olduğunu bilemiyordu. Çoğu ipekten olan elbiseleri yataktan çıkmadan giydi.

Bir yandan da muhafızın duyabileceği bir sesle, "Bu çılgınlık. Yanlış bir şey yapmadım ki ben..."

Prens Nadim'in ofisinde çok düzgün çalışan ve Prens'in randevularını ayarlayıp, talimatını harfiyen yerine getiren son derece randımanlı bir asistandı. Orada yaptıklarından ötürü böyle apar topar götürülüyor olamazdı. Özel hayatına büyük özen gösterirdi. Pasaportunun ve çalışma izninin daha süresi vardı ve sarayda herkesle çok iyi geçiniyordu. Vergilerini zamanında ödemek konusunda en ufak bir ihmali söz konusu değildi.

Ancak adını bildiği Prens Kateb'in onunla ne sorunu olabilirdi de, adamlarını gecenin yarısında silâhlı bir şekilde onun odasına yollama gereği duyardı?

Bir an olduğu yerde durdu. Muhafızların başı yürümeye devam etmesi için bir işaret yaptı. Uyulması gereken bir işaretti bu. Yürümeye devam etti. Nereye gittiğini bilmiyor, ama buna aldırımıyordu.

Bir ay kadar önce zayıf bir anında babasına bir e-mail yollamıştı. Aslında onunla bir irtibat kurmasının yanlış olduğunu biliyordu. Onu yıllarca aramayan bu adam; iki üç içinde cevap vererek, onun bir sarayda yaşıyor olmasından duyduğu memnuniyeti dile getirmiş, İşin kötüsü El Deharia'ya ilk fırsatta geleceğinin haberini vermişti. Babası olay yaratmakta bire birdi...

Muhafızların arasında asansöre bindi. Muhafızların başı zemin katın düğmesine basmıştı. Aslında bu tip saraylarda zemin katları zindanlarıyla ünlü yerlerdi Bu zindanlarda hiç de hoş şeyler olmadığını bilmeyen yoktu...

İçini bir korkunun kapladığını hissetti. Prens onu zindanda bekliyorsa işler iyice kötü demekti.

Asansörden indikten sonra karanlık uzun bir koridorda yürümeye başladılar. Duvarlar taşlarla kaplıydı ve üzerlerindeki meşalelerde yanan yağlı bir maddeden çıkan alevler, koridoru

belki de olduğundan daha da korkunç gösteren loş bir ışık yayıyordu etrafa. Hava serindi.

Yılların ve muhtemelen kötülüklerin duvara sinen kokusu

insanı ürkütüyordu. Victoria biraz soğuktan, biraz da korkudan titremeye başladığını hissetti. Keşke üzerime yünlü bir şey alsaydım diye düşünürken, bakışlarını önünde yürüyen muhafızdan ayırmıyordu. Adamın arkadan görünüşü önden görünüşü kadar ürkütücü değildi. Kapalı demir kapıların arkasında kamçılar ve değişik işkence âletlerinin bulunduğu konusunda iddiaya girmeye hazırdı. Tabii ki bu iddiasını kaybetmek için çok şey verirdi...

Bir yerden canhıraş bir çığlık sesinin gelmesini bekler olmuştu. Belki de kısa bir süre sonra taş koridorları inletecek o çığlıklar ona ait olacaktı. Kaygı ve korkuları soluk almasını zorlaştırıyordu. Bu durumda olmasının nedeninin babasının yaptığı bir hatadan ileri geldiğinden giderek emin olmaya başlamıştı. Önemli olan bunun ne kadar büyük olduğu ve onun başına neler açacağıydı.

Önden yürüyen muhafız açık bir kapıya yaklaşmış ve eliyle ona içeri girmesini işaret etmişti. Son bir gayretle omuzlarını dikleştirerek gösterilen kapıdan geçti. Girdiği yer hiç de korkulacak bir yer değildi. Geniş bir yerdi burası. Duvarlarını kilime benzeyen resimli örtüler süslüyordu. Ortada duran oymalı oyun masanın etrafında yüksek arkalıklı dört sandalye vardı.

Oyun masasının üzerinde dağınık bir şekilde duran oyun kâğıtlarına baktıktan sonra nazarlarını odanın ucuna çevirdiğinde, babasının bir köşede sakın görünmeye çalışarak ayakta durduğunu gördü.

Badası Dean McCallan'ın tek bir bakışı, Victoria'ya olayın ne olduğunu anlatmaya yetmişti. Yakışıklı, sempatik ve büyük kumarbaz olan babası belli ki, kumar oynamama yeminini yine bozmuştu. Yüzü oldukça soluk görünüyordu. Gereğinden uzun sarı saçları darmadağınktı. Ürkek ve çaresiz bir görüntüsü vardı.

Victoria orada bulunanlara aldırmadan, "Yine ne yaptın," diye sorarken meraktan çok kızgınlık vardı sesinde. Belli ki babasının kötü bir şey yapmış olacağından emindi. Önemli olan, sonucun ne kadar kötü olacağıydı.

"Hiçbir şey Vi, inan bana." Bunu söylerken bir yandan da masumiyetini göstermek için iki elini havaya kaldırmıştı. "Sadece dostane bir şekilde poker oynadık."

"Hani sen bir daha kumar oynamayacaktın? Üç yıldır eline kâğıt sürmediğini zannediyordum."

Dean, Victoria'nın annesinin bacaklarının bağını kesen tebessümlerinden birini yollamıştı kızına. Ama bu tebessümü Victoria'da çok farklı ve kötü duyguları tetiklerdi her zaman. Ve o sefer de öyle olmuştu. Bu yüze aldanmamak konusunda yeterli idmanı vardı onun.

"Prens benimle oynamak istedi. Onu reddetmek kabalık olurdu."

Her zaman olduğu gibi; kiunar masasına oturmakta bu sefer de Dean 'ın bir kabahati yoktu...

Çünkü babası, "Prens hazretleri bu nazik davetinize çok teşekkür ederim. Ama beni bu oyun işinden mazur görün. Çok kötü bir oyuncuyumdur. Kartlarla oynan herhangi bir oyunu kazanmam söz konusu değil. Evimin ekmek parasını, karımın bütün birikimlerini kumar masalarında kaybettim," diyemezdi.

Victoria geçmişî düşünmeden edemiyordu. Annesi âşık olduğu bu sevimli ve yakışıklı adamın kahrından ve eziyetlerinden ötürü iki yıl önce genç sayılacak bir yaşta vefat etmişti. Babasını, annesinin cenaze töreninden bu yana ilk defa görüyordu. Ona mesaj attığı için kendine lânet ediyordu.

"Kaç para?" Bu işi kendi birikimi ve gerekirse biraz da borç bularak temizlemek zorunda kalacaktı.

Dean önce muhafızlara baktıktan sonra kızına sempatik bir şekilde gülümsemişti. "Konu olan şey sadece para değil, Vi."

Victoria bir anda midesine kramp girdiğini hissetti. Babasından her şey beklenirdi. "Yoksa hile mi yaptın?" Eğer böyle bir şey varsa babasını kurtarmasının mümkün olmadığını biliyordu.

O sırada koridordan gelen ayak sesleri hepsinin dikkatini çekmişti. Birazdan kapıda Prens Kateb göründü. Victoria'nın ayağında oldukça sivri topuklar olmasına karşın, Prens ona tepeden bakacak bir boya sahipti. Saçları ve gözleri gece siyahlığındaydı. Bir yanağında dudağına kadar uzanan yara izi yakışıklılığına gizemli bir sertlik veriyordu. Ayağında siyah dar bir pantolon, üzerinde beyaz, bol bir gömlek vardı. Özensiz gibi görünen bir kıyafet bu adamın sırtında bambaşka bir hava taşıyordu. Aslında yüzündeki iz, onun yakışıklılığına hiç zarar vermemiş de denemezdi. Bir kere yüzünde olması gereken sıcaklık bu iz yüzünden belli ki epey zarar görmüştü. Ufak bir çocuk o yüzden ürkerdi. Hatta bir büyük bile...

Doğrudan Victoria'ya bakarak, "Bu senin baban mı," diye sordu.

Victoria içinden gelen ürpermeye karşı koyamayacağını anladı. Üstelik bu hafif bir titremeye de dönüşmüştü. "Evet."

"Seni ziyaret etmesi için sen mi çağırdın onu ülkemize?"

Victoria öncelikle bunun için üzgün olduğunu, onu yıllardan beri görmediğini ve bazı kötü alışkanlıklarını terk ettiğini zannettiğini söylemeyi düşündü. Ama Prens Hazretleri cevabı çok kolay ve tek kelime olan bir soru sormuştu, hayat hikâyesini değil.

"Evet," dedi kısaca.

Kateb'in bakışları, Victoria'nın derisini ve adalelerini delerek ta kemiklerine işler gibiydi. Elbisesini çekiştirerek vücuduna bu kadar oturmasını engellemeye çalıştı. Keşke üzerinde ipekten değil de, hatlarını fazla göstermeyen daha kalın kumaştan bir elbise olsaydı.

"Kâğıt oynarken hile yaptı," dedi Prens.

Bu haber Victoria'yı hiç şaşırtmamıştı. Dönüp babasına bakma gereğini bile duymadı. Onun bu durumdan kurtulmak için her şeyi yapıp, her şeyi söyleyeceğini ve bu sözleriyle daha da derinlere batacağını biliyordu.

Başını dikleştirerek, "Bunu duyduğuma üzıldüm, efendim. Sanırım onu hemen sınır dışı edeceksiniz. Ve bunda elbette haklısınız. Ama bunun dışında, onun bu yolla oyun arkadaşlarından haksız yere kazanmak istediği meblağı ödememe acaba izin verir misiniz?"

Victoria'nın niyeti işi olupbittiye getirerek, babasını sınır dışı olmakla kurtarmaktı.

"Sınır dışı edilmek işlediği suçun yanında çok basit bir ceza kalır." Kateb bir iki adım daha atarak Victoria'nın yanına yaklaşmıştı. "Baban bana karşı bir alçaklık yaptı. Bu aynı zamanda Kraliyete karşı yapılmış bir alçaklıktır."

"Bu... Bu da ne demek," diye araya giren Dean'ın sesi titremeye başlamıştı. "Victoria, bana olmadık bir kötülük etmelerini önle."

Victoria ona yine bakmamıştı. Bir avukat tutmak o kadar kolay bir yol olamazdı. Her şeyden önce bu ülkede babasını savunacak bir avukatı bulmakta zorluk çekeceği açıktı. Kraliyet ailesinden birine karşı dava almak her babayiğidin harcı değildi. Bu arada A.B.D. büyükelçiliğinin yardımı istenebilirdi. Ama diplomatların görevi vatandaşlarının haksızlığını değil, hakkını korumaktı. O zaman oradan da bir yardım alınması olası değildi.

Prens Kateb, Victoria'yı etkilemek ister gibi gözlerini onun gözlerine dikerek konuşuyordu. "Üstelik hile yaparken yakalandığında kayıplarını karşılayacak parası da kalmamıştı."

Babası hiçbir davranışının sorumluluğunu taşımaya alışık biri olmadığı için. Victoria bunu da normal karşılamıştı.

"Söylediğim gibi Efendim, borçlarını karşılamaya hazırım."

Prens Hazretleri bunu duymazdan gelerek, "O bize başka bir teklifte bulundu."

Victoria bunun ne olabileceğini düşünemiyordu. "Onun sizin ilginizi çekecek herhangi bir şeyi olmadığını biliyorum. Bu nedenle de her ne teklif ederse etsin, Tarafınızdan kabul göreceğini hiç sanmam. Her şeyden önce parası olan biri değildir. Bence benim teklifim, onunkinden çok daha elle tutulur bir teklif. Lütfen onun borcunu ödememe izin verin. Param Central Bank 'da. Hesap numaramı verirsem ne kadar olduğunu görebilirsiniz. Ve ödeme talimatını da buradan gözünüzün önünde vermeye - "

"Babanın bu borcu karşılığında bana ne önerdiğini öğrenmek isteyeceğini zannederdim. Ama ben söyleyeyim. Onun teklifi sendin."

Oda bir anda Victoria'nın gözleri önünde dönmeye başlamıştı. Bir iki adımda masaya yaklaşarak oraya tutundu. Yer yarılıp da içine girse çok mutlu olacaktı. "Anlayamıyorum," diye fısıldadı.

Katep devam etmişti. "Onu hile yaparken yakaladığımda, bana bütün parasını vermeyi önerdi. Ama onun böyle bir parası olmadığından emin olduğum için bu teklifini kale bile almadım. Bu teklifi kabul görmeyince; bu sarayda çalışan çok güzel bir kızı olduğunu söyledi. Onun kendisini kurtarmak için her türlü özveride bulunacağından emin görünüyordu. Arzu ettiğim sürece, kızının benimle olacağını söyleyerek, bu teklifini elle tutulur bir hale getirdi."

Victoria hiç istemese de bu adi adamın o sırada ne durumda olduğunu görmek için başını çevirip tükürür gibi bir ifadeye babasına baktı. Dean fazla sarsılmış görünmüyordu. "Tatlım, ne yapayım? Başka bir şey yapamazdım. Başka çarem kalmamıştı..."

"Yapabileceğin şey vardı. O da kartlara elini sürmemek."

Aslında Victoria babasının, başka babalara benzemediğini biliyordu. Ama bu kadar adileşebileceği elbette aklına gelmezdi. Hayatında belki de onlarca defa kumarı bırakacağına yemin etmiş, ama çok kısa zamanda yine her şeyini kumarda kaybetmiş bir şekilde karşılarna çıkmıştı.

Victoria ayakta durmak için büyük gayret sarf ediyordu. Çaresiz bir şekilde sordu. "Şimdi ne olacak?"

"Baban hapse girecek. Bunun ne kadar olacağına hâkimler karar verir. Ama bunun sekiz on yıldan az olacağını hiç sanmam."

"Aman tanrım, hayır," diyen Dean olduğu yerde taşların üzerine yığılarak iki eliyle yüzünü kapatmıştı. Bitmiş bir hali vardı.

Victoria o anda babasının işin ciddiyetini en sonunda anladığını düşündü. Böylece dersini almış olmalı ve bu hatasını bir daha tekrar etmeyecek kadar içten bir şekilde tövbe-kâr olmuş olmalıydı. Ama artık bunu anlamakta geç kalmıştı. Victoria babasını iyi tanıyordu. Böyle etkili bir pişmanlık onu ancak birkaç ay kumar masalarından uzak tutabilirdi. Sonunda dönüp dolaşıp gideceği yer yine orası olacaktı. Artık ona sırt çevirmenin zamanı gelmişti.

Ne var ki; bundan on yıl önce verdiği bir söz vardı. Annesi Ölüm döşegindeyken ondan, hangi durumda olursa olsun babasının arkasında duracağına dair söz almış, bunun için Victoria'ya yemin bile ettirmişti. Victoria'nın annesinin bu son vasiyetini kabul etmesinin nedeni, o kadının kendisi için olağanüstü fedakârlıklar yapmış olmasıydı. O kadar sevdiği ve

çok şey borçlu olduğu bir kadını ölümü anında kıramazdı. Dean, annesinin hayatta yaptığı tek hataydı. Bu hatasının onu ölümünden sonra da takip etmesi düşünülemezdi.

"Onun yerine beni cezalandırın, Prensım." dedi Prense bakarak. "Onu salıverin ve beni alın."

Dean bir anda canlanarak ayağa fırlamıştı. "Victoria benim için bunu yapacaksın, değil mi?"

"Hayır. Bunu senin için değil, annem için yapacağım." Dönüp Prense baktı "Beni hapse atın. Ne de olsa ben de bir McCallan'ım. Babamın yaptığı şerefsizlik, beni de etkiler."

"Seni hapsedmek için ne bir nedenim, ne de böyle bir arzum var." Kateb o anda çölde olmadığı için çok pişmandı. Böyle bir olay orada olsa bu adamın en azından kolu kesilir ve olay böylece fazla uzamadan kapanırdı. Böyle âdi ve suçu açık olan biri için mahkemeye ve uzun uzun tartışmalara, ya da değişik alternatifler arasında seçim yapmaya değmezdi.

Bir kadını babasının suçundan ötürü hapse atmak ise, orada çok kuralları geçmediği için söz konusu olamazdı. Bu kadın gibi birini hapse atmak yer israfından başka bir şey değildi.

Prens, Victoria McCallan denen bu kadını uzaktan da olsa tanıyordu. Ama bu karcık bir tanıma bile onun karakteri hakkında bilgi sahibi olmasına yeterdi. Dış görünüşü itibariyle bir değerlendirme yapması gerekse onun çok güzel bir kadın olduğunu kabul etmek sorundaydı. Sarışın saçlı başının altındaki vücudunun yuvarlaklarının etkisi altında kalmayacak bir erkek olamazdı. Değişik ruh hallerinde kısılıp irileşen gözleri, kısıkken de irileşmişken de çok anlamlı bakışlara sahipti.

İki yıldan bu yana Prens Nadim'in asistanı olarak çalışıyordu ve bu iki yıl içinde Prens'in bir kadın olarak dikkatini çekmek gayreti içindeydi. Hedefinde bir prensin eşi olmak vardı. Bunun için de Nadim'den hiçbir şeyi esirgemediği söyleniyordu. Aslında Kateb bu nedenle onu suçlayacak değildi. İnsanların elde etmek istedikleri şeyler için savaşmaları gerektiğini bilenlerdendi. Ama Nadim'in onunla ilgilenmeye niyeti olmadığını, herkes gibi Kateb de biliyordu.

Nadim'in kısa bir zaman önce Kralın tercihi olan bir kadınla nişanlanması, bu kadının plânlarında ciddi değişiklikler yapmış olmalıydı. Olmayacak dualara âmin deyecek bir kadına benzemiyordu, Victoria McCallan. Bu nedenle de onun kısa zaman içinde, zengin bir koca arayışı içinde bu limanlardan yelken açacağına emin gözüyle bakıyordu. Niyeti böyle olan bir kadının, kendi özgürlüğünü bu kadar pislik bir adamı kurtarmak için ortaya atmasına hiçbir anlam veremiyordu.

Aslında bunları düşünmek yerine Dean McC'allen'a ne yapacağına karar vermeliydi. Bu sahtekâr pislik adama, iğrenerek baktıktan sonra muhafızlara dönerek, "Götürün bu adamı," dedi,

Victoria, babasının nereye götürüleceğini anlamakta gecikmemişti. "Hayır, bunu yapamazsınız," diye ileriye iki adım atmıştı. Hafifçe diz çöker gibi bir hareket yaparak Prens'in eline sarıldı. Ama babasının ricayla, isyanla falan kurtulmasının mümkün olmadığını biliyordu. Karşılığında mutlaka birilerinin bir şeyler vermesi gerekirdi. "Sizin için her şeyi yapmaya hazırım."

Prens hiddetli bir şekilde elini Victoria'nın elleri arasından çekerken, kadının elinin içinde sıcak bir esinti yarattığını fark etti. Güzel ve çekici bir kadınla ten temasının doğal sonucu olmalıydı bu. "Çizmeyi aşip, sabrımı taşımak mıdır senin niyetin?"

"Ne suç işlemiş olursa olsun, o benim babamdır."

Kateb bir genç kadına, bir de rengi iyice solmuş olmasına karşın hâlâ tebessüm eden çehresini korumaya çalışan adama baktı. Bu tip bir kadının babasına bu kadar sahip çıkmasının doğal olamayacağını düşündü. O zaman bu duygu gösterisi nedendi? Bu adam onun için neden bu kadar kıymetli oldu?

Belki de bunun nedeninin babasıyla hiç ilgisi yoktu. Victoria denen bu kadın bu bahaneyle onunla bir yakınlık kurmanın peşinde olabilirdi. Nadim prens ise, kendisi de prensti. O zaman; bir zamanlar Nadim için beslediği ümitleri, bu sefer ona çevirmiş olabilirdi.

Bir zamanlar; hiçbir kadın hakkında bu tür şüpheli duygu ve düşünceleri yoktu. Çünkü o zamanlar aşk, mutluluk ve aile bağlarının gerçekliğine inanırdı. Ama son beş yıldır, dünyanın değişik yerlerindeki kadınların, sırf zenginlik ve unvanından yararlanmak için onun peşinden koştuklarının şahidi olmuştu. O kadınların hiçbirinin, bir erkek olarak onunla ilgilenmediklerini biliyordu. Bir şeyh ile evlenmenin onlara getireceği zenginlik ve şöhretin peşindeydi her biri.

Bir iki adım geri atarak karşısında duran kadına baktı. Üzerinde ipek dantel bir elbise, ayaklarında ise bu elbiseye komik derecede ters düşen terlikler vardı. Ama yine de şahane bir kadındı. Dalgalı saçlarının omuzlarına dökülüşü, mavi bakışlarındaki derinlik, kırmızı dudaklarının dolgunluğu, kısacası her şeyi bir erkeği baştan çıkarmak için özenle tasarlanmış gibiydi. Elbisesinin yaka aralığından, nefes almasıyla kalkıp inen memeleri fark ediliyordu.

İstedığı şeyi elde etmek için vermeyeceği hiçbir şey olmadığı halinden belliydi. Kateb her ne kadar; bir insanın elde etmek istediği şey için savaşmasından hoşlanırsa da, bunun kendi üzerinde kullanılmasını hoş karşılamazdı.

Bu kadın, Kateb'in onun bu güzelliğine tav olacağını zannedecek kadar aptal olabilir miydi? Bir prensten, bir başka prensin peşine düşmek onu hiç mi utandırmıyordu?

Dönüp bir daha, hakkında verilecek son kararı bekleyen adama baktı. Kızını koruması gereken bu adam, hiç de böyle bir gayretin içinde değildi. Hatta o sırada güzel kızının Kateb'in kollarında sevişmesi için her şeyini vermeye hazır olduğu belliydi. Bu adam yasaların suç, toplumun ayıp, dinin günah saydığı her şeyi yapacak tıynette biriydi. Acaba Victoria'nın oynamaya niyetlendiği bir oyunda onun da parmağı olabilir miydi. Yoksa kızının, onu kurtarmak için kendisini feda etmesine bu kadar soğukkanlı bir şekilde rıza mı gösteriyordu? Bu ikinci ihtimal Kateb'e daha olası gelmekle beraber, şimdiden bir takım komplo teorilerinin etkisi altında kalmasına ve ona göre davranmasına neden olmadığını düşündü.

Muhafızlara, "Onu koridora çıkarıp, beni bekleyin," dedi.

Dean McCallan'ın yürüyecek hali kalmamıştı. İki muhafız kollarından tutup onu sürükleyerek odadan çıkardılar.

"Söyle bakalım, onu kurtarmak için ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Benden isteyeceğiniz her şeyi yapmaya hazırım."

Genç kadının bakışlarında hafif bir parlaklık belirmiş gibiydi. Acaba bu adam görüldüğünden daha iyi kalpli biri olabilir miydi? Ama onun hakkında hiç de iyi şeyler duymamıştı. Acımasızlığıyla ün salmış biriydi Prens Kateb.

"Senin gibi bir kadın için erkeklerin hükümrân olduğu bir yerde yaşamamanın zorlukları olacağı çok açık." Bunları söylerken bu kadına karşı içini sarmaya başlayan arzu dalgasına önem vermemesini bilmişti. Yataktan alınıp buraya getirildiği, o biraz da pejmürde haline karşın, hem de Prens Kateb gibi birini bile etkilemesini biliyordu. "Amerika'da hiç de zorlanmadan elde ettiğiniz haklar burada yoktur.

Bizim toplumumuz kadın-erkek eşitliğine inanmaz. Ama şu ana kadar fena idare etmediğini kabul etmek zorundayım. Bildiğim kadarıyla sen bir süredir Nadim'in asistanısın, değil mi?"

"İki yıldan beri."

"Onun nişanlanmış olması çok yazık, değil mi?"

"Sanmam. Kendisi gayet mutlu görünüyor."

"Ama sen herhalde pek memnun değilsin. Bütün plânların onun bu hareketiyle altüst olmuş olmalı..."

Victoria belkemiğinde bir sızı hissetmişti. Adamın bu sözlerle neyi ima ettiği belliydi. Gözlerini Prens'in gözlerine dikerek. "Bunun babamın durumuyla bir ilgisi olmadığını düşünüyorum."

"Bundan emin misin? Belki şimdi de onun yerine beni elde etmeye çalışıyor olabilirsin. Huzuruma bu kıyafetle gelmek, yalvarmak..."

Victoria kollarını göğsünde birleştirdi. İyi şeyler söylemeyeceği belliydi. Ama yine de kendini kontrol etmeliydi. "Adamlarınız geldiklerinde yatmak üzereydim. Ve eğer onlar biraz daha anlayışlı davranıp da giyinmeme izin vermiş olsalardı, elbette karşınıza bu halde çıkmayacaktım."

"Geceleri genellikle bu kıyafette mi yatarsın?"

Victoria kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu. "Hem böyle bir ülkede erkeksiniz, hem de Kraliyet ailesine mensupsunuz. İsteyip de yapamayacağınız hiçbir şey olmadığına göre, gidip gardırop ve eşyalarımı kontrol ederseniz. Bu sorunuzun cevabını kendiniz görürsünüz." Bir an durduktan sonra samimi bir sesle devam etmişti. "Sizi baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünüyor olmalısınız. Uyanıp gözlerimi açtığımda yatağımın kenarına dizilmiş muhafızlarınızı gördüğüm anda, işte benim şanslı günüm, diye düşündüğümü zannediyor olmalısınız. Böylelikle, onu baştan çıkarmak için can attığım Prens hazretlerinin huzuruna götürülüyor oluşumun mutluluğunu yaşadığımı da... Ve muhafızlarınızın bulunduğu bir ortamda, sırf sizi etkilemek için bu kıyafeti seçip giymiş olmalıyım, öyle mi?"

Kollarını vücudunun iki yanına bıraktı. "Bu kadar da değil. Böyle bir akşamda bu kıyafetle yatağa girdiğim zaman, babamın kalkıp

buraya geleceğini ve her nasılsa sizinle kart oynarken hile yapacağını ve bunun üzerine sizin beni yatağımdan kaldırıp yanınıza çağıracağınızı da plânlamış olmalıyım. Ve bütün bu plânlarım da tıkr tıkr yürümüş olmalı. Şunu kabul etmelisiniz ki Prens Hazretleri, bu çok ilginç bir komplo teorisi."

Prens onun bu sözlerine içinden çok kızmakla beraber, jş böyle sunulunca, bu kadının onunla bu şekilde alay etmesinin çok da yanlış olmadığını düşünmekten kendini alıkoyamadı. Ama tabi bunu ona itiraf edecek değildi. Bu kadının bir espri gücünün de olması, Kateb'i tahmin edebileceğinden fazla etkilemişti. Bunun bir nedeni de; bu espri gücünün böyle bir vücutta gizlenmiş olmasıydı.

Prens Kateb yine de onun üzerine gitmeye devam ederek bu etkilenmeden kurtulmaya çalışması gerektiğini düşünmüş olmalıydı. "Nadim'le evlenmek istediğini inkâr mı edeceksin?"

Victoria Prens'in işi iyice ileriye götürme yolunda olduğunu gördü. "Benim için önemli olan Prens'in güvenliğiydi. Bu tip ülkelerde Prenslerin boşanması kabul edilen bir şey değildir."

"Yani, ona karşı bazı duygularınız yoktu, öyle mi?"

"Prens çok kibar ve iyi bir insandır."

Kateb onun devam etmesini bekledi.

Victoria başına yerden kaldırarak bakışlarını genç Prensın gözlerine dikti. "Siz benden ne istiyorsunuz? Bir Prensle evlenmeyi arzu etmiş olabilirim diye, beni cezalandıracak mısınız? Evet, söyleyin ne istiyorsunuz. Burada her şeyi yapmaya muktedirsiniz. Ben ise şu anda sadece babamı düşünüyorum."

"Neden ki?"

"Çünkü o benim babam."

"Bu nedenini pek inandırıcı gelmedi bana. Ona nasıl baktığını gördüm. Seni böyle müşkül bir durumda bıraktığı için bakışlarında nefret ve hiddet vardı. Ona kızdığın belli."

"Kızmış olabilirim. Ama bu onun benim babam olduğu gerçeğini değiştirmez."

Uzunca bir süre sessizlik olmuştu. Ama Victoria'nın pozisyonunu değiştirmeyeceği, sessiz bir şekilde gözlerinin içine bakmasından belliydi.

"Onun yerini almaya hazır mısın?"

"Evet."

"Hem de zindanda, öyle mi?"

Victoria zorlukla yutkunmuştu. Ama Prensın onun korktuğunu hissetmemesi gerekiyordu. "Evet," dedi kararlı bir sesle.

"Orada yaşam çok zor ve acımasızdır."

"Olabilir. Babama sahip çıkacağıma dair anneme söz verdim."

Bu sözleri zorlukla söylediği belliydi. Prens Kateb bir mesafe aldığını görüyordu. Ama bunu tarifte zorluk çekeceği de belliydi.

Söz vermek. Onun gibi bir kadın için söz vermiş olmanın ne anlamı olabilirdi? Prens dikkatle genç kadının gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde ciddi bir yorgunluğun izleri vardı. Hem de uzun süren bir yorgunluğun. Belli ki bu kadının ruhu yaşından çok daha fazla yıpranmıştı. Yoksa onun bu halinin nedeni, kendisinden bir şeyler koparabilmek olabilir miydi?

Cantara o sırada yanında olsaydı, bu sorunun cevabını ancak Cantara söyleyebilirdi. Ama Cantara orada olsaydı, nasıl olsa o gece kimseyle kumar oynuyor olamazdı.

"Baban beni aldatmaya, paramı çalmaya çalıştı." Kateb'in sesi çok renksiz çıkmıştı. "Onu hile yaparken yakalamasıydım, şu anda zimmetindeki çok büyük bir parayla buradan çekip gitmiş olacaktı."

Victoria sırtından soğuk bir ter tanesinin beline kadar aktığını hissetti.

"Hem de bunu Kralın sarayında ve etrafta sayısız korumanın bulunduğu bir ortamda yaptı. Bunun elbette bir takım ağır sonuçları olacaktır. Şimdi de öz kızının bu sonuçların muhatabı olmasını kabul ediyor, bunun farkındasın, değil mi?"

"Bunun böyle olduğunun gayet iyi farkındayım."

Bu nasıl bir babaydı. Kendi işlediği bir suçun cezasını, hem de kızı olan birinin çekmesine, nasıl bu kadar soğukkanlı bir şekilde rıza gösterebilir, hatta nasıl onu bu yola itebilirdi?

Kateb, bu iki kişinin de bu olaydan ders alması gerektiğini düşünüyordu. Her şeyden önce yapılması gereken ilk iş Dean denen bu adamın bir an önce içeri atılmasıydı.

"Sen odana dön," dedi Victoria'ya bakarak. "Cezasının ne olduğu konusunda sana bilgi verilecektir. Onu mahkûm edilmeden önce ziyaret edebilirsin. Ama ondan sonra, hayır. Bir de - Victoria, "Hayır," derken iki eliyle genç Prens'in eline yapışmıştı. "Hayır, bunu yapamazsınız. Lütfen... Bilin ki istediğiniz her şeyi yapacağım." Yaşlar yanaklarından süzölmeye başlamıştı. "Ölüm döşeginde olduğu bir sırada ona her zaman sahip çıkacağım hakkında anneme söz vermiştim. Ona kötü bir şey olmasına seyirci kalamam. Çektirdiği onca yıla karşın annem, babamı her zaman deliler gibi severdi. Size yalvarıyorum, babamı zindana atmayın. Onun yerine beni alın. Oyun sırasında size beni vaat etmiş olabilir. O zaman ona hayır mı dediniz, yoksa bu teklifini kabul mü ettiniz? Söyleyin en sonunda ben de bir kumar fişi gibi ortaya mı sürölmüşüm? Oyunun sonunda beni mi kazandınız?"

Kateb bu soruya cevap verirken zorlanmıştı. "Bu önerisinin ciddi olabileceği aklımın köşesine bile gelmemişti."

"Ama siz ne yaptığınızın farkında olmalısınız. Son bahis benim üzerimde oynanırken sizin bir itirazınız olmamış ki, o son eli de oynadınız ve bunun sonunda beni kazandınız."

"Ne olarak?"

Victoria genç Prense doğru yükseldi. "Siz ne olmamı isterseniz, onu olacağım..."

İKİNCİ BÖLÜM-

VICTORIA, Kateb'in bakışlarından onun sabırsızlandığını görüyordu. Yalvarmaları bir işe yaramamıştı. Yapacağı başka bir şey yoktu. Bu işin mağlubu belli olmuştu. Ama son bir kozu daha vardı. Bir gün böyle bir kozu oynayacağını, bir söyleyen çıksa kesinlikle ona güler geçerdi.

Bir elini kullanarak kıvrak bir hareket yapınca üzerindeki ipek elbise vücudundan düşerek ayaklarının dibine yığılmıştı. Üzerinde, vücudunun bütün hatlarını, meme uçlarının kabarıklığını gösteren incecik bir kombinezon kalmıştı.

Prens tepkisiz bir şekilde onun yüzüne bakmaya devam etti. "Düşündüğün kadar çekici ve etkileyici değilsin."

"Olabilir. Başka yolum kalmadı. Bunu denemek zorundaydım."

"Vücudunu bana mı veriyorsun? Bir gece için mi? Bu babanın suçu karşısında çok değersiz bir karşılık olur."

"Kendimden ve vücudumdan başka verebilecek bir şeyim yok. Olsa önce onu verirdim."

Üşümeye başlamıştı. "Benim paramı kabul etmeyeceğinizi söylemişsiniz. Kabulünüze mahzar olacak başka bir şeyim yok," derken eliyle varı çıplak vücudunu gösteriyordu. "Sahip olduğum bilgisayar tekniğine çölde ihtiyacınız olmadığını iyi biliyorum." Sesi boğulur gibi çıkmaya başlamıştı. "Üstelik sadece bir gece için olması da şart değil..."

Prens bir kaşı kalkmıştı. "Daha uzun bir süre için mi? Ne kadar uzun? Seninle evlenecek değilim ya." Son sözlerinde çok açık bir aşağılama ve alay vardı.

Bu acı bir ok gibi saplandı genç kadına. Ama onun bu sözlerine üzüldüğünü göstermemeliydi. "Ne kadar süre isterseniz, o süre kadar metresiniz olurum. Sizinle çöle gelir ve orada istediğiniz her şeyi yaparım. Her şeyi. Tabi bunun karşılığında babamı ülkenizden sınır dışı ederseniz. Bir daha El Deharia'ya ayak basmayacağından emin olun. Lütfen onu hapsedmeyin."

Kateb'in bakışları onu inceliyordu. Victoria titredi. Ama Prens bunu fark etmemeliydi. Genç prens ona yaklaşarak kombinezonun önce bir askısını, sonra da ikincisini omzundan sıyrınca bu incecik parça da elbisenin üzerine ayaklarının dibine düştü. Artık üzerinde sadece ufacık ve incecik bir don kalmıştı.

Genç kadının içinden oradan koşarak kaçmak geldi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ama olduğu yerde kıpırdamadan durmaya devam etti. Bu gerçekten artık son kozuydu. Prens bu kadar ileri gittiğine göre, bu hal çaresine razı olabilirdi. Ama böyle olmazsa, başka bir şey verebilmesi mümkün olmadığına göre, babasının kurtulma ihtimali ortadan kalkacaktı. Hiç olmazsa elinden gelen her şeyi yapmıştı. Hem de hiçbir zaman yapamayacağını düşündüğü bir şeyi...

Aslında Dean McCallan gibi bir adam için değmezdi böyle bir fedakârlık. Bunu Victoria da çok iyi biliyordu. Zaten bu özveriyi onun için değil, sevgili annesine verdiği söz için yapıyordu.

Prens onu bir kere daha tepeden tırnağa süzdü. Victoria onun bu bakışlarından bir anlam çıkartamadı. Sonunda Prens arkasını döndü.

"Örtün," dedi.

Victoria kaybetmişti. Artık yapabileceği bir şey yoktu. Bütün mesele bu adamın gözü önünde ağlamamaktı.

Kateb odadan çıkınca, ne yapması gerektiğini bilemeyen Victoria onu takip etti. Genç Prens, Dean McCallan'ın karşısında durdu.

"Kızın altı ay için benim metresim olmayı kabul etti. Bu süre içinde benimle beraber çöle gelecek. Sonra buraya, ya da istediği yere dönebilir. Sen de yarın sabah ilk uçakla buradan defolup gidecek ve bir daha bu ülkeye ayak basmayacaksın. Burada görünmen halinde, görüldüğün yerde alnına kurşunu yersin. Sanırım anlatabildim."

Victoria o gece ikinci bir sefer dengesini korumakta zorluk çekti. Prens onu metres olarak almayı kabul etmiş ve babası kurtulmuştu.

Bir anlık bir rahatlama sonra, kendisini hiç tanımadığı bir a- dama satmış olmanın şaşkınlığı içine girmişti. Üstelik ona hiç değer vermeyen ve bunu göstermekte tereddüt etmeyen bir adama.

Muhafız onu serbest bırakınca Dean büyük bir haysiyetsizlikle Kateb'in eline sarıldı. "Tabi tabi merak etmeyin. Buralara bir daha gelecek değilim. Söylediklerinizin hepsini çok iyi anladım." Bundan kastı kızının kendisini onun uğruna sattığı olmalıydı.

Kızma dönerek gülümsedi. "Gitmem gerekiyor. Zaten biraz da olsa ihmal ettiğim işlerim var. Onlara bakmaya başlarım."

Babasının nasıl ahlâksız bir adam olduğunu bilmesine karşın Victoria yine de şaşırmıştı. Dean McCallan o anda kızının çekeceklerini düşünmüyordu bile. Bildiği ve aldıracağı tek şey kurtulmuş olmasıydı. Bunun bedeliyle zerre kadar ilgilenmiyordu.

Buna Kateb, Victoria'dan daha fazla şaşırmıştı. "Sen söylediklerimi duymadın mı? Seni bırakıyorum ama kızını tutuyorum. Hem de metresim olarak."

Dean bunu farklı anlamış olacak ki, utanmaz bir şekilde sırttıktan sonra, "Çok tatlı bir kızdır o," dedi.

Victoria, Prens'in o an hissettiği nefreti gözlerinden anlayabiliyordu. Sırf bu nefret ve kızgınlık yüzünden kararından dönebilir ve bu ahlâksız adamı zindana yollayabilirdi. Victoria çöl insanların ailelerine ne kadar düşkün olduğunu burada kaldığı iki yıl içinde çok iyi öğrenmişti. Bir babanın kendisini kurtarması için öz kızını feda etmesinin düşünülmemeyeceği bir ülkedeydi burası. Üstelik bu sadece bu ülkede değil, dünyanın en bedevi kavimlerinde bile olması düşünülmemeyecek bir şerefsizlikti.

Bir acele iki adamın arasına girdi. Arkasını babasına dönerek gözlerini Prens'in gözlerine dikti. "Ona hiçbir şey değmez. Muhafızlarınıza söyleyin kaldığı yere götürsünler. Ve yarın buradan gitsin."

"Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi gösterecek şekilde vedalaşmayacak mısınız?" Prens sesindeki alay çok açıktı

"Yerimde siz olsaydınız, öyle mi yapardınız?"

Kateb buruk bir şekilde güldü. "Yerinde olsaydım böyle bir a- damı kurtarmak için kılımı bile kıpırdatmazdım." Sonra muhafızlara dönerek, "Bu adamı kaldığı yere götürün. Yarın ilk uçağa bindirinceye kadar da peşini bırakmayın," dedi.

Victoria arkasını dönerek muhafızların arasında uzaklaşan babasına baktı. Dean köşeye gelince arkasını dönerek onlara el sallamıştı. Bu adamın utanmadan zerre kadar nasibini almadığı her halinden belliydi. Sonra sırtarak, "İyi günler geçireceğinden eminim Vi. Çölden döndükten sonra beni ara," deyip gözden kayboldu.

Çöllerin prensi ile Victoria ilk olarak baş başa kalmıştı.

"Yarın sabah biz de yola çıkacağız. Saat onda hazır ol."

Victoria'nın ağzında buruk bir tat vardı. Acı bir tat... Bunun nedeni korku ve ne yaptığını anlamamanın neden olduğu ıstıraptı.

"Yanıma ne almam gerekiyor."

"İstedğin her şeyi alabilirsin. Altı ay boyunca benimle çölde olacağını düşün."

Victoria bir an için, bunun zor olmayacağını söylemeyi düşündü. Prens korkunç bir adama benzemiyordu. Zaman nasıl olsa çabucak geçerdı. Ama bu adam ona hiç kıymet vermiyordu. O zaman onun kendisine iyi davranması için bir neden yoktu. Böyle düşününce, bu altı ayın bir türlü geçmemesi tehlikesi vardı.

"Sen de odana dönebilirsin," dedi Prens.

Victoria başıyla anladım der gibi bir işaret yaptıktan sonra babasıyla muhafızların gittiği yolun tersine yürümeye başladı. Asansöre kadar olan yolun hiç de kısa olmadığını hatırlıyordu. Ama koşacak hali yoktu.

Kateb arkasından seslendiğinde yolun yarıya yakınına yapmıştı.

"O adam bu yaptığına değer miydi?"

"O değmezdi. Ama onu hayat boyu deli gibi seven annemin manevi varlığına değerdı..."

Victoria ertesi sabah zamanında hazır olup olamayacağı endişesiyle kaldığı odaya girdi. Uykusuz geçeceği kesin olan böyle bir gecenin sabahına karşı uykuya dalarsa zamanında kalkamayabilirdi.

Korktuğu gibi olmamıştı. Saat daha ona gelmeden hazırdı. Son bir defa gardırobuna baktı. Eksik bir şey alırsa, o eksiğinin çölde giderilmesi mümkün değildi. İştah diye bir şeyi kalmamıştı. Bu hep böyle olacaksa bu altı ay sonunda iğne ipliğe dönmesi işten değildi.

Üstelik altı ay için çöle giden bir kadının yanına neler alması gerektiğini bilemezdi. Bu altı ay bitip de şehre dönünce, ondan sonra ne yapacağını düşünmek istemedi. Nadim'in yanındaki işe dönmesi elbette söz konusu olamazdı Her şeyden önce Nadim böyle bir görevi o kadar süre boş bırakamazdı. Ayrıca o kadar süre Prens Kateb'e metreslik eden bir kadına kendi yanında iş vermeyeceği de açıktı.

İki yıl boyunca Nadim'in dikkatini çekmek gibi bir gayreti olmamıştı. Nadim'in de onun için özel duyguları olmadığını iyi biliyordu. Nadim'in yanında kendini güvende ve huzurlu hissetmişti. Güven ve huzur onun için çok önemliydi.

Son bavulunu kapatırken, artık bu iki özellikten bahsetmesine imkân olmadığını biliyordu. İçindeki korkulardan bir şekilde kurtulması gerekiyordu. Yoksa bu hayat onun için zehir olurdu. Bu hayat sadece altı ay içindi. Sayılı gün çabuk geçirdi. Sonra Amerika'ya döner, kendine yeni bir hayat kurardı. Bunun için yaşlı değildi. Üstelik hiç de az sayılmayacak birikimi vardı Onunla kendine orta boyda bir iş bile kurabilirdi.

Saat tam 9.58'de kapısının önünde bir hareketlenme olduğunu fark etti. Eşyalarının bir kısmını bavullara koymuş, bazılarını da kutulara yerleştirip ağızlarını sıkı sıkıya bağlamıştı. Kapının kenarına dizdiği bu eşyalara bakınca, nerdeyse taşınmış gibi neyi var neyi yoksa almış olduğunu fark etti. İnsan neyi alması gerektiğini bilmediği bir yola, hem de altı ay geçecek bir süre için çıkıyorsa, bu normal olmalıydı.

Kapısı sert bir şekilde vurulduktan sonra Prens Kateb içeri girmişti. Hareketleri hızlı, kararlı bir erkek olduğunu gösteriyordu. Bu adam her ortamda çok rahat davranan, kendine büyük güveni olan biriydi. Victoria onun çöle giderken yerel kıyafetler giyeceğini tahmin etmişti. Ama Prens'in kıyafeti seyahate çıkan insanlarınkinden. farklı değildi. Ayağında vücuduna yapışan ve ona çok yakışan bir blucin, üzerinde uzun kollu gömlek vardı. Ayaklarındaki botların çok özel bir deriden yapıldığı belliydi.

Kraliyet ailesinden olduğunu bilmeyen; onu çok yakışıklı ve delici bakışları olan normal biri olarak görebilirdi. Yüzündeki yara izi ise buna alışanlar için, onun hoş bir özelliği olarak görünebilirdi.

"Hazır görünüyorsun," dedi.

"Pek sayılmam. Kapının yanındaki eşyalar gösteriş için."

Kateb'in bir kaşı kalkmıştı. Şakadan anlamadığı belliydi.

"Kusura bakmayın." Yüzü pembeleşmişti. "Biraz gerginim de. Evet hazırım."

"Demek ki gecedan yararlanarak kaçmaya çalışmadın." Çalışmadın derken, çalışsan bile başarılı olamazdın uyarısı vardı.

"Söz vermiştim." Prens'in bir şey söylemeye hazırlandığını görünce elini kaldırarak, "Lütfen kötü bir şey söylemeye kalkmayın. Ben sözümde büyük değer veririm. Buna hemen inanmanızı bekleyemem. Ama sanırım bunu zamanla görürsünüz."

"Baban öyle sözünü tutan biri olarak görünmüyor."

"Bunu ben de biliyorum. Hayatı boyunca başarısız bir yalancının sözünü tutmasını beklemek zaten boşuna olur. Gidelim mi?"

Prens'in kaşları yine kalkmıştı. Belli ki; önemli ya da önemsiz her kararı kendisi almalıydı. Şakadan hoşlanmadığını biraz önce görmüştü. Onun bu iki özelliği de hiç hoşuna gitmemişti Victoria'nın.

Kateb, Victoria'nın anlamadığı bir şey söyleyince bir sürü üniformalı adam bir anda odada belirmişti. "Bu iki çantayı ben yanıma alacağım," dedi. "Diğerlerini götürebilirler."

Kateb başıyla onun söylediğini onaylamadan adamların hiçbiri yerinden kıpırdamamıştı. Demek ki, birinin isteğini yerine getirilmesi bile Prens'in onayına bağlıydı. Bu da hoş olmayan bir durumdu.

"Gittiğimiz yerde elektrik var mı? Yanıma bazı elektrikli aletler aldım da." Bunların neler olduğunu söyleme gereği duymamıştı. Saç kıvrırma aleti gibileri Prense çok anormal gelebilirdi.

"Orada istediğin her şeyi bulabilirsin." Genel bir cevaptı bu. Elektriğin olup olmadığı konusunda kesin bir ifade değildi. "Her şeyden kastınızın ne olduğunu bilemem. Ama yanıma aldıklarımın arasında, sizin hiç de gerek görmediğiniz şeyler de olabilir. Örneğin saç kıvrırma makinem."

Kateb onun bu sözleri üzerine genç kadının arkasında atkuyruğunda topladığı altın sarısı saçlarına baktı. "Artık gidelim," derken gitme zaman ve kararının ona ait olduğunu göstermek ister gibiydi. Victoria, kapıdan çıktıktan sonra arkasından koridorda yürümeye başladı. Oradan gitmeden önce görmesi gereken kimse yoktu. En yakın arkadaşı ve Kateb'in kardeşi olan Prens Oadir'le nişanlı olan Maggie nişanlısıyla seyahatleydi. Ona bir süre orada olamayacağını belirten bir not bırakmıştı.

El Deharia'da iki yıl kaldıktan sonra memleketindeki arkadaşlarıyla da kopmuştu. Babasını zaten hiçbir zaman ona yakın biri olarak görmemişti. Bu olaydan sonra da, şeytan görsün yüzünü diye düşünüyordu. İçinde bir soğukluk hissetti. Bu kadar yalnız olmak hiç kimsenin isteyeceği bir şey olamazdı.

Sarayın içinden geçerek arka kapıya geldiler. Bahçeye çıktıklarında Victoria birçok kamyon görerek şaşırmıştı. Bunu fark eden Kateb açıklama gereği duydu. "İhtiyacımız olan şeyleri buradan götürmek zorundayız. Ayrıca çöl insanları alış verişlerini ihtiyaçları olan

mallar karşılığında, diğer insanların ihtiyaçlarını karşılayarak sağlarlar." Sonra ileride duran bir Land Rover'i göstererek, "Sen benimle seyahat edeceksin," dedi.

Genç kadın, "Krallar için üretilen bir SUV," diye mırıldandı. Bildiği kadarıyla İngiliz Kraliyet Ailesi de bu tür seyahatlerde bu arabaları kullanıyordu. Ama konuşacak hali olmadığı için böyle bir yakıştırma yapmamıştı. Havanın sıcak olmasına karşın, Victoria içinin donmak üzere olduğunu hisseder gibiydi. Vücudu kaskatı kesilmiş gibiydi. SUV'a yaklaştıkça yürümekte büyük zorluk çekmeye başladı. Panik midesinde dehşetli bir kasılmaya neden olmuştu.

Bunu yapamayacaktı. Hiç tanımadığı bir adamla, hem de onun metresi olarak çöle gitmesi mümkün değildi. İyi de o zaman ne olacaktı? Babasının onun böyle bir fedakârlığını hak etmediğini biliyordu. Ama bunu zaten babası için yapmıyordu.

"Victoria?"

Üniformalı adamlardan biri, binmesi için arabanın kapısını açmış bekliyordu. Victoria derin bir soluk aldıktan sonra, arabanın yumuşacık koltuğuna çökercesine oturmuştu. Kapının kapanmasından çıkan ses onda bir gök gürültüsü etkisi yarattı. Bu kapı; sanki onu güvenli ve huzurlu dünyadan kopartıyordu.

Eşyaları bir kamyonu yüklenmişti. Bir ordu erkeğin arasındaki tek kadındı. Yardım isteyebileceği sığınabileceği hiç kimse yoktu artık. Kendi başına ne kadar dayanabilirdi böyle bir yaşama. Hem de kocaman bir çölün ortasında...

Kateb'in çöle giden yolu çok iyi bildiği beliydi Yol boyunca ufak şehir ve köylerden geçtiler. Yakın zamanda medeniyetten tamamen uzaklaşacaklarını hissediyordu Victoria.

Yol boyunca neredeyse tek kelime etmemişti. Uykusuz geçen olaylı bir geceden sonra Kateb'in de ağzını açacak hali yok gibiydi.

Üstelik gece boyunca, bu kadını düşünmemek gayreti içinde sağa sola dönüp durmuştu. O gece onu ufacık bir donun dışında çırıl çıplak görmüştü. O dik memelerini, bacaklarının arasındaki gölgeyi ve sütun gibi bacaklarını unutması mümkün değildi. Bu görüntünün gözlerinin önünden gitmesi için, gözünü açık ya da kapalı tutmasının hiçbir önemi yoktu. Uzunca bir zamandan beri bir kadınla olmamasının bunda rolü olduğu muhakkaktı. Bunu bilmek yine de kızmasına engel değildi.

Aslında kızdığı bu kadın değil kendisiydi. O anda kendini tutmasa oracıkta arabayı durdurarak ön koltukta ona sahip olabilirdi. Ama bunu yapamazdı. Bu konuda adamlarından çekinmesi için bir neden yoktu. Ama bir kadını onunla sevişmeye bu şekilde zorlamak, alışkanlıklarından değildi. Üstelik bu iştahı herhangi bir kadına karşı değil, özellikle bu kadına

karşıydı. Bunu hissetmek Kateb'i daha da çok sinirlendiriyordu. O bu kadar zayıf bir erkek miydi?

Cantara öleli tam beş yıl oluyordu. Bu beş yıl boyunca onun yasını tutmuştu. Tabi bu süre içinde bazı kadınları yatağına almıştı. Ama bunu sadece fiziki bir ihtiyacını gidermek için yapmıştı. O kadınların da bütün görev ve beklentisi onu fiziki açıdan doyurup, sonra hayatından çıkıp gitmekti. Oyunun kuralının bu olduğunu, daha yatağına girmeden önce biliyordu her biri.

Bu kadının, sevgili karısı Cantara'ya benzer bir yanı yoktu. Cantara çölde doğmuş, dünyanın en güzel siyah gözlerine sahip, esmer güzeli bir kadındı. Beraber büyümüşlerdi. Kateb onu avucunun içi gibi bilirdi. Onunla yaşarken hayatında sürprizlere ve şaşkınlıklara yer yoktu. Kateb de öyle olsun istiyordu zaten.

Cantara onu çok iyi tanıyor, onun ne istediğini, hayatındaki yerini çok iyi biliyordu. Bütün bunlar Kateb'in rahat ve huzurlu bir hayata sahip olmasına yetiyordu. Kateb'in karısı olmak da Cantara'ya yetiyordu. Onun karısı olmakla gurur duyar, ama hiçbir zaman bir eşitlik iddiasında bulunmazdı, Cantara.

Yan gözle yanındaki kadına baktı. Muhteşem bir profili vardı bu kadının. Özellikle dolgun dudaklarının insanı cezp etmemesi mümkün değildi. Birinin karısı olmak bu kadına hiçbir şekilde yetmezdi. İsteklerinin sonu olmazdı böyle kadınların. Hem de sadece maddi şeylerde değil, bir gecede defalarca orgazm olsalar, sevişmede bile doyumsuz olurdu böyle kadınlar. Her konuda kendi görüşlerinin alınmasını beklerler, sorulmadan fikirlerini söylemekte hiç sakınca görmezlerdi.

Bir daha baktı onun yüzüne. Yanaklarında bir titreme var gibi gelmişti Kateb'e. Sanki uzun bir zamandan beri dişlerini sıkar gibi görünüyordu. Ellerini kucağında birleştirmişti. Ama gereksiz şekilde sıkıyordu. Bunun nedenini gecikmedi.

Korku...

Bunu fark etmek Kateb'i fena halde üzmüştü. Bu kadına kötülük yapmaya niyeti yoktu. Üstelik onu hiçbir şeye zorlayacak da değildi.

"Gideceğimiz yere varıncaya kadar korkacak hiçbir şeyi olmadığına inanmalısın," dedi yumuşak ve anlayış dolu bir sesle.

Genç kadının dönüp ona baktığını hissetti. "Şey... Yol ne kadar sürecek?"

"Üç gün kadar. Gideceğimiz yeri pek az insan bilir. Çok güzel bir yerdir. Ya da ben öyle bulurum. Ama, böyle bir yeri ilk olarak göreceğinden eminim."

Oraya vardıktan sonra neler olacağını sormamasını istiyordu, Kateb. Ondan sonra ne olacağını daha kendisi de bilmediği için ona vereceği bir cevap yoktu. Onu yanına almasının

nedeni, babasını kurtarmak için bedenini ona verme teklifinin Victoria denilen bu kadından gelmesiydi. ölün yazılı olmayan yasalarında böylesi büyük fedakârlık eden bir kadına hürmet edilmesini gerekirdi. Kateb bu nedenden ötürü, onun bu isteği karşılığında babasını affetmişti. Bunun sonu ne olacaktı. Onu gerçekten de metresi olarak görebilecek, metresliğin gereklerini ondan isteyebilecek miydi?

Dönüp bu genç kadına bir daha baktı. Blucin giymişti ve ayaklarında da uzun sivri topuklu ve bu nedenle komik görünen çizmeler vardı. Üzerindeki gömlek, memelerinin şeklini göstermek istemez gibi kalın bir kumaştandı. Gözlerini büyük zorlukla yola çevirdi.

Onu çok çekici gördüğünü inkâr edecek değildi. Yatakta muhteşem bir kadın olacağı konusunda en ufak bir tereddüdü yoktu. Sadece biraz aşırı azgın olabilirdi ki, buna hiçbir erkek karşı çıkmazdı. Aslında onunla bir geceden daha fazla olmayı düşünmüyordu. Bir gece içinde onunla doyurucu bir şekilde seviştikten sonra, nasıl olsa başka kadınlar gibi onu da sisteminden çıkarırdı. O zaman ona zaman geçirecek bazı şeyler bulması gerekecekti.

"Çöl insanlarını göçebe olduklarını zannedirdim."

"Öyle olanlar da vardır. Ama bazıları oradan oraya gitmektense yerleşik bir yaşamı tercih eder."

"Güneşten karşı yanıma yeterli malzeme almamış olabilirim."

"Almadıysan getirtiriz."

"Demek ki beni çölün güneşinin ortasına bırakarak dev karıncalara yedirtmeyeceksiniz."

"Bunun için her şeyden önce, siz ve Prens kelimelerini sözlüğünden çıkartman gerekir.

Üstelik burayı Vahşi Batı ile karıştırma."

"Doğru. Ama bu karınca hikâyeleri de ondan az korkunç değil."

"Kurtulma şansı; ne de olsa asılan bir suçludan daha fazladır."

"Orası doğru." Genç kadının korkusu biraz olsun geçmiş gibiydi.

Kateb artık onun parfümünün kokusunu duyabiliyordu. Ya da doğal kokusunu. İkisinin de Kateb'e büyük bir zevk vereceğı beliydi. Böyle bir zaaftan ötürü Kateb kendini cezalandırmalıydı. Hangi konuda olursa olsun zaaf, prenlere göre bir şey değildi

Kateb derin bir şekilde iç geçirdi. Bu altı ay çok zor geçeceğı benziyordu. Onu bu süreden önce salıvermesi en doğrusu olacaktı.

O gün su içmek ve tuvalete gitmek içini iki yerde durmuşlardı. Durakladıkları yerler o kadar fena sayılmazdı. Ama çölün içlerine doğru gittikçe buraları arayacağını hissediyordu Victoria.

Güneş batmak üzereyken, o gece konaklayacakları yerde durdular. Adamlar hemen çadırları kurmaya başlamıştı. Bazıları kamp fırınına hazırlayıp, altına gazla çalışan bir sistem yerleştiriyordu.

Kateb, etrafına biraz da hayretle bakan Victoria'nın yanına geldi. "Ne o endişeli bir halin var? Sahip olduğumuz olanaklardan hoşlanmamış olmalısın."

Victoria, onun bu sözlerinin ona bilgi vermek değil, ne düşündüğünü öğrenmek için olduğunu düşündü. "Ben burada büyük bir ateş yakıp etleri onun üzerinde kızartacağımızı düşünmüştüm."

"İyi düşünmüşün de ateşi yakacak odunu nereden bulacaktık."

Victoria etrafına bakındı tepelere doğru biraz çalılık görünüyordu. Ama oradaki çalı çırpıyla ateş yakmak mümkün değildi.

"Bu tür fırınlar daha etkilidir. Daha çabuk ısınır. Üstelik bu bir yangın tehlikesi yaratmaz."

"Etrafta yanacak ne var ki?"

"Biz varız."

Doğru," derken Victoria büyük, bir hızla çalışan adamlara baktı. "Onlara ben de yardım etmeli miyim?" Saraydaki ustalar ve aşçılar bu konuda çok titizdi. Bir keresinde çilek ayıklaması için ona izin vermişler, sonra da bunu yapış şeklini beğenmedikleri için, sepeti elinden hırsla almışlardı.

"Neden yardım edecekmişsin?"

"Onlar çalışırken benim seyretmem sence yanlış olmaz mı?" Kateb'in uyarısından sonra ona ilk defa sen diye hitap etmişti.

"Senin yemeğe yardım etmek gibi bir görevin yok."

Doğruydu. O, Prense başka türlü hizmet vermek için oradaydı. Hem de çıplak olarak ve Prens Hazretlerinin yatağında. İçinin kasıldığını hissetti. Mecbur kalmadıkça onun yatağında olacağını düşünmemesi çok daha doğruydu. Bu olay yaşayacakları o gizemli yere geldiklerinde tasa ederdi. Şimdilik, bu konuda güvende sayılırdı.

Kateb'in yüzüne baktı. Çok heybetli bir ifade vardı bu adamın yüzünde. O iz bu heybeti biraz da ürkütücü yapıyordu. Yine de bu ize alışmaya, hatta ondan hoşlanmaya başladığını fark etti. Kateb bütün bir çölün hâkimiydi. Ve istediği her şeyi yapabilirdi. Onu durduracak hiçbir gücün olmadığını her geçen an çok daha iyi anlıyordu. Öyleyse Victoria'nın güvende olması bu Prens keyfine kalmıştı. İstemedi de olsa ürkek bir şekilde bir adım geri atmıştı.

"Şimdiye kadar hiç kamp yapmamıştım," dedi. "Fena değilmiş. Hatta çöl hayatı; tahminimden daha ilgi çekici olacağı benziyor."

"Bu gördüğünün çölde yaşamla ilgisi yok. Bu sadece organize bir seyahatin başlangıcı. Çölde olmak, kumla yaşamak demektir. Orada ancak atlar ve develerle yol alınır. Bir eksiğin varsa, o eksikle yaşamasını öğrenmek zorundasındır. Çöl güzel bir doğa parçasıdır. Ama güzel olduğu kadar da tehlikeli bir yaşamdır, çöl yaşamı."

Victoria'nın bakışları bir an için onun yüzündeki yara izine takılı kalmıştı. Bu yaranın, o daha çocukken uğradığı bir saldırıdan kaldığını duymuştu. Ama bu konuda hiçbir ayrıntı bilmiyordu. Bunu öğrenmesi için bir neden de yoktu. Bu adam hakkında o kadar az şey biliyordu ki, yazmaya kalksa bir sayfayı bile dolduramazdı. Onunla beraber bir süre geçireceğini önceden bilse, onun hakkında elbette daha fazla bilgi toplardı.

Adamlardan biri onlara yaklaşarak açılıp kapanan iki koltuğu bir gölgeye koymuştu. Victoria bu Kraliyetteki protokol ve usulleri bilmekle beraber Kateb oturmak için Kateb'in oturmasını beklemişti. Bir başka hizmetkârın getirdiği iki şişe sudan birini memnuniyetle aldı. "Teksas'da büyüdüm," derken bunu Kateb'e bilgi vermekten çok, sıkıcı sessizliği bozmak için söylemişti. Zaten onun nerede doğu, büyüdüğünün bu adamın ilgisini çekmeyeceğini biliyordu. Yine

de devam etti. "Houston ve Dallas arasında kalan ufak bir kasabada. Yazları çok sıcak olmasına karşın, buradan çok farklı bir yerdi. Etrafta nerdeyse hiç ağaç olmadığı için, insanların güneşten korunacakları bir yer bulmaları olanaksızdı. Yaz sağanaklarının olduğu günleri hatırlıyorum. Yağmurun altında başımı arkaya yaslamış bir şekilde uzun süre dururdum. Ama bu bile insanın serinlemesini tam olarak sağlamazdı."

"Orada yaşamaktan hoşnut muydun?"

"Başka bir yer bilmiyordum ki, kıyaslama yapayım. Babam haftalarca ortadan yok olurdu. Öyle zamanlarda annemin onu ne kadar özlediğini dün gibi hatırlıyorum. Ama ben onun uzakta olduğu sakin ve huzurlu günleri, annemle baş başa kalabildiğim için çok severdim. Üstelik o etrafta olmadığı zamanlar daha güvende gibiydim. Çok arada bir epey parayla dönerdi, genellikle de meteliksiz. Ama nasıl dönmüş olursa olsun, o günler annem için mutluluk günleri olurdu. Yeniden gidinceye kadar sürerdi onun bu mutluluğu. Sonra yine özlem başladılar."

Aslında bunların üzerinden çok zaman geçmişti, Yine de üzgün bir şekilde bütün ayrıntısıyla hatırlıyordu o günleri

"Annen ne zaman öldü?"

"On yedinci yaş günümde."

Victoria o günleri hatırlamamaya çalıştı. "Çoğu zaman iki işte birden çalışırdı. Gündüzleri bir kuaförde, geceleri de bir barda. Hayalinde hep bir güzellik salonu açmak vardı. On sekiz yaşına gelince onlardan kaçacağını anneme hiçbir zaman söylememiştim. Şimdi

düşünüyorum da bunu çok iyi yapmışım. Yoksa yaşamının son günlerinde bir de bunun üzüntüsünü çekecekti."

"Kaçıp da ilk olarak nereye gittin?"

"Dallas'a." Bunu hatırlamak tebessüm etmesine neden olmuştu. "Dallas benim ölçülerime göre çok büyük bir şehirdi. Bir iş bulup okula yazıldım. Büyük bir gayret ve yırtınma içinde geçiyordu günlerim. İlk işim bir lokantada garsonluktu. Daha sonra daha lüks bir restorana geçtim. Aldığım bahşışleri katınca iyi sayılan bir gelirim olmaya başlamıştı. Kolej taksitlerimi rahat rahat ödeyebiliyordum.

Koleji bitirdikten sonra, idari asistan olarak ciddi bir petrol şirketinde iş buldum."

"Nadim'i de orada tanımış olmalısın."

"Evet."

Kateb bunu söylerken sesinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Ama özel bir tonlama olmamıştı sesinde. "Ya baban?"

"Onunla fazla konuşmazdım. Annemin ölümünden sonra bir ilişkimiz kalmamış gibiydi. Birkaç kere gelip beni buldu. Ama her defasında para almak için gelmişti."

"Ona hiç para verdin mi?"

"Birkaç kere verdim. Ama ondan sonra kestim. O da beni hiç aramaz oldu. Bundan şikâyetçi değildim."

Konuyu değiştirmek istedi. Zaten hiç gerek olmayan bir sürü bilgi vermişti bu adama. "Bu kamyonlardan birinde herhalde duş yapma sistemi yoktur, değil mi?"

"Hayır. Bunun için yerimize gidinceye kadar bekleyeceksin."

Ne güzel... "Herhalde saçlarımı kıvrıcağım maşanın çalışması için bir uzatma kordonun da yoktur."

Bunu söylerken onun şakadan anlamadığını dikkate almamıştı.

Kateb yüzünde hiçbir tebessüm izi olmadan ona baktı. "Hayır."

"Şaka ve espriden hiç hoşlanmaz, ya da anlamaz bir halin var."

"Bir espri mi yapmıştın?"

Victoria onun bu haline içten bir şekilde gülmüştü. "Dikkat et. Yoksa sen de normal bir insan gibi görünebilirsin.."

"Çok değişik yönlerim ve taraflarım vardır."

Bunları söylerken genç kadına bakışları sabit ve biraz da tehdit eder gibiydi. Ama, Hayır diye düşündü Victoria. Bazı şeyleri içinde bulunduğu ruh hali nedeniyle büyütüyor olmalıydı. Her şeyden önce bu adamın onunla ilgilenmeye hiç niyeti olmadığı belliydi. Belki de onu sadece belli bir süre yanında tutarak, babasını affetmiş olmasının bahanesini bulacaktı.

Ama bunu düşünmek pek işine gelmemişti. Yan yana oturup konuşmaları Victoria'yı hiç beklemediği kadar etkilemişti. "Bütün yolu arabayla mı yapacağız?"

"Hepsini değil." Kateb ufka doğru bakmıştı. "Kasaba da dediğimiz yerleşim alanına giden bir yol var ki, oraya araba girmez. O yolu hayvan sırtında yapmak zorundayız."

"At üstünde mi, deveyle mi?"

"Atla."

"O zaman mesele yok."

El Deharia'ya geldiği ilk yıl at binmesini öğrenmişti. Kraliyet ahırındaki atlara binebilmek büyük bir ayrıcalıktı. Normal personelin binmesine izin verilen hayvanlar bile birinci sınıf hayvanlardı.

Kateb, onun ayağındaki uzun topuklu çizmelere baktı. "Umarım bunlardan daha mantıklı çizmelerin de vardır."

"Onlara ucuzlukta bile verdiğim parayı bilsen bu kadar küçümsemezdin."

"Küçümsüyor değilim. Sadece pek kullanışlı olmadığını söylemek istedim."

O sırada uzaktan yırtıcı bir ses duyulmuştu. Onu daha yakından gelen ikinci bir ses izledi. Victoria korkuyla kıpırdadı. Ama Kateb ve adamlarının istiflerini bozmadığını görünce, sakinleşmesi gerektiğini düşündü. Bir tehlike yaklaşıyor olsa bu kadar sakin olmazlardı.

"Bu sesler sizlere ürkütücü gelmiyor mu?"

"Kamp alanından uzak olmadıkça sorun yoktur."

Victoria etrafına biraz daha dikkatle bakınca, bu kamp alanının seçiminin hiç de rastlantı olmadığını fark etmişti. Bir kere arkalarındaki tepe, arkadan bir tehlike gelmesi ihtimalini neredeyse ortadan kaldırıyordu. Kamp alanındaki kamyonların yarım ay şeklinde konuşlanmış olması da elbette maksatlıydı.

Bunları fark etmek onu bir dereceye kadar rahatlatmış olsa da, bir saldırı halinde büyük panik yaşayacağı kesindi. Tanrı aşkı için onun buralarda, yabancı bir adamla beraber olması bir çılgınlık değil miydi? Babası kumar oynarken yakalanmıştı. Cezası neyse çekmeliydi. Onun yerine kendisinin ceza çekmeyi kabul etmesinin hiçbir mantığı olmadığını daha iyi görmeye başlıyordu.

Bunu annesi için yaptığını düşünerek, kendisini bu konuda fazla suçlamamasını sağlıyordu. Dönüp Kateb'e baktı. Bu adam ondan ne isteyebilirdi? Onu ilk fırsatta gerçekten yatağına alacak mıydı? Böyle bir şey yapmaya kalkarsa tepkisi ne olacaktı, ne olmalıydı? İçini yeniden bir korku sarmıştı. Parmağıyla çadırların olduğu yeri gösterdi. "Bu çadırlardan biri benim için mi?"

Kateb ortadaki bir çadırı işaret etti.

Victoria, "İzin verir misin," diyerek oturduğu yerden kalkıp o çadıra doğru yürüdü. Çadıra girdiğinde orta bir yerde üzerinde yatak takımlarıyla portatif bir karyolanın olduğunu gördü. Eşyaları karşı duvarın dibine dizilmişti. Tahmin ettiğinden daha lüks bir yerdi burası ve oldukça da geniş ve ferah görünüyordu. Ama bunu değerlendirecek halde değildi. Yatağa uzanarak başına gelenleri düşündü. Birazdan çadırın önünde sesler duymaya başlamıştı. Sonra aşçı kıyafetli biri çadırın tenteden kapısını açarak yemeğin hazır olduğunu söyledi.

"Teşekkür ederim. Ama bir şey yiyecek halim yok."

Adam onun anlamadığı bir şeyler söylemiş ve çadırdan çıkmıştı. Bir süre sonra Kateb çadırın içinde belirdi.

"Derdin nedir?"

"Derdim falan yok. Sadece aç değilim."

"Şimdi bir de surat mı asacaksın? Duygusal tepkilere karşıyım- dır. Haydi, kalk ve yemeğe gel."

Victoria yataktan kalkarak ellerini beline dayadı. "Davranışım hakkında hüküm vermeye hakkın yok. Çok zor bir gün geçirdiğimi görmen gerekir. Bu seni kızdırıyorsa, kusura bakma. Ama bununla baş etmek zorundasın."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bal gibi anladın. Sen beni bir süprüntü olarak görebilirsin. Çünkü beni adam yerine koymuyorsun. Senin için ben sadece bir... Neyim bilemiyorum. Ama beni kendini satmış biri olarak gördüğün açık. Seni daha tanımıyorum bile. Ve bu yolun sonunda başıma nelerin geleceğini bilmiyorum. Seninle olmayı kabullenmemin nedeni buna hiç değmeyecek bir adam içindi. Ve işte seninle çölün ortasına doğru ilerliyoruz. Varacağımız yere kadar endişe etmem için bir neden olmadığını söyledin. Ya sonra, sonra ne olacak? Bana ne yapacaksın. İrzıma mı geçeceksin?" Sesi titremeye gözleri yanmaya başlamıştı. Yine de geri adım atmaya niyeti yoktu.

Kateb derin bir soluk aldı. "'Ben El Deharia prensi Kateb'im benimle nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

"Bu senin tahmin ettiğinden çok daha kolay. Beni bir kumar masasında kazandın ve şimdi de çöle götürüp altı ay seninle kalmaya zorluyorsun. Senin hakkında ne düşünmemi istiyorsun? İçinde bulunduğum bu şartlar altında gergin olmaya ve istersem yemek yememeye hakkım olduğundan eminim."

Kateb onun kolunu sıkıca tutmuştu. "Yeter."

Victoria'nın yanaklarından bir çift yaş süzüldü.

"Sana bir kötülük yapacak, bir şeye zorlayacak değilim."

"Bunu nereden bilebilirim?"

Bakışları birbirine kilitlenmiş gibiydi. Victoria onun bakışlarında bir yumuşaklık, anlayış bekliyordu. Ama bu bakışlarda sadece ürkütücü bir sertlik vardı. Kateb arkasını dönerek çadırdan çıktı.

Victoria çadırın ortasında, ne yapacağını bilmez halde donmuş gibi hareketsiz duruyordu. Bir süre sonra yatağa oturdu. Ne yapması gerektiğini düşünürken Kateb elinde bir tepsiyle çadıra girmişti. Tepside yemeğin yanında bir şişe su ve esmer ekmeğe benzer bir şey dikkatini çekti.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Kateb. Bu sefer sesi biraz daha yumuşak, hatta sıcak çıkmıştı. "Yoksa sonunda hastalanırsın."

Tepsiden gelen yemek kokuları, aslında aç olan midesinin guruldamasına neden olmuştu. Tepsideki koyu renk bir kutuyu göstererek, "Onun içinde ne var," diye sordu.

Kateb kutunun kapağını açarak, "Saç kurutma makinende kullanman için bir uzatma kordonu," dedi.

Victoria'nın şaşkınlığı her halinden belliydi. "Gerçekten mi? Yani saçlarımı kıvrılabilecek miyim?"

Kateb onu doğrularken sordu. "Bu o kadar önemli bir şey mi?"

Genç kadının karnı bir daha guruldamıştı. Belki de o tepsidekilerden bir şeyler yiyebilirdi. Korkusu tamamen geçmemişti. Ama biraz olsun rahatladığını hissetti.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-

YOLCULUKLARININ üçüncü gününde Victoria'nın bazı şeylere alışmasının nedeni, bu kısa zamanda belli bir rutinin oluşmaya başlamasıydı.

Victoria, Kateb'in ona karşı gösterdiği ilgisizliğe bile zaman içinde alışabileceğim düşünüyordu. Kateb kampta olduğu zamanlarda onunla ancak bir iki kelime ediyor ve sonra gün boyu ortada görünmüyordu.

Victoria kendisini kafilenin içindeki herhangi bir gibi görmeye başlamıştı. Aslında bu konum onu bir ölçüde rahatlatıyordu. Önünde onu bekleyen günler ve olayları kendine ilk gündeki kadar dert etmemeye başlamıştı.

Öğle yemeği için konakladıkları bir yerde dikkatle etrafına baktı. Çölün gerçekten hiçbir yerde bulunamayacak egzotik bir güzelliği vardı. Aşçının uzattığı sıcak yemek kâsesini

alırken, teşekkür ederek adama gülümsedi. Bir duş yapmak için neler vermezdi. Ama Allah-tan kuru hava saçlarının şeklinin bozulmasını önlüyordu.

Durakladıkları yerin arkasında onları koruyacak tepeler olmamasına karşın kamyonlar yine belirli aralıklarla bir düzende dizilmişlerdi. Muhafızların silâhlarının ellerinde olmayışı Victoria'ya, bulundukları yerin yeterince güvenli olduğunu gösteriyordu.

Kateb'in buraları avucunun içi gibi bildiği her fırsatta belli oluyordu. Gökyüzüne ve ufka bakarken bile, bir tehlikenin kokusunu alacak bir deneyim ve dikkati vardı. Sanki çevrede bulunan tavşanları ve tilkileri bile tespit edebilecekmiş gibiydi. Tabi çok daha yırtıcı hayvanları da...

Victoria onun adamlarıyla kurduğu ilişkiye hayran kalmıştı. Ar damlarının ona karşı o kadar hürmetkar olmasına karşın, Kateb onlara karşı çok yakın ve sıcak davranmaya belli ki özel bir özen gösteriyordu. Adamlarından hiçbirinin, onun bu yakınlığını kullanmaya kalkmıyor olmasının nedeni, bu adamın doğuştan sahip olduğu liderlik vasfından ötürü olmalıydı.

Bakışları onun yüzündeki yara izine takılmıştı. Acaba bu izi bırakan olay neydi? Bunu sormak istiyordu. Ama o kadar az konuşuyorlardı ki, konuşmayı böyle bir konuyla açması doğru olmazdı. Böyle bir soruyu damdan düşer gibi sormak yerine, bunun için bir fırsat kollasa daha iyi olacaktı. Aralarında sessiz bir barış havası doğmuştu, Bu havayı bozmak yanlış olurdu. Bir gün önce çadırını aydınlatacak bir fener vermişti. Böylece geceleri çadırına çekilince bir şeyler okuyabilecekti.

Bu tür hareketleri onun sadece bir çöl kahramanı değil, aynı zamanda düşünceli bir adam olduğunu gösteriyordu.

Belki de onun metresi pozisyonunda olmak, o kadar rahatsız edici bir şey olmayacaktı. Her şeyden önce; Kateb anlayışlı ve zeki bir adamdı. Adamlarıyla şakalaşıyor ve zaman zaman çok çekici bir şekilde kahkaha bile atıyordu. Ne var ki; Victoria ile konuştuğu zamanlarda tebessümünü bile esirgeyen havası devam ediyordu.

Victoria yemeğini bitirince kâseyi bulaşıkların konulduğu yere götürerek çalkaladıktan sonra yıkanacakların arasına koydu. O sırada Kateb sessizce yanına yaklaşmıştı. Genç kadın onu yanında hissedince bir an irkildi. "Neden bu kadar sessiz ve hiç hissettirmeden yaklaşıyorsun insana?"

"Korkmana neden olduysam kusura bakma. Artık kasabaya yaklaştık. At sırtında sadece otuz - otuz beş kilometrelik bir yolumuz kaldı. Yolun geri kalanını yan yana at sırtında yapacağız."

"Tamam. Ama kıyafet değiştirmem için beş on dakika izin vermelisin." Etrafına bakındı. Çadırlar kurulmamıştı. O zaman elbise değiştirmesi için gerekli mahremiyeti bu ortamda bulması mümkün değildi.

"Kıyafetini değiştirmek için neden yok. Baksana ayağında hâlâ o sivri topuklu çizmeler var."

"Onları çok seviyorum. Söyledim ya, bir indirimli satıştan almıştım onu. Ama at bineceğime göre ona uygun olan bir şeyler giymem iyi olurdu."

"Yoksa değişik durumlar için, değişik şeyler mi giyeceksin?"

"Öyle olmasını elbette tercih ederim. Biliyorsun biz kadınlar bu konuda erkeklerden farklıyızdır. Nedense metresler için özel giysiler yapılmıyor. Aslında yazık. Bunu ilk düşünen eminim çok iyi para kazanırdı."

Kateb, çok uzun boylu olduğu için genç kadına bakarken başını eğmek zorunda kalıyordu. "Duygularını esprili bir şekilde anlatmakta ve bu esprilerin arkasına gizlenmekte bayağı ustasın."

Victoria ona cevap vermektense, gözlerini devirmekle yetinmişti.

"Her neyse, bana sorarsan üzerindeki kıyafetin hiçbir sakıncası yok."

"At binme kıyafetimi görsen, eminim ki onu çok daha fazla onaylardın."

"Günün birinde onu da görürüm."

"Sanırım senin derdin, benim o kıyafeti bulup giyeceğim zamana kadar beklemek yerine, bir an önce yola çıkmak."

"O da var. Her neyse beş dakikaya kadar hazır olabilirsen, ne giydiğine karışacak değilim."

"Daha atlar bile gelmemiş."

"Beş dakikaya kadar her şey hazır olacak, merak etme."

Kateb dönüp oradan uzaklaşırken Victoria bir süre onun arkasından baktı. Bu adam; altı aylık bir süre için onu metresi olarak yanma almıştı. Bu tatsız bir şeydi.

Ama bir yandan da ona olan ilgisini ilginç bir şekilde göstermeye başlamıştı. Örneğin, saçlarını kıvrılabilsin diye çöl ortasında bulunması mümkün olmayan bir düzeneğe getirmişti ona. Çadırını iyi bir şekilde aydınlatması için de, çok iyi ışık veren bir feneri ona vermişti. Genç kadın; yaşamı boyunca, böyle karmaşık bir ilişkinin tarafı olmamıştı. Yaşadığı olayların hiçbiri normal bir insanın karşılaşacağı türden değildi. Bu Victoria'ya yavaş yavaş ilginç gelmeye başlıyordu...

Dört dakika kırk beş saniye sonra adamlardan biri, binilmeye hazır iki at getirmişti. Kateb adamlarla bir şeyler konuştuktan sonra atların dizginleri elinde Victoria'nın yanına geldi.

"At binmede ne kadar iyisindir?"

"Bunu sormak için biraz geç kalmadın mı?"

Kateb gözlerini devirerek ya sabır der gibi baktı genç kadına.

"Tamam tamam. Bu konuda uzman ve usta olduğumu söyleyecek değilim. Ama endişe edecek bir şey yok. İki yıldır haftada en az üç dört kere at biniyorum."

Adamlardan biri Victoria'nın yanına yaklaşarak parmaklarını birleştirerek at binmesi için önünde bir basamak oluşturdu. Victoria ata binmeden önce bütün eşyalarının bulunduğu arkasındaki kamyonlara baktı. Yol arabaların ilerlemesine uygun olmadığına göre, o kadar eşya kasabaya kadar nasıl gelecekti?

Nasıl olsa bir yolu bulunur, diye düşünerek ayağını adamın oluşturduğu basamağa basarak diğer ayağıyla yeri itip eyere oturdu. Üç gün bir arabanın içinde yol aldıktan sonra at üstündeki yolculuğun son etabı keyifli geçeceğe benziyordu.

O sırada Kateb de atına atlayarak "onun yanına gelmişti. "Kuzeydoğu yönüne gideceğiz," dedi.

Ama bu yönlendirmesi Victoria için hiçbir anlam taşımıyordu. "Yönleri bildiğimi nereden çıkardın?"

Kateb, eliyle ilerideki çalılıkları göstermişti. Tabii bu da fazla bir mana taşımıyordu Victoria için. Üstelik yan yana mı gideceklerdi, yoksa Kateb ona yönü söyledikten sonra atını mahmuzlayıp uzaklaşacak mıydı? Kateb atını hareket ettirince, Victoria'nın atı herhangi bir uyarıya gerek duymadan Kateb'i takip etmeye başlamıştı. Hayvanın çok iyi terbiye edildiği belliydi. Bu şartlar altında at binmek dünyanın en zevkli işiydi.

"Eğer atını sürüp kaçmak istersen, bil ki seni izleyecek ya da kovalayacak değilim, çölde birkaç gün nereye gideceğini bilmeden gezer, sonra da kaderin kurbanı olursun."

"Saçmalıyorsun," dedi Victoria. "Beni ölüme terk etmeyeceğinden eminim."

Kateb ona bakmadan cevap vermişti. "Denemek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Kateb ilk olarak tebessüm eder gibi dudaklarını kıvrırmıştı. Bu sırada gözlerinin kenarında incecik çizgilerin belirdiğini fark etti Victoria. Çok güneşli ortamlarda bulunan insanlarda daha çok genç yaşlarda beliren çizgilerdi bunlar. Bu haliyle yüzünün ifadesi yaklaşılmaması zor bir Prens havasından çıkıp, oldukça sempatik bir hal almıştı.

Victoria bir anda midisinin kasıldığını hissetti. Ama bu seferki bu tepkinin korkudan, ya da yarın endişesinden olmadığını biliyordu. Bunu fark etmek değişik bir tedirginlik hissetmesine neden olmuştu.

İçinden bir ses; hayır, hayır, hayır diye haykırıyordu. Bu adamın çekiciliğine kendisini kaptırması söz konusu olamazdı. Böyle bir adama o anlamda bir yakınlık duymasının, sonu

olacağını çok iyi biliyordu. Bu imkânsızdı. Kendi bahtsızlık fermanının altına imza atamazdı. Kendisini altı ay sonra bir kenara atacak olan bir şeyhe bağlanacak kadar aptal değildi. Ama bunun zekâ ve aptallıkla ilgili bir durum olmadığını da biliyordu.

Derin bir soluk aldı. Kendisine hâkim olmalıydı. Kateb'i çekici bir erkek olarak görmek, normal bir şeydi. Biyolojik bir gerçeği teslim etmesinin bir sakıncası olmazdı. Evet, içinde garip bir duygu oluşmuştu. Ama duygunun, âşık olmak arasında dağlar, uçurumlar vardı. Bu nedenle güvende sayılırdı.

Kateb bir gün onu yatağına almaya kalkarsa, hiç olmazsa onunla sevişirken, yeterli zevki almasını sağlayacaktı bu adama olan beğenisi. Hiç olmazsa kendisini ırzına geçilen bir kadın olarak görmek yerine, onu içinde hissetmek dehşet bir zevk verecekti genç kadına. Bu ise hiç de kaçınılacak, korkulacak bir şey olmamalıydı.

Kateb, "Ne oldu," diye biraz da endişeli bir şekilde sormuştu Victoria'ya.

"Hiçbir şey. Neden sordun?"

"Garip bir halin var."

Bunun bir başka söyleniş şekli de, yüzünde ve gözlerinde garip bir ifade var olabilirdi. Victoria konuyu değiştirmenin doğru olacağına karar verdi. "Çölde ne kadar zamandan beri yaşıyorsun?"

"Üniversiteyi bitirdiğimden beri."

"Üniversiteyi bitirip yeni bir yaşama adım attığında çölü seçmiş olmanın bir nedeni olmalı."

"On yaşındayken tatil aylarını babam ve kardeşlerimle beraber çölde geçirmiştik. Kraliyet ailesinin çöl ve göçebe hayatını yakından tanımaları bizde âdettendir. Saray hayatını ve vazgeçilmez kurallarını hiçbir zaman sevemedim. Çöle gelmek; benim için her zaman yuvama dönmek gibi bir şey olmuştur. On yaşımdan sonra yaz aylarını çölde değişik kavimlerin yanında geçirmeye başladım. Bir yıl şimdi yaklaştığımız kasabada kaldım. Ve orayı daha ilk gördüğüm anda yaşayacağını yer olarak orayı seçtim."

"Yani Paris'e gidip, orada şahane modellerle olacak bir yaşam sana hiç mi çekici gelmedi?"

"Paris'i bilirim. Gerçekten muhteşem bir şehir. Ama bana göre değil."

"Ya o süper modeller? Onlar da mı sana göre değil?"

Kateb buna cevap vermeye gerek görmemişti.

Güneş sıcaktı ama, yakıcı değildi. Geniş kenarlı şapkasını yüzüne güneş gelmeyecek şekilde düzeltti,

"Kasabada olduğun zamanlarda neyle uğraşırsın. Senin deve ticareti yapmadığını biliyorum." Çölde yaşayanlar için en gelir getiren şeyin deve ticareti olduğunu duymuştu.

"Yaşlılar ve işadamları niteliği olanlarla, daha sağlam bir finans altyapısını oluşturmak konusunda çalışmalarımız var. Buralarda birçok eksik vardır. Doğanın esirgediği eksiklerden başka eksikler genellikle pek dikkati çekmez. Ama önemli olan doğadan değil, biz

insanlardan gelen eksiklerdir. Öncelikle onları ortaya çıkarmak ve bunlara çare üretmek gerekir. Örneğin ekonomik bakımdan en büyük eksik sermaye ve finansmandır. Bu eksiklik çölün potansiyel imkânlarının değerlendirilmesini engeller. Sermaye ve finansman Bu konu bir şekilde halledilirse, çöl önemli bir ekonomik güç olmaya doğru gider. Aslında buraya akan mali kaynaklar küçümsenemez. Ama iyi bir şekilde kullanma yolları olmadığı için, bunlar kumlara karışıp yok olur."

"Dur, tahmin edeyim. Üniversite derecenin finans konusunda almış olmalısın."

"Evet."

"Belli."

Kateb konuyu değiştirdi. "Sen nasıl oldu da Nadim için çalışmaya başladın?"

"Birkaç haftalığına Dallas'a gelmişti. Asistanı olan bayan sıhhi bir sorun nedeniyle uçakla El Deharia dönmek zorunda kaldı. O sırada ben asistanına yardımcı olarak çalışıyordum. Ve herhalde başarılıydım. Nadim bana bu işi teklif etti. Dallas'dan döndükten sonra, onunla buraya gelmek üzere bir anlaşma yaptık."

"Senin açıdan ilk görüşte aşk gibi bir durum mu olmuştu?" Kateb'in sesinde bir alay yoktu. Aksine çok ciddi bir havada sormuştu bu soruyu.

"Aşk hiçbir zaman aramızda konu olmadı."

"Bundan memnun musun, yoksa şikâyetçi mi?"

"İşimi çok iyi yapıyordum. Nadim hiçbir zaman performansımın şikâyetçi olmadı. Daha ötesine gelince; anlaşmalı mantık izdivaçları bu ülkede hâlâ geçerliliğini koruyor. Özellikle bir Prens olması onu bir eş seçiminde özgür bırakmıyor. İma ettiğin gibi bir beklentim olmadığı için ben kendi geleceğimi daha gerçekçi temeller üzerine kurmam gerektiğini bilecek kadar akı ve sağduyuya sahibim."

"Böylece sen de zengin insanlar sınıfına girebileceksin, öyle değil mi?"

Prens olarak doğmuş ve o koşullarda büyümüş bir insana bazı şeyleri anlatmak o kadar kolay olmuyordu. "Önemli olan zengin olmak değil, Kateb."

"Bunu sen kendin söyledin." Sesinden genç kadının sözlerinin içtenliğine inanmadığı belli oluyordu.

Victoria ufka doğru baktı. Görünürde kasabadan eser yoktu. Ama bu yolculuğun bir an önce bitmesini istemeye başlamıştı. Kateb'le bu kadar yakın olmak ve de özellikle konunun tadı kaçmıştı. Ama başlamışken onun kendisini yanlış anlamasını istemezdi.

"Söylediklerimden doğru bir anlam çıkaramadığını görüyorum. Kastım zengin olmak değil. Yarına korkmadan bakabilmek. Ama sen bunu anlayamazsın. Prens olarak doğmuşsun. O imkânlarla büyümüşsün. Ne yiyeceğin konusunda hiçbir zaman bir endişe taşımaman doğal. Elindeki bütün parayı baban ondan aldığı için, akşama yiyecek bir şey olmayan anneni ağlarken görmemiştir, hiçbir zaman. Annemin parası olmadığı için ona para veremediği günlerde evdeki eşyaları; televizyonu, hatta buzdolabını yok pahasına satan bir adam değildi senin baban. Bir seferinde annemin külüstür arabasını sattığı için, annem iki yıl boyunca iki farklı yerdeki işine yürüyerek gitmek zorunda kalmıştı. Sen bunları yaşamadığın için şanslısın. Ama bunları yaşayan birini anlamamanı şanssızlık hanene yazsan iyi olur. Çünkü eminim ki; maddi ve manevi sorumluluğunu taşıdığı halkının arasında benzeri sıkıntıları yaşayanlar vardır. Ama onları anlayamadığın için, dertlerine derman olamazsın, ne yazık."

Victoria derin derin iç geçirdi. O günleri bir daha yaşar gibiydi. Başlamıştı bir kere devam etti. "Senin anlayacağın çok fakirdik. Hem de düşünemeyeceğin kadar. Giysilerimin hepsi kiliseye bağış toplayan kadınların sağladıkları elbiselerden benim payıma düşenlerdi. Onları giyip okula gittiğimde, benden önce birkaç yıl o elbiseyi giymiş, sonra da atmak yerine kiliseye vermiş kızların tebessümleri, fısıltıları altında eğitim yapmanın bir kız çocuğu için ne demek olduğunu elbette bilemezsin. Sakın zannetme ki, senin ve senin gibilerin sahip oldukları imkânlarla kötü gözle bakıyorum. Hayır, bunu hiçbir zaman yapmadım. Ama bir durum tespiti yapacak yaş ve olgunluktaydım. Okul yemeklerini arkadaşlarından farklı bir yerde, hayır kurumlarının sağladığı yemek için onların önünde sıraya girmenin acıtıcı tarafını hiç hissetmemiş olman, ne güzel bir şey."

Bunları anlatırken önünde derin çukuru zamanında göremeyecek kadar dikkati dağılmıştı. Çukura düşmek üzereyken, dizginlerini kuvvetle çekerek atının başını kaldırmış ve çukura düşmeden hızlanabilmesi için hayvanı acımasız bir şekilde mahmuzlamıştı.

Bir anda hafifçe şaha kalkan hayvan dört ayağı üzerine dönünce büyük bir hızla ileri fırladı. Victoria anında atının üzerine yatar gibi uzandığında, kendine özgü bir yarış başlamıştı.

Kateb onu arkasından gözleriyle izledi. Neyse ki hayvanın gittiği yön kasabanın yönüydü. Bu nedenle kaybolacağından korkması için bir neden yoktu. Üstelik Victoria hayvanı kendi keyfine bıraksa, hayvan, hiçbir yardım almadan ahırına kadar gidebilecek hayvanlardandı.

Kateb'in aklı; Victoria'nın biraz önce anlattıklarının ne kadar doğru olduğuna takılmıştı. Onu, söylediklerine inanacak kadar tanıımıyordu. Ama bakışlarındaki hüznün ve ezikliğin sahte olması mümkün değildi. Bu kadının anlattığı bu acıları çektiği ortadaydı. Yoksa hiç kimse tiyatro olsun diye; bu kadar acıklı şeyleri, bu kadar dokunaklı olarak söyleyemezdi.

Yaşamını bu kadar büyük imkânsızlıklar içinde geçirmiş biri olarak, güven ve istikrar aramak elbette onun hakkıydı. Bunda onu küçültücü hiçbir şey yoktu. Çizmelerini ucuzluktan almış olmaktan ötürü her vesileyle övünmesini de normal görmek gerekiyordu.

Victoria tepeye varıp aşağıya inmek üzereyken Kateb ona yetişti. Victoria önünde beliren şehre baktıktan sonra, "O ufak kasaba dediğin yer burası mı," diye sordu.

"Evet."

"Bana kalırsa sen ufak kasabanın ne olduğunu bilmiyorsun..."

Victoria, Kateb'in oradan bazen yerleşim alanı, bazen de kasaba diye bahsettiği yeri; bazı çadırlardan ilkel hayvan barınaklarından oluşmuş bir yer olarak tahayyül etmişti. Oysa karşısında caddeleri, evleri, düzgün ahırları olan kırsal bir şehir vardı.

"Çiftçilik mi yapar buranın halkı?"

"Evet. Yeraltından akan birçok ırmak vardır. Bunlar su sorunu olmamasını sağlar. Biliyorsun çölün en büyük sorunu sudur. Ama burada bu sorun yok."

"Kaç kişi yaşar bu kasabada?"

"Binlerce."

"Buradan ufak bir kasaba olarak bahsetmek haksızlık değil mi?"

"Bugün bunu söylemek doğru. Ama ben burayı çocukluğumdaki günlerde olduğu gibi hatırlamaya devam ediyorum. Son zamanlarda oldukça gelişti, büyüdü. Bundan da elbette memnunum. Ve buranın zamanla önemli bir merkez olacağına inanıyorum. Yeter ki çölün görünmeyen potansiyelini kumların üzerine çıkartabilelim."

Tarlalar kasabanın yerleşim alanından sonra tepelere kadar uzanıyordu. Bulundukları yerden açık pazar alanları ve ya bir okul, ya da kilise olan büyük bir iki bina görünüyordu. İleride uzanan bir yoldan kamyonların kasabaya yaklaştığını gördü. En çok dikkatini çeken de; vadinin sonuna doğru yükselen muhteşem taş bir bina olmuştu.

"Oradaki bina nedir?"

"Kış sarayı."

"Kime ait?"

"Eski zamanlarda El Deharia kralı birkaç kış ayını orada geçirmiş. Onlar bu âdeti bıraktıktan sonra, burasının halkı kendilerine Lider dedikleri bir yönetici seçmeye başlamışlar. Hem de yirmi beş yıl için."

Victoria bunu duyduğunu hatırlıyordu. Kateb bu kişilerden biri olmalıydı.

"Yirmi beş yıl fazla uzun bir zaman değil mi? Ya seçimde bir hata yaparlarsa, o kadar uzun zaman o kişiye nasıl dayanırlar?"

"Aslında bazı şartlar altında halkı onu bu süreden önce azletme hakkı vardır."

"Bu kişinin herhalde bir erkek olması gerekir, değil mi?"

Kateb'in yüzünde o insanın içine işleyen tebessüm belirmişti. "Elbette. İleriye açık insanlarızdır. Ama bir kadın yöneticiyi kabullenecek kadar değil."

"Burası için çok doğal bir şey. Demek ki yirmi beş yıllığına seçilen bu kişi, orada yaşamaya başlar, öyle mi?"

"Evet. Bundan önceki lider Bahjat birkaç ay önce vefat etti. Şimdi yeni birinin seçilmesi gerekiyor. Burada olduğum zamanlarda bana yaşamam için orada bir daire vermişti."

"Sen Kralın oğlu olduğu için olmalı."

"Bunun elbette rolü olmuştur. Ama Bahjat bana çok yakın biriydi. Ona büyükbabam gözüyle bakardım."

"O zaman ölümü seni etkilemiştir."

Kateb başıyla onu onayladıktan sonra atını inişe doğru mahmuzlamıştı. Victoria'nın atı ise ikaza hiç gerek görmeden onu izlemeye başladı. Victoria bu hayvanın yolu en az Kateb kadar iyi bildiğini görüyordu. Bu nedenle hayvana yön vermek gereksizdi.

Aşağıya inip kasabaya girmeleri yaklaşık bir saat kadar aldı. Burası eskiyle yeninin kendi içinde ilginç bir uyum sağladığı bir yerdi. Bir iki rüzgâr değirmeninin yanında, içinde modern jeneratörlerin olduğu binaların önünden geçerlerken Kateb, Victoria'ya devamlı bilgi veriyordu.

Geniş pencereleri ve kalın duvarları olan evlerin büyük kısmı taşandı. Nerdeyse bütün evlerin arkasında bahçe vardı. Su boruları dikkat çekiyordu. Böylece evlerde su sorunu olmadığı anlaşıyordu. Burası Victoria'nın çöl anlayışından da kasaba anlayışından da uzak bir yerdi.

Yanlarından geçtikleri bütün insanlar Kateb'i selâmlayıp ona gülerek hoş geldin diyorlardı. Kateb de neredeyse hepsine adıyla hitap ederek bazılarını hasta olan eşlerinin, ya da çocuklarının sağlığıyla ilgili somlar soruyordu. Kesin bir şey varsa hiç de تنها olmayan bu kasabada Kateb'i tanımayan ve Kateb'in tanımadığı tek bir kişi bile yoktu. Bu sırada Victoria nasıl hareket etmesi gerektiğini bilememenin sıkıntısı içindeydi.

Yolun sonuna geldiklerinde, "Ben de kış sarayında mı kalacağım," diye sordu.

"Evet. Orada benimkinden farklı bir yerde kalacağın özel bir daire var."

Tamam, o zaman mesele yoktu. Böylece kendine özel bir yeri olacaktı. Onun için en hayati olan soruyu sormak geldi. "Duş yapabileceğim, değil mi?"

Kateb ona gülümsedi. "Seni bile tatmin edecek bir banyon olacağından hiç k uşkun olmasın."

Bu çok iyi haberdi. İyi de duş aldıktan sonra ne olacaktı? Daha da önemlisi o gece ve o geceyi izleyen gecelerde ne olacaktı?

"Hiç merak etme, elektrik dâhil daha birçok çağdaş imkânın olacak."

Victoria bir anda aklına üşüşen soruları bir kenara bırakması gerektiğini düşündü. Zaten onların çoğu cinsellik ve özel yaşama ait olduğu için Kateb'e soramayacağı, ancak zaman içinde cevabını alacağı sorulardı.

O zaman bu ilk izlenimlerinin keyfini çıkartmalıydı. Yanından geçtikleri bir açık pazara baktı. Tezgâhlar taze oldukları belli olan meyve ve sebzelerle doluydu. Bazı yerlerde ise uzun sopaların ucunda el dokumaları vardı. Victoria ilk fırsatta böyle bir pazara gelerek o kumaşları inceleyecekti. Bunu düşünmek onu mutlu etmişti. Her kadın gibi o da alış verişten büyük zevk alırdı.

Bir köşeyi döndüklerinde kış sarayı karşılarına çıkmıştı. Bu görkemli saray birbirine yapışık değişik ünitelerden oluşuyordu. Ortadaki en büyük olanıydı. Tamamen taştan yapılmıştı. Köşe ünitelerden taş kuleler yükseliyordu. Yine taştan yapılmış bir duvar sarayı çevrelemişti. Tavanı kiremitti ama güneş altında parlayan alışılmış kiremitten farklı bir görünümü vardı bu çatının.

"Kamyonlar buraya nasıl girecek?"

"Arka tarafta onlar için özel bir giriş ve garajları vardır."

Askılı bir köprüden geçerek sarayın bahçe duvarına yaklaşmışlardı. Köprüyü geçip taş duvarların arkasında kalan bahçeye girdiklerinde kalabalık bir hizmetkâr ekibi Kateb'i karşılamaya gelmişti.

Kalabalık nazarlarını Kateb'den sonra Victoria'ya çeviriyordu. Ama bir yabancılama yoktu bu bakışlarda. Sanki onu da tanıyor gibiydiler. Bu ikili görüntüye hiç aldırmadıklarına göre; demek ki Prens hazretleri buraya her gelişinde yanında bir de bayanla geliyordu...

Kateb atını durdurup, kısa bir süre Prens olduğunu hatırlatır gibi heykel benzeri atın üzerinde dikleştikten sonra çevik bir hareketle atından inmişti. Victoria at üstünden inmeden oradan kaçmayı düşündü. Ama nereye gidecekti? Kateb'in ona ima ettiği gibi çölde çeke çeke ölmeye mi?

O da attan indi. Ama yeniden yürümeyi hatırlaması gerekir gibi, acemi hareketlerle Kateb'i takip etmeye başlamıştı. Bunun oradaki insanlar tarafından da fark edileceğini düşünerek düzgün bir şekilde yürümek için gayret sarf etti.

Taş duvarlar pırıl pırıldı. Geniş pencerelerin üstlerindeki renkli vitraylar taşa da hayat veren bir özenle yapılmıştı ve belki de günde iki defa temizleniyordu. Çöl şartları altında her tarafın bu kadar temiz olması gerçekten hayret vericiydi.

En büyük ünite olan orta binadan içeri girdiklerinde Victoria, duvarların çok kıymetli olduğu belli, renkli ve eski minyatürlerle süslenmiş halı ve kilimlerle süslendiğini gördü. Vitraylardan süzülen güneş taş yerlerde, yürüdükçe şekil değiştiren parlak renkli şekiller oluşturuyordu. Kısacası rüya gibi bir yerdi burası. Bütün endişe ve korkularından o an için sıyrılan Victoria, kendini bir rüyada gibi hissetmeye başlamıştı. Ona bakan gözlerden çekinmese, iyi bir çimdik atardı kendisine, bunun bir rüya olup olmadığını anlamak için.

Bir yandan da duvardaki tapiserilerden bu ülkenin tarihini okuyabileceğini düşündü. "El Deharia tarihiyle ilgili bilgilere ulaşmak mümkün mü," diye sormak gereğini duydu.

"Elbette. Kütüphanede bu konuda çok geniş bilgi vardır."

"Kütüphaneyi ben de kullanabilecek miyim?"

"Neden olmasın? Şimdi benimle gel."

Kateb'i uzun birçok koridorda izledi. Her tarafta gerçekten hazine kıymetinde parçalar, resimler vardı. Artık insanların onları izlediği ve onlara baktığının farkında değildi, Victoria. O ana kadar gördükleri ve sarayın muhteşemliği karşısında, neden burada olduğunu bile unutmuştu.

O sırada Kateb oymalı bir kapının önünde durdu.

"Sen burada kalacaksın," dedi kapıyı açarken. "Umanın yeterince rahat bulursun."

Victoria, bu gördüklerinden sonra bunun hiç de sorun olmayacağını biliyordu. Kalbi deli gibi atarken, altı ay boyunca kalacağı odaya girdi. Ayakları pamuk gibi halıyla temas ettiği zaman içi bir tuhaf olmuştu. Etraftaki bütün eşyaların son derece rahat oldukları belliydi. Girdiği bu odaya açılan kapılar Victoria'nın kalacağı bu bölmede birçok odadan varlığını gösteriyordu. Eşyaların klâsik ve çok değerli parçalardan oluştuğu daha ilk bakışta belli oluyordu. Zaten sarayın en eski bölümündeydiler. Eski ve çok da kıymetli.

Kateb ilerleyerek bir kış bahçesine geldi. Çok nadide çiçekler ve bitkilerle dolu olan bu kış bahçesindeki bitki ve çiçeklere çok özenli bir şekilde bakıldığı belliydi. Etrafa bir lâvanta kokusu yayılmıştı. O sırada Victoria'nın yanında uçan bir papağan kendisine ait olduğu belli sallanan sopanın üzerine kondu.

Victoria şaşkınlık içindeydi. Bırakın çöl ortasında olmasını, böyle bir binanın ve dekorasyonun dünyanın hiçbir yerinde olabileceğini düşünemezdi. Ama buranın konum ve özel yapısına biraz daha dikkat edince Victoria ellerini beline dayayarak Kateb'in karşısına geçmişti.

"Sen beni haremine getirdin, değil mi?"

"Burada olmanın nedenini gösteriyor bu..?"

Kateb bunu söyledikten sonra arkasını dönüp yürüyerek, Victoria'nın harem olarak adlandırdığı bu özel bölümden çıktı...

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

VICTORIA haremın kapısının kapanmasından sonra şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Bu sırada kapı kapandıktan sonra hafiften bir klik sesi gelmiş gibi hissetti. Yoksa haremın kapısı üzerine mi kilitlenmişti?

İç alemindeki çalkantı ve yaşadığı bu şaşkınlığın sonucu böyle bir ses duymuş olabilirdi. Acaba gidip bir baksa mıydı? Öyle olsa bile, hiç olmazsa bir konuda memnun olması gerektiğini düşündü. Kateb onu hiç olmazsa kendi bölmesine almamıştı. Aralarındaki anlaşmayı nedeniyle, böyle yapsaydı itiraz etmeye hakkı olmadığını biliyordu. Zaman zaman unuttuyordu ama babasının kurtulmasını sağlamak için onun metresi olmayı kendisi, neredeyse yalvararak önermişti. Şimdi şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Yeniden bulunduğu yeri incelemeye başladı. Burası iç içe geçmiş birçok odadan oluşmuştu. Bütün bu odalarda çoğu el işlemeyle yapılmış çok özel örtüler, perdeler ve duvarlarda renkli kilim ve halılar vardı. Bu parçaların katologe edilmesi gerekirdi. Tabii o güne kadar yapılmadıysa. Bunlar tarihi değerde parçalardı. Belki de kütüphanedeki incelemeleri sırasında bu konuda bir şeyler bulabilirdi. Tabi bir esir gibi buraya kilitlenmediyse bunları yapabilecekti.

Aslında bu konuda bilinmezliği ortadan kaldırmak elindeydi. Mozaik taşlarla örülmüş kış bahçesinden geçerek kapıya yaklaştığında dışarıdan bir takım seslerin geldiğini işitti. O sırada kapı açılmış ve içeriye uzun boylu yaşlı ve son derece hoş bir kadın girmişti. Üzerindeki yere kadar uzanan elbisenin rahat ama çok da şık bir havası vardı. Yerel giysilerle, modern giysilerin çok özenli ve uyumlu bir kompozisyonuydu bu elbise.

Griye kaçan saçları arkasında bir topuzda toplanmıştı. Kulaklarından sarkan küpeler ve kollarındaki sıra sıra altın bilezikler hemen dikkat çekiyordu.

"Victoria olmalısınız," dedi genç kadına yaklaşarak. "Geleceğinizi biliyordum. Umarım yolda bir sorun olmamıştır. Size Kış Sarayı'na hoş geldiniz demek için bölümünüze geldim. Adım Yusra."

"Teşekkür ederim, Yusra."

"Haremin yeniden kullanılmaya başlanması hepimizi heyecanlandırdı. Bu duvarlar uzun bir süreden beri hiçbir ses duymamıştı."

Kadının bu sözleri Victoria'yı sinirlendirmişti. "Bir kadının bu duvarların arkasına konulması sizce hoş bir şey mi?"

"Elbette. Bazı eski alışkanlıkların devamı hoştur. Bir şey eski diye kıymetinden kaybetmemeli."

"Genel bir ifade olarak ben de size katılıyorum. Ama burada; bir kadının, erkeğin zevkini tatmin etmek için, rızası dışında bir yere kapatılması söz konusu ise bu eski adete aynı sempatiyle bakmak sanırım hiç de doğru olmaz."

Yusra'nın bu fikre katılmadığı çatılan kaşlarından belliydi. "Prens hazretlerinin hareminde olmak her kadın için önemli bir ayrıcalıktır. Üstelik eğer o kadın bir de çocuk verirse, Prens ondan vazgeçse bile, bu mükellef hayatı devam ettirmek şansına sahip olur."

"Pek mantıklı bir görüş değil. Prens hazretleri eğer kadınından bıktı, ondan vazgeçtiyse neden bunu açıkça söyleyip ilişkiyi tam olarak kesmesin ki? Tabi aynı hak ve şans kadın için de olmalı. Ya kadın daha uzun zaman burada kalmak istemezse ne olacak? Buradan uzaklaşarak gerçek bir eş ve aile sahibi olmak isteyebilir."

"O zaman buradan gider."

"Öylesine, ben gidiyorum diyerek gitme hakkı var mı kadının?"

"Elbette. Bu kapılarda kilit falan yoktur. Tek kilit içeridedir. Bu da kadının istemediği kişiye kapısını açmamasını sağlar. Bu güne kadar hiçbir kadın rızası hilâfına Kış Saray'ında tutulmamıştır."

Bugüne kadar... Bunu düşünmekle beraber söylememişti. Böyle bir konuyu daha tanışalı beş dakika bile olmamış biriyle konuşmasının bir anlamı yoktu. Aslında zaten onun burada olması da arzusu dışında olan bir şey değildi. Nedeni ne olursa olsun çok kısa bir zaman önce, bu konumda olmak için Prens Kateb'e yalvaran kendisiydi.

"Kusura bakmayın," dedi Victoria bunu düşününce. "Uzun ve yorucu bir yolculuktan geliyorum. Bir de çok değişik şeylerle karşılaşmanın manevi yorgunluğu bindi üstüme."

Yusra, kusura bakması için bir neden olmadığını göstermek ister gibi anlayışlı bir havada gülümsedi Victoria'ya. "Harem gerçekten çok güzel bir yerdir. Eminim burayı siz de seveceksiniz. Burada görmeniz gereken çok harika yerler vardır. Gelin, size etrafı şöyle bir göstereyim."

Victoria, Yusra denen kadını takip etti. Birçok yatak odasının önünden geçtiler. Yusra bazılarının kapısını açarak, Victoria'nın içeriye göz atmasını sağladı. Her birinde kocaman yataklar ve geniş pencereler vardı. Hepsisi de sarayın çiçekler içindeki arka bahçesine

açılıyordu. Tavanlardaki çok ustaca işlenmiş şekiller ve yerlerdeki el halılarına her odaya ayrı bir renk veriyordu.

En sonunda çok geniş ve diğerlerinden çok daha konforlu bir odaya girdiler. Tavandan yere kadar uzanan pencereler, içeridekilere doğada yaşıyormuş havası veriyordu.

"Burayı sizin için ben seçtim. Ama bundan başka bir odayı tercih ederseniz bunu bana söylemeniz yeter."

"Hayır. Burası çok güzel," derken bir değil, birkaç çiftin yatıp, birbirlerine dokunmadan sevişebilecekleri kadar geniş yatağa bakmamaya çalışıyordu.

Kateb'in hareme gelmeyeceğini düşündü. Saray halkının bilgisi olacak böyle bir ziyaretten kaçınmasını doğal görüyordu. O zaman burada olduğu sürece bir sorun olmamalıydı. Aslında böyle düşünerek kendisini rahatlatmayı tercih ediyordu.

"Eşyalarınız bu dolapların içinde. Mahremiyetinize girmemek için açılmadılar. Ama bu konuda yardım isterseniz, size hemen güvendiğimiz bir hizmetkâr kızımızı yollayabilirim."

"Hayır, gerek yok. O işi ben yapabilirim." O güne kadar defalarca bavul hazırlamış ve bavul açmış biri olarak bu konuda hiçbir sorunu olmayacağından emindi.

"Ayrıca," diye devam etmişti Yusra. "Yerel kıyafetlerden oluşan bir gardırop da hazırladık sizin için." Bunu söylerken önünde durduğu gardırobun kapısını açarak, yerlere kadar uzanan rengârenk elbiseleri göstermişti.

Victoria hiç istemeden de olsa gardıroba yaklaşarak, birbirinden güzel ve el işi ile süslenmiş elbiselere, belli etmemeye çalıştığı bir hayranlıkla baktı. Bir iki tanesine eliyle dokunduğu zaman onların çok özel ipekten yapılmış olduğunu fark etti.

Birini alıp önüne tuttuğunda kumaşın tamamen şeffaf olduğunu gördü. "İyi de, böyle bir elbisenin içine ne giymem gerekiyor?"

Yusra'nın tebessümünde bir afacanlık var gibiydi. "Hiçbir şey," dedi. "İnanın giyip aynada kendinize baktığınız zaman siz bile etkileneceksiniz." Kadın bu sefer şuh bir kahkaha atmıştı. "Gençlik günlerimde ben de bu elbiseleri giymeye bayılırdım. Bir kadının kendini güzel ve arzulanır görmesi kadar hoş ve doğal bir şey yoktur. Üstelik bu kumaşlar bir kadının vücudunun belli çıkıntılarını öylesine okşar ki, kadın bu elbise içinde gezinirken, bir yandan da kendisini cinsel bakımdan hazırlar."

Bu kadar bilgiye hiç gerek yok... Demek yerine elindeki elbiseyi bir acele askısına asmıştı. Kadının anlattıklarından ötürü utanmasına hiç gerek olmadığını biliyordu. Ama yine de yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi.

"Gelin size banyonuzu göstereyim. Hazır olmanız için zamanınız var ama, yine de yoldan geldiğiniz için bugün hazırlanmanız zaman alabilir."

Bir yardımcı her zaman emrinizde olacaktır. İsteddiğiniz ve hazır olduğunuz her zaman onu çağırabilirsiniz."

Victoria neye hazır olacağını sormak istemedi. Kadının bazı şeyler ima ettiği açıktı. Ama onunla yüz göz olması için bir neden yoktu. Banyonun nerede olduğunu görmek için acele ediyordu. Hiç olmazsa bir duş almak günlerdir beklediği bir şeydi. Bunun daha fazla gecikmesini istemezdi.

Aslında El Deharia haremlerinin banyolarının şöhretini duymuş ve bazı yerlerde okumuştur. Ama duyduklarının ve okuduklarının abartılı olduğunu biliyordu. Altın musluklar, havuz büyüklüğünde küvetler, kristal aynalar falan...

Büyük odanın içinde yürüyerek uçtaki kadife bir perdenin önüne geldiler. Perde herhalde yüzyıllık bir kadifeden yapılmıştı. Yusra perdeyi açınca çok şık bir şekilde renklendirilmiş bir kapı görünmüştü. Yusra kapıyı açıp, önden geçmesi için Victoria'ya yol verdi.

Burası banyo falan değil muhteşem bir yerdi. Üstelik oraya açılan üç kapı vardı. Bunlardan biri Prens hazretlerinin çaktırmadan oraya girmesini mi sağlıyor diye düşünmeden edemedi Victoria.

Yusra onun bu merakını anlamış gibi anlatmaya başlamıştı. "Bu kapının arkasında buhar duşu yapabileceğiniz bir sistem vardır." Bir başka kapıya dönerek, "Buradan sauna bölümüne geçersiniz. O bölümün içinde iki ayrı bölme vardır. Birisini saunadan önce hazırlanmak için kullanırsınız. Diğeri ise saunada sonra dinlenmeniz içindir. Şuradaki kapıdan masaj bölümüne geçilir. İşinin ustası mükemmel bir masöz her zaman emrinizdedir."

Victoria; bu banyolar hakkında okuduklarında hiçbir abartı olmadığını, aksine bunlar hakkında bir şeyler yazanların böyle bir banyoyu görmediklerini bile düşündü.

O sırada duvar boyu duran bir perdeyi açan Yusra, Victoria'ya küvet yerine geçen kocaman havuzu gösterdi. Oraya girdiklerinden beri işittiği gürül gürül su sesinin nereden geldiğini en sonunda anlamıştı. Havuzumsu küvetin karşı duvarından yapay bir şelâlenin suyu akıyordu. Havuzun kenarındaki özel çiçekler, belli ki bu ortamda yaşayabilecek türlerden seçilmiş ve günlük olarak bakım altındaydılar. Burası çölün ortasında kurulmuş bir cennetti.

Gereksiz olduğunu bile bile sordu. "Her zaman sıcak su var mıdır?"

"Elbette aslında bu banyonun suyu alttan geçen çok sağlıklı bir kaymaktan elde edilir filtrasyondan sonra 40 derece civarında ısıtılır. Ama bu sıcaklığı azaltmak, ya da artırmak elinizdedir. Kullanılan su da, şuradaki kanaldan yeniden topak katmanlarına verilir ve özel bir filtre sisteminden sonra kaynağına döner."

Victoria Yusra'nın bu anlattıklarını, gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekerek dinliyordu. Doğal kaynakları da korumaya özen gösteren böyle bir anlayış en ileri toplumlarda bile sık görünen bir şey değildi.

"Sanırım yol yorgunluğunu atmak sizin için bir süre alacak," derken banyodan çıktılar.

"Dört saat kadar."

Yusta onun verdiği süreye itiraz hakkı olmadığını biliyor olmalı ki, bu abartılı zaman için sesini çıkarmamıştı. Ana odaya döndüler. Victoria, "Muhteşem," derken, gördükleri karşısında duyduğu hayranlığı gizleme gereğini görmemişti. İçinde bulunduğu moral şartlardan şikâyetçi olabilirdi. Ama bu ortam ve maddi şartlar konusunda bir şey söylemeye kalksa herhalde çarpılırdı.

Yusra birkaç masanın üzerinde duran küçük telefonları gösterdi. "Bir şey isterseniz ahizeyi kaldırmamız yeter. Herhangi bir numara tuşlamanıza gerek yoktur. Yemekleriniz koridorun sonundaki mutfağınıza dışarıdan bırakılacaktır. Kimsenin hizmet için odanıza girip sizi rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Ama siz gerek duyduğunuz zaman istediğiniz hizmet için gerekli kişiyi odanıza çağırabileceksiniz."

Kadın gitmek üzere kapıya yürürken dönüp Victoria'ya bakmıştı. "Prens bu akşam yemeğini beraber yiyeceğinizi söyledi. Yemek saatinde ben, ya da bir hizmetkâr gelerek sizi onun bölümüne götürecektir."

Victoria'nın bir süredir içinde bulunduğu rahat hava bir anda kasavetlenmişti. Bu kadar erken mi? Daha bu gecedен mi?

"Sizi Kış Saray'ında görmek emin olun hepimizi çok mutlu etti. Prens hazretleri o kadar uzun zamandır hüznü bir yastaydı ki..."

Yas? Kateb? Victoria böyle bir durumun farkına varmamıştı. Evet, öyle güleç ve neşeli bir hali yoktu Kateb'in. Oysa üzgün, dahası yasta olan bir insan her halinden belli olurdu...

Yusra devam etmişti. "Uzun bir zamandır buraya hep yalnız geliyordu. Epey bir aradan sonra buraya getirdiği ilk bayan misafir sizsiniz. Belki sizin sayenizde onun yüzünün yeniden güldüğünü göreceğiz."

Bu temenninin içinde bir de emir var gibiydi. Prensimizin yüzünü güldür...

Victoria yalnız kalınca, ana yatak odasına gidip bavullarının bulunduğu gardırobu açtı. Yavaş yavaş bavullarını boşaltıp içindekileri gardıroba yerleştirirken, o gece neler olacağını düşünmemeye çalışıyordu.

"Yorgun olmalıdır," diye mırıldandı. "Bu durumda o da erkenden yatmak isteyecektir." Bu müstakbel metresin, olmadık şeylerden medet ummasıydı. Yusra'nın verdiği bilginin merak salan birçok tarafı vardı. Bu adamın hüznü olmasının ve yas tutmasının nedeni ne olabilirdi?

Onun bile bu kadar imkân içinde yas tutacak sıkıntıları varsa, kendi halinden pek de şikâyetçi olmaması gerektiğini düşündü.

Yusra'nın verdiği ikinci bilgi ise, içinde biraz da tehdit olan bir bilgiydi. Bu kaya gibi erkek, bir ihtimal uzun zamandan beri bir kadının sıcaklığından mahrum yaşıyordu. O zaman onu yatağına almakta gecikmeyecek ve de ne kadar zevkli olursa olsun, onu epey hırpalayacaktı.

O gece nasıl bir elbise giyeceği konusunda büyük bir kararsızlık içindeydi. Geniş yatağın üzerine serdiği elbiselere baktı. Bunların her biri bir diğerinden güzel ve gösterişli elbiselerdi. Ne olursa olsun buraya onun metresi olarak gelmiş ve hangi şart altında olursa olsun, bunu kendisi istemişti. O zaman bu duruma uygun davranmalı ve uygun giyinmeliydi. Makyajını yaparken bile, bu gerçeği aklından çıkartmaması gerekiyordu.

Ama bu gerçek, onu kendisi olmaktan çıkartamazdı. Yatağın üzerine serdiği elbiselerin arasından mor ve koyu yeşil karışımı bir elbise seçti. Ne kadar ince olursa olsun içini fazla göstermeyecek

renklerdi bunlar. Bir de diğer askılarda asılan ve yere kadar uzanmasında başka çok şık bir kapüşonu olan pelerinlerden birini sırtına alıp boy aynasının karşısına geçti. Bu kıyafetle hiç kimse Prensın metresinin kim olduğunu fark etmezdi. Bu onun kim olduğunu anlamayacakları anlamına gelmezdi. Ama hiç olmazsa yüzünü ve kıyafetini göremeyeceklerdi. Saray personelinin gözü önünde içi görünen bir elbiseyle salına salına yürümesi zaten söz konusu olamazdı.

Giyeceklerini toplayıp giyinmek üzere banyo bölümüne girdi. Aile şerefini kurtarmak uğruna kendisini feda etmeye nasıl olsa daha önceden karar vermek zorunda kalmıştı. Muhtemelen bu gece bunun uygulamasını da yapmak zorunda kalacaktı. Ama bundan önce hayatının en uzun banyosunu yapıp, vücudunu biraz olsun dinlendirmeliydi.

Victoria hazırlanmıştı. Elbiseyi giymeyi son ana bıraktı. Birilerinin gelip onu alma zamanı gelince seçtiği muhteşem elbisenin içine kayarcasına girdi. Kumaşın vücuduna temasındaki yumuşaklık gerçekten de insana okşanmış gibi garip duygular veriyordu. Üstelik belki de seçtiği renklerden ötürü, Yusra'nın söylediği kadar içini göstermiyordu. İçinde ufacık bir dondan başka hiçbir iç çamaşır olmaması nedeniyle, bir doku farklılığı olmamasının da bunda rolü olmalıydı.

Sırtına pelerinini aldığı sırada, hizmetkârların kapısından girdiği belli olan bir kadın hizmetkâr holde belirmişti.

"Benimle gelir misiniz?"

Victoria ana kapıdan çıkan kadını izleyerek sarayın koridorlarında yürümeye başladı. Bu sırada divanlar ve alçak masalarla dekore edilmiş birçok odanın önünden geçiyorlardı.

Kütüphane olduğu belli olan kocaman bir odanın önünden geçtikten sonra geniş mermer bir hole gelmişlerdi. En az haremin kapısı kadar büyük ve güçlü bir kapının iki yanında mızrakları elinde bekleyen iki muhafız göründü.

Adamlardan biri Victoria'yı görünce kapıyı açtı. Onu oraya getiren kadın bir adım geri atarak eğildi ve Victoria'nın kapıdan girmesi için ona yol açtı. Victoria kısa bir tereddütten sonra derin bir soluk alarak Kateb'in bölmesi olduğu anlaşılan eşikten geçerek içeriye girdi. Odanın ortasına doğru bir yerde, etrafında iskemleler yerine yastıklar konulmuş iki kişilik yere yakın bir masa hazırdu. Masanın yanında üzerinde çeşitli tabakların bulunduğu bir servis arabası duruyordu.

Yemeği burada yiyecekleri belliydi. Ama Victoria'nın içi heyecandan o kadar kabarmıştı ki, açlık duygusuna en ufak bir yer kalmamıştı.

Ne yapması ve nereye doğru yürümesi konusunda kararsız bir şekilde etrafına bakınırken, Kateb'in pencereye doğru yürüdüğünü gördü,

Kateb'in üzerinde siyah ve belki de ipekten yapılmış çok bol bir pantolon vardı. Vuran ışıktan parlak ve gölgede kalan yerleri olan adaleli vücudunun üstü ise çıplaktı. Bir yandan omzundaki havluyla saçlarını kuruluyordu.

Victoria, genç Prensini onu henüz görmediğini o zaman fark etti. İlk bakışta çok normal biri gibi görünüyordu. Bu gözleminin doğal bir sonucu olarak onun hiç de ürkütücü biri olmadığını düşündü. Ya bu kılığı, ya da saçlarının kurularkenki doğal hali nedeniyle bu a- damdan zaman zaman neden korktuğunu kendine açıklayamıyordu.

Kateb elindeki havluları bir yastığın üzerine attıktan sonra parmaklarını saçları arasında gezdirerek onlara bir şekil vermeye çalıştığı sırada, Victoria'nın orada olduğunu fark etmişti.

Bir kaşını kaldırarak Victoria'ya baktı. "Oldukça ilginç bir kıyafet. Kırmızı Şapkalı kız ve Kurt masalındaki gibi."

Victoria üzerindeki pelerini göstererek, "Sanırım Harem kadınlarının kimliğini korumak adetlerinizdendir. Varlığımın sadece senin için bir anlamı olması gerekir."

"Demek ki, bu görüntünün altında, benim için olan bir görüntü daha var."

Şaka mı ediyordu? Ama onun böyle şakacı bir tarafı olmadığını bu kısa zamanda görmüştü.

"İçimde elbisem var."

"Onu da görebilir miyim?"

Victoria biraz tedirgin, biraz da ürkek bir şekilde pelerinin üstündeki düğümü çözerek pelerini ayaklarının dibine bıraktı.

Kateb'in gözleri büyümüşü. Çenesi kasılmış gibi bir hali vardı. Hiç hareket etmemiş, ona doğru yaklaşmaya kalkışmamıştı. Victoria yine de; örtünmek ve oradan kaçmak istiyordu.

Belki de bir çılgılık atabilirdi. İnsanların korkularını yenip cesaret kazanmak için bağırdıklarını duymuştu.

Kateb, "Bu Yusra'nın eseri olsa gerek?"

Arkasını dönüp sofraya doğru yürüdü. Masadaki şarap şişesini alarak iki kadeh doldurdu. Yastıkların arasında duran gömleği alarak giydi.

"Ona aldırılmamalı mıydım? Söylediğine göre gençken o da bunlardan giyermiş."

"Bu ayrıntıları bilmeme gerek yok." Şarabından ufak bir yudum aldı. Beğenmiş olacak ki, elindeki diğer kadehi Victoria'ya uzattı. Ama Victoria başıyla olumsuz bir işaret yaptı.

"Acıktın mı?"

Her ne yapacaksa önce onu doyurmak istiyor olabilirdi. Demek ki o kadar acelesi yoktu. Belki de sadece onun karşısında çıplak olarak durmasını istiyor da olabilirdi. Erkeklerin zevklerini pek iyi bilmezdi. Hele hele şark erkeklerinin...

En iyisi açıkça konuşmaktı. "Bak, biliyorsun yorgunum. Jetle seyahat edenler bile, bir süre bunun sersemliğinden kurtulamıyorlar. Ayrıca bana çok yabancı olan bir yerdeyim. Açıkçası senden ürktüğüm zamanlar da oluyor. Üstelik senin metresin olmanın ne demek olduğunu, bunun nasıl uygulanacağını da bilmiyorum. Bunun kuralları nedir? Her gün seks yapmak mı, yoksa haftada bir mi? Yoksa sen ne zaman arzu edersen o zaman senin için hazır mı olmalıyım? Cinsel ilişki sırasında yapılabilecekler ve yapılamayacaklar var mı? Kim üstte olacak? Senin için neler yapmalıyım? Sen neler yapacaksın?" Biraz daha devam etse ağlamaya başlayacağını hissediyordu. Konuşmaya başlarken bu kadar açık olmaya niyeti yoktu. Ama mademki bir kere başlamıştı, o anda aklına gelenleri sormasında sakınca olmamalıydı. Aslında bunları söylemek canını acıtıyordu. O güne kadar hiçbir zaman mazoşist bazı duyguların esiri olmamıştı. Ama o akşam gibi bir akşamı da hiç yaşamamıştı.

Aslında daha sayısız soru vardı aklında. Ama başlangıç olarak bu kadarı yeterdi. Kollarını göğsünde birleştirerek, ağlamamak için yumruklarını sıktı.

Kateb tam anlamamış gibi bakıyordu ona. Sonunda sakın bir sesle konuştu. "Her şeyden önce şunu bilmeni isterim ki, niyetim seni korkutmak değil."

"O zaman sen de şunu bil ki, bunu bana göstermek bakımından çok başarılı sayılmazsın."

"Bunu görüyorum." Victoria için doldurduğu kadeh elinde olarak genç kadına yaklaştı.

"Bugüne kadar hiçbir zaman bir metresim olmadı. Bu nedenle hiçbir belirgin beklentim yok."

Victoria onun yüzüne bakmadan şarap kadehini aldı. "Gördüğüm kadarıyla bir harem var."

"Orası bana bu sarayla beraber miras kaldı."

"Diyebiliriz miyiz ki bu; sadece iki araban varken üç dört arabalık bir garaja sahip olmak gibi bir şey."

"Onun gibi bir şey." Kateb masaya dönerek rahat yastıklardan birine gömülmüştü. ""Bu akşam ben de yeterince yorgunum Victoria. Bu nedenle, bu gece yatağında misafir olmanı senden istemeyeceğim."

Bu bir ertelemeydi. Ama Victoria, bu ertelemelerin ne kadar süreceği ve bitince de neler olacağı konusundaki merakı giderek artıyordu. "Bunu istediğin zaman benim nasıl davranmamı istersin?"

"Bir metresin cinsellikten başka işlevleri de vardır. Bana eşlik edip, iyi bir zaman geçirmem konusunda bana yardımcı olacaksın."

"Ve bunun için ayların geçirdiği gibi bir eğitimden geçmem mi beklenecek benden?" Bunu söylerken gözlerini kısmıştı. "Bu işlerde neyin nasıl yapılacağını bilmem. Hele benden göbek atmamı istersen bunu hiç beceremem. Bunu unut."

"Malzemenin; iyi bir metres olmaya pek uygun olmadığını görüyorum," derken; ne yapalım buna da rıza göstereceğiz der gibi bir hali vardı.

"Bu konuda iddialı olmadığımı şimdiden bilmende yarar gördüm."

Kateb'in üst dudağı tebessüm eder gibi yukarıya doğru kıvrılmış- tı. "İstersen metreslik hizmetini vermeye, bana yemek servisi yaparak başlayabilirsin. Bunu da bilmediğini iddia edecek değilsin, herhalde?"

Victoria bir süre yerinden kıpırdamadı. "Tabağına yemek koymamdan mı bahsediyorsun, yoksa yemekleri ellerimle ağzına tıkmamdan mı?"

"Tabağıma koysan yeter. Gerisini ben hallederim."

"Ve bu akşam seks falan yok, bundan eminsin değil mi?"

"Bu konuda El Dehari'nin Prensi sıfatıyla söz verebilirim."

Victoria bu konuda onu daha da zorlayabilirdi. Ama Bu ülkede Kraliyet unvanı kullanılarak verilecek sözden daha kuvvetli ve geçerli bir şey olmadığını o da biliyordu. "O zaman ayrıntıları daha ileride konuşabiliriz."

"Bu konuda herhangi bir gelişme olmadan önce, bunun bütün ayrıntılarını konuşmaya hazırım."

"Bunun için bu yemekten sonrası uygun zaman olmamalı."

"Biliyorum."

"Son sözü her zaman sen mi söylersin? Çok tipik bir hareket."

Şarap kadehini masaya bırakarak, yemeklerin bulunduğu servis masasına yaklaştı. Sahanların kapaklarını bir bir kaldırarak içindekilere baktı. Böylece neyi önce, neyi sonra

servis yapması gerektiğini bilecekti. Sahanların birinde soslu rosto vardı. Bir diğesinde enfes olduğu uzaktan belli olan, beyaz soslu kızarmış patates, diğesinde ise, görüntüsüyle bile insanın iştahını açan bir karışık salata.

Victoria, Kateb'e dönerek, "Oldukça Avrupalı bir mönü. Her zaman tercihin bu mudur?"

"Her zaman diyemem. Değişik lezzetteki ve özellikteki yemekleri severim."

Beslenmesinde değişiklikten hoşlandığı gibi, acaba kadınlar konusunda da bu huyu devam ediyor mudur diye merak etti. Bu ilginç bir soru olabilirdi, ama sormadı. Belki de bunun cevabını duymak istememişti. Üstelik olası böyle bir sorusuna Kateb'in nasıl cevap vermesini tercih edeceğini bilemiyordu.

Yemeği yastıklar üzerinde yemek, Victoria'ya tahmininden çok daha romantik gelmişti. Kateb çok rahat bir oturma şeklini seçmişti ama, o bu aptal elbiseyle nasıl oturması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Sonunda kısmen rahat bir şekilde girerek çatal bıçağını eline aldı. "Bir harem var ve değişik kadınlarla oluyorsun ama, şimdiye kadar gerçek bir metresin olmadı, böyle anlayabilir miyim?"

"Kendime ait harem kadınlarım olmadı. Örneğin Bahjat'ın haremde bir düzineye yakın kadın olurdu." Bunu söyledikten sonra bir şey hatırlarmış gibi hafifçe tebessüm etti. "Bunun nedeni de; metresleri yaşlansa bile onları haremde korumasıydı. Belki sevgisinin devam etmesinden, belki de onları yollama zahmetine girmemek için yapardı bunu. Neden her ne olursa olsun; o yetmişli yaşlarına girdiği zaman, haremdeki kadınların büyük kısmı, ondan sadece üç beş yaş ufaktı."

Victoria hiç de havası olmamasına karşın, onun bu sözlerine içten bir şekilde gülmüştü. "Desene sonunda bir yaşlılar haremı haline gelmişti Bahjat'ın haremı?"

"Doğrudur. Gelen yabancılar kendilerine altmışlı yaşlardaki kadınların servis yapmasını her zaman yabancılamıştır."

"Bunu hayal bile edemiyorum." Victoria biraz daha salata aldı. "Ben de gelenlere servis yapmak zorunda mıyım?"

"Hayır."

Victoria; kendisinin de bir zamanlar garsonluk yaptığını, bu nedenle de bu işi yadırgamayacağını söylemeyi düşündü bir an. Ama sonunda vazgeçti. Üzerinde böyle bir kıyafetle yabancı erkeklere hizmet etmenin, hiç hoş bir şey olmayacağı aşikârdı. Bu kapıyı aralamak hiç de akıllıca bir şey olmazdı.

"Peki nerelere serbestçe gidebileceğim konusunda bir kural ve sınırlama var mı? Örneğin saray içinde, bahçesinde rahat rahat dolaşabilir miyim? Alış verişe gidip, kasabada gezinebilir

miyim? Kısacası günümü nasıl geçirebileceğim konusunda bana biraz bilgi verebilir misin? Ben çalışmaya, hareket halinde olmaya alışmış biriyim. Seks dediğin altı yedi dakika bilemedin beş on dakika sürer. Geri kalan zamanda ne yapabilirim?"

Kateb önündekileri iştahlı bir şekilde yiyen Victoria'ya bir süre baktı. "Niyetin beni aşağılamak mı?"

"Anlamadım." Gözlerini açarak gerçekten anlamamış gibi bakmıştı ona. "Ha, seksin alacağı süreyle ilgili olarak söylemiş olabilirsin bunu. Ama bil ki maksadım o değildi."

"Her neyse ne kadar zaman alacağı bir yana, eminim ki o dakikalardan hiçbir zaman şikâyetçi olmayacaksın."

Victoria şarabından bir yudum aldı. "Her neyse ne kadar zaman alacağını bir kenara bırakalım. Diyelim ki bir saat, ya da daha fazla. Yine de geriye çok zaman kalır."

Kateb, bu kadının varlık ve halinden ötürü son derece memnundu. Her nasılsa onu bilemiyordu ama, Victoria ona biraz da Cantara'yı hatırlatmıştı. Ama Cantara onu, çok eskiden taa çocukluk yıllarından beri tanıyordu. Yine de onunla ayrıldıkları çok nokta vardı. Aslında Cantara onunla ilişkisinde hiçbir zaman onun Prens olduğunu dikkatten uzak tutmamıştı. Bu nedenle de hiçbir zaman iki eşit insanın ilişkisi olmamıştı onların ilişkisi. Ama Victoria; erkekle kadının büyük farklılıkları olduğunu dikkate almadan, onları birbirinin eşiti olarak gören batı dünyasında doğup büyümüş bir kadındı. Öyle bir yaşam felsefesine sahip olması doğaldı.

"Saray içinde, ya da kasabada istediğin her yere özgürce gidebilirsin. Seni hiç kimse rahatsız etmeyecektir. Ama kasaba sınırlarını oluşturan arazilere geçmemen gerekir."

"Ya bunu yaparsam, senin nereden haberin olur ki? Arkama a- dam, ya da bileğime nerede olduğumu gösteren bir âlet mi takacaksın?"

"Buna gerek yok. Kasabanın güvenli alanlarını geçtiğin andan itibaren, ölümle karşı karşıyasın demektir. O kadar aptalca bir şey yapmayacağını biliyorum." Kateb, bundan çok emin olarak konuşmuştu. "Bir kere kesinlikle kaybolur ve kumların arasında çöürüyüp gidersin. Tabii şanslıysan. Çünkü sağ olarak bazı göçebelerin eline geçersen, bu senin için daha büyük bir şanssızlık olur. Sana yapacaklarından hiç hoşlanmayacağından emin olabilirsin. Zaten sonunda yine ölürsün ama, iyice hırpalanıp perişan olduktan sonra."

Victoria elindeki çatal bıçağı masaya bıraktı. "Anlaşıldı," diye mırıldanırken içine düştüğü dehşet sesinin titremesinden belliydi. "Onlarla ilgili çok şeyler duydum. Peki hiç buralara saldırmazlar mı, onlar?"

"Hayır. Bizim onlardan çok daha kalabalık olduğumuzu ve çok iyi korunduğumuzu bilirler. Onların hedefi aciz ve yalnız kişilerdir. Böyle olanların kokusunu alma konusunda da birebirdirler."

Victoria'nın bakışları hiç istemeden de olsa onun yüzündeki ize takılmıştı. "Bir kere de seni kaçırmışlar diye duymuştum."

Kateb onu başıyla doğrulamıştı. "On beş yaşındaydım. Arkadaşlarımla atla geziniyorduk. Göçebeler bir yere gizlenerek oradan geçmemizi beklemişler. Hedefleri ben olmalıyım ki, sadece beni aldılar. Arkadaşlarım geri dönüp, haberi ulaştırdılar ama, adamlar izlerini gizlemekte usta oldukları için bana kimse ulaşamadı. Beni bırakmak için babamdan büyük bir para istediler."

Kateb bunun çok büyük bir para olduğunu hatırlıyordu. Ve de çok korktuğunu. Ama korkusu saldırganlardan değil, babasından ve Bahjat'tandı. Güvenli alanın ötesine geçtiği için çok ciddi bir şekilde cezalandırılacağını biliyordu.

"Kral bu parayı ödedi mi?"

"Anlaşma konuşmaları başlamadan ben adamların elinden kaçtım." Ve de o sırada iki kişiyi de öldürdüm. Bu yaptığından hiçbir zaman gurur duymadığı için, bu ayrıntıyı vermemişti Victoria'ya. Ama başka çaresi olmadığı için yapmak zorunda kalmıştı bunu. Aslında adam öldürmek, hem de o yaşta çok derin bir iz bırakmıştı Kateb üzerinde. Belki de onu yaşından çok daha önce olgunlaştıran feci bir olaydı bu. Kendisi bu olaydan hiç bahsetmemişti ama, iki adamı öldürdüğü haberi kısa zamanda her tarafa yayılmış, insanlar onu bir kahraman olarak görmeye başlamıştı. Sadece insanlar değil babası ve Bahjat da bu olaydan büyük gurur duymuşlardı.

Kateb ise adam öldürmenin kahramanlıkla ilgisi olmadığına ve bundan ötürü gurur duyulamayacağına inanmıştı o yaşta.

"Ama sen de yüzünden hiçbir zaman silinmeyecek bir yara almış olmalısın..." Böylece merakını tatmin edebilecekti. "Bu senin büyük bir özelliği olmuş".

"Benim izle kazanılacak bir özelliğe ihtiyacım yok."

"Yine de, özellik özelliiktir."

Bunları söylerken tebessüm ediyor olması, Kateb'in dikkatini onun dudaklarına çekmişti. Ayrıca hafif bir alay vardı yüz ifadesinde ve bu tebessümünde. Bu, Kateb'in son derece hoşuna gitmişti. Hayatta ilk defa karşılaşıyordu böyle bir şeyle. O güne kadar Victoria'dan başka hiç kimse ona alaycı nazarlarla bakmamış, daha doğrusu buna cesaret etmemişti.

Victoria yemek bitince, "Buraları toplamak bana mı düşüyor," diye sordu

"Elbette."

"Tamam. O zaman gelecek sefere de ben yakışıklı Prens rolüne girerim, sen de benim rolüme."

"Avucunu yalarsın sen."

Victoria, gözlerini devirerek ona baktıktan sonra bağdaş kurarak oturduğu yerden kalkıp Kateb'in önündekileri almaya başladı.

Kateb, Victoria tabakları almak için eğildiği sırada açılan yakasından onun memelerini olduğu gibi görününce, hiç çekinmeden gözlerini onun dolgun memelerine dikmişti. Memelerinin sertlik ve sıcaklığını avuçlarında hissederek gibi oldu. Ama gözleri bu enfes manzaraya doymadan doğrulmuştu genç kadın. Bu kadarlık bir görüntü bile, içinde onunla sevişme duygusu yaratmaya yetmişti. Bu kadınla seks yapmak herhalde mükemmel bir şey olur diye düşünmekten kendini alamadı.

Victoria sofrayı topladıktan sonra, "Şimdi ne yapmam gerekiyor," diye sordu.

"Kahve," dedi Kateb uzak köşede duran bir paravanı göstererek.

Victoria paravanın yanına gidip arkasına baktığında, "Benimle alay ediyor olmalısın," diye hayretini göstermişti.

Kateb onun orada ne göreceğini elbette biliyordu. "Neden?"

"Her şeyin doğal olması prensibine ne oldu?" Bunu söylerken oradaki tezgâhın zerindeki espresso makinesini gösteriyordu. "Bunu koyacağım sütü karıştırmak için mi kullanacağım? Çöl insanların süt kullandıklarını düşünmezdim."

"Keçi sütü kullanırız."

"O zaman espressona süt koyacağım, öyle mi?"

"Evet ama az ve kahvem olabildiğince kuvvetli olsun."

"İyi de bu uykunu kaçırmas mı?"

Uykumu kahve kaçırmas. Ama .sen daha şimdiden kaçırdın.

Victoria arkasını dönüp makineye bakarken, Kateb de gözlerini onun ince elbisesinin altından bir gölge halinde görünen şahane kalçalarına dikmişti. Bu görüntünün onu bu kadar etkileyeceğini düşünebilseydi herhalde o yuvarlaklar ve o noktaya o kadar dikkatle bakmazdı. Victoria hafif eğilince bu manzara daha da iştah açıcı bir hal almıştı.

"Şanslısın," dedi Victoria doğrularak. "Asistanlar odasında bu makinenin aynısı olduğu için onun nasıl kullanıldığını biliyorum."

Kahveyi hazırlarken yaptığı hareketler, genç kadının sütun gibi bacaklarının ne kadar güzel ve uzun olduğunu incelemesine imkân veriyordu. O bacakların birleştiği yeri hayal etmek, Kateb'de en ufak bir yorgunluk bırakmamıştı. İçinde bu kadına karşı dayanılmaz bir arzu

doğduğunu hissetti. Ve işin kötüsü bu her kadına duyması doğal olan arzudan çok farklıydı. O akşam bu kadından başka hiçbir kadını arzu etmeyeceğini biliyordu.

O ana kadar bu şekilde arzu ettiği tek kadın Cantara olmuştu. Ona dokunmak yerine dönüp masanın kenarındaki yastıklara oturmayı tercih etti. Victoria kahvesini getirip masada onun önüne koyduktan sonra, "Başka bir isteğin var mı," diye sordu.

Kateb fazla düşünmeden, "Öp beni," dedi.

Genç kadının muhteşem gözleri bir anda büyümüştü. "Söz vermiştin - " Onun arzu etmediği hiçbir şeyi yapmama sözünü hatırlatmak istediği belliydi. Victoria'nın rengi bir anda solmuş gibiydi.

Kateb onun ürktüğünü hissederek elini uzatıp, genç kadının elini tuttu. "Verdiğim sözü tutacağım konusunda herhangi bir endişe duymanı istemem." Bu konuda ona neden böyle bir garanti vermek gereğini hissettiğinin kendisi de farkında değildi. Onun burada olmasının nedeni, Kateb'in isteklerini yerine getirmektir. Yine de onun

kendisinden korkmasını istemezdi. Cinsellik ve korku, ıra geçme hali dışında birbiriyle hiçbir şekilde bağdaşmayacak iki olguydu.

Avucunda duran Victoria'nın elini, ona güven vermek ister gibi hafifçe sıktı. "Bir öpücük seks değildir."

"Öyle söylerler."

"Sadece bir öpüşme." O sırada Victoria'yı yastıkların üzerine kendine doğru çekmişti.

Victoria onun yanına diz üstü oturdu. "Bu benden biraz önce kahve isteyen kişi mi?"

"Ben kişi değil bir Prens'im."

"Unvan olarak evet. Gerçekten Kateb, kendimi buna gerçekten hazır hissetmiyorum..."

Kateb kaşlarını kaldırdı.

Victoria iç geçirdi. "Tamam, sadece bir öpüşme."

"Bundan hoşlanabilirsin. Kendini şimdiden hiçbir şekilde bağlama."

"Belki de..." Sesi şüpheli çıkmıştı. Kateb'e doğru eğildi.

Genç kadının saçları Kateb'in gömleğine dayanmıştı. Kateb vücudunun üstünün çıplak olmadığına, gömleğini giydiğine lânet etti. Şart mıydı yani gömleğini giymek?

Victoria biraz daha eğilince dudakları birleşmişti.

İlk anda önemli bir şey hissetmedi. Sadece bir çift dudağın sıcaklığının hafif bir etkisi olmuştu. Bu da hoş bir duyguydu ama, yeterince erotik değildi. Ama Victoria üzerine biraz daha abanıp, dudaklarının sıcaklığına bir de vücudunun sıcaklığı eklenince, Kateb içinde bir şeylerin hızla alevlenmeye başladığını hissetti. Bu öpüşmenin son bulmaması için elinden geleni yapacaktı.

Genç kadının sıcak ve beklenenden sert ve dolgun dudakları Kateb'i yavaş yavaş teslim almaya başlamıştı. Onu çekerek yanına yatırmak istiyordu. Ama bir de söz vermişti Victoria'ya. Bu sözünü tutmak zorundaydı.

Sadece bir kere öpüşme, hepsi bu. Ve bu da seks sayılmazdı...

Yine de Victoria'yı insiyaki bir hareketle altına doğru çekmişti.

Victoria hafifçe direnerek gözlerini açıp Kateb'e baktı. Bu bakışlarda bir şaşkınlık vardı. Ama korkudan çok arzu dolu duygular baskındı.

"Kateb..." Genç kadının sesi inler gibi, ister gibi çıkmıştı.

Sadece tek bir öpücük için söz vermesine ne gerek vardı ki? Bu konuda kendini aptalca bağlamamış olsaydı, her şey olabilirdi. Ama daha ilerisi için bir şeyler yapma hakkını verdiği bu sözle, hiç gerek olmadan kaybetmişti.

Victoria parmağını onun dudakları üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Yutkundu. "Belki bir ikinci öpüşmede de sakınca yoktur..." Victoria böyle bir şey söylemeye niyetli değilken her nasılsa dudaklarından dökülmüştü bu kelimeler.

Kateb'in içini arzusun yanında bir rahatlama doldurmuştu. Kendisi söz verdiği için daha ileri gidemezdi. Ama bu konuda eğer bir inisiyatif kullanır ve bunu bir ikinci öpücüğe, hatta daha da ileriye götürürse, buna da itiraz edecek değildi.

Victoria'yı daha da kendine çekerek, "Elbette," dedi soluk soluğa. "Bunun hiçbir sakıncası yok..."

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

VICTORIA, dudakları bir daha birleştiği anda, doğal gelişmenin önüne geçemeyeceğini hissetmeye başlamıştı. O güne kadar hiçbir zaman ve hiç kimseyle hissetmediği çılgınca bir arzusun kucağına düştüğünü fark ediyordu. Aslında bu konuda onun Kateb'e verdiği bir söz olmadığına göre, bu işi sonuna kadar götürebilirdi. Üstelik bu onun kendi inisiyatifiyle olacağı için, Kateb'in de buna bir itirazı olmaması gerekirdi. Böyle bir durumda, kendisini sözünü tutmamakla suçlaması ve bu nedenle sevişmeleri bittikten sonra bir pişmanlık duyması söz konusu olmayacaktı.

Victoria'nın hayatına giren erkekler vardı. İki erkek. İkisi de ona karşı kibar ve çok da iyi davranmışlardı. Victoria onlarla olan seks hayatından tatmin de olmuş, zevk almıştı. Ama Kateb'le olan tensel teması, seksin daha ilk adımlarındayken aldığı engin hazzı, o erkekler

içindeyken bile hissetmediğini görüyordu. Bu öpüşmeleri bile bambaşka bir şeydi. Onun o güne kadar hiç tatmadığı bir zevk vardı bu öpüşmede.

Beyni yok olmuş gibiydi. Vücudunun şuursuz bir şekilde titremeye başladığını hissetti. Bu aşamada bir orgazm yaşamayı istemezdi. Ama Kateb'in eli vücudunda gezinmeye başlayınca, bunu durdurmanın elinde olmadığını görüyordu. Zaten durdurması için bir neden de yoktu. Bazı kadınlar o anı yaşamak için ne eziyetler çekiyorlardı...

Kateb'in onu üzerine çektiğini hissettiği anda, hiçbir direnç göstermeden kendisi Kateb'in üzerine uzanmıştı. Dudakları bir daha birleşti. Bütün vücudunun ateş içinde yandığını hissediyordu. Kollarını onun ensesinin arkasından dolaştırarak genç adamı iyice kendine çekti. Artık sadece dudakları değil, dilleri de sevişmeye başlamıştı.

Solukları birbirine karıştı. Kateb eliyle genç kadının sırtından kalçalarına indi. Artık iki kalçası da Kateb'in avuçları arasında yoğruluyordu. Birazdan Kateb'in kollarının uzunluğuyla ellerinin Victoria'nın bacakları arasından geçip önünü de kavradığını hissetti. Artık tüm kadınlığı her taraftan Kateb'in elleri parmakları arasındaydı. İyi ki Yusra'yı dinlemiş ve Kateb'in el ve parmaklarının içine girmesini engelleyen bir şey giymemişti.

Vücudunun belden aşağısı Kateb'in avuçlarındayken, dudaklarından uzaklaşan ağzı da sağ memesini içine almıştı. Kısa bir süre sonra geri çekilerek eliyle sol memesini Kateb'in ağzına itti ve anında boğazından çıkan bir inleme bütün odayı kapladı.

Bu ses Kateb'in hareketlerini hızlandırmıştı. Victoria zaman zaman meme uçlarında ve kadınlığında ufak ufak acılar hissetmeye başladı. Ama hayatında böyle tatlı bir acı hissetmemişti. Bir anda Kateb'in gömleğinin düğmelerini kopartan bir şiddetle çekerek onun sert ve sıcak göğsü üzerinde dudaklarını, dilini gezdirmeye başladı.

Sonra üzerindeki incecik elbiseyi yırtarcasına üzerinden çıkartıp çıplak vücudunu alttan ve üstte Kateb'in vücuduna yapıştırdı.

"Daha değil," diye inledi Kateb "Öyle muhteşemsin ki..." Victoria'yı üzerinden yanına aldıktan sonra doğrularak gömlek ve pantolonunu çıkartırken bu muhteşem kadının vücuduna büyük bir arzu ve şehvetle bakıyordu. Bu bakışlar memelerinde, kadınlığında durup, oraları zevkle seyrederken Victoria sadece bu aç bakışların bile onu orgazma taşıma gücünde olduğunu hissederek Kateb'i kendi üzerine çekmeye çalıştı. Kateb buna kısa bir süre direnç göstermiş ama sonra

üzerine dönerek bacaklarının arasına yaklaşp iki eliyle kalçalarını avuçladıktan sonra onu kendine çekip bir anda içine girmişti.

Genç kadının ulaştığı orgazm; bir çöl fırtınası kadar hızlı, baş döndürücü ve kontrol dışı bir zevk fırtınasıydı. Victoria'ya çok yabancı duygulardı bunlar...

Nabızı vücudunun her tarafında atarken, Kateb'in de içinde bir farklı aralıklarla bir nabız gibi attığını hissetmek Victoria'nın çılgılık atmasına neden oluyor, kendi çılgılığı ve Kateb'in iniltileri bu zevk âleminden uzaklaşmasını engelliyordu. Bacaklarını erkeğinin beline dolayıp onu daha da derinlerine çekmeyi becerdi. Artık Kateb'in ilerleyeceği bir milim bile yer kalmamıştı içinde.

Bir an için gözlerini açtığında Kateb'in arzu ve belki biraz da hırsıyla parlayan gözlerinin ona baktığını fark etti. İkisi de zirvede oldukları bir sırada, soluk soluğa da olsa mutlu bir tebessümle gözlerini birbirinden ayırmadan sevişmelerinin bu son safhasına beyinlerine kazır gibiydiler.

Bu Victoria'nın hayatında ilk olarak yaşadığı ve biraz da ürkütücü bir andı. Yine de gözlerini ondan alamadan, orgazmın vücudunu yavaş yavaş terk edip, yerini engin bir mutluluğa bıraktığı anı göz göze ve dolu dolu yaşıyorlar, soluk soluğa bir şekilde birbirlerinin adını fısıldıyorlardı...

Kateb altında yatan bu kadının kim olduğunu ve neden orada olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Bir kadına şiddetle ihtiyaç duyuyordu ve bu kadın da yarı çıplak bir şekilde yanındaydı. Ama onun içindeki her hareketine, her gidip gelişinde onun kim olduğunu bilmenin buruk hazzını yaşamıştı. Hâlâ içindeydi ve gözlerinin içine bakmaya devam ederken ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Ama ikinci defa öpüşmekte sakınca görmediğini söyleyen kendisi değil, bu kadındı. Ona fiziksel bakımdan ihtiyaç duyduğunu hissettirmişti. Bu normal bir metreste sık rastlanılan bir durum değildi. Onlar bu işi görevlerinin bir gereği olarak yaparlar ve sadece, o da eğer orgazm olurlarsa sadece, birleşmeden kaçınılmaz ve fiziki olmanın ötesine geçemedikleri belli bir zevk alırlardı.

Kateb onu Kış Saray'ına getirirken, kendisine ait biri olarak görmemişti. Victoria denen bu kadın, sadece babasının canını kurtarmak için, kendi bedenini verme özverisini göstermişti. Kateb ise; onun bir suçu olmadığını bile bile, belki cezalandırmak için onu buralara kadar getirmişti.

Hiç istemeden de olsa genç kadının içinden çekilerek vücudunu yana devirdi. Victoria o anda ayağa fırlamıştı. Biraz önce büyük bir heyecan ve zevkle üzerinden çıkardığı elbisesiyle vücudunu örtmeye çalıştı. Sonra yastıkların arasındaki pelerini alıp omzuna atarak önünü kapattı.

Kateb'e hiç bakmadan, "Artık gidebilir miyim," diye sordu. "Yoksa senden bunun için özel bir izin mi almalıyım."

"Gidebilirsin."

Victoria onu başıyla hafifçe selâmladıktan sonra hızla arkasını dönerek odadan çıkmıştı.

Kateb yavaşça yerdeki pantolonunu alarak giydi. Bu sırada Victoria'nın pelerini giyerken yere attığı incecik elbisesini yerden alıp burnuna götürerek kokladı. Mis gibi kokuyordu.

Bu olmamalıydı. Daha doğrusu böyle olmamalıydı. Evet sevişirken çok arzulu bir şekilde kendisini Kateb'e vermişti. Yine de bu Kateb'in sorumluluğunu azaltan bir neden olamazdı. Yaptığı hiçbir şeyden ötürü özür dilemek alışkanlıklarından değildi. O bir prensti.

Victoria onunla sevişmekten çok belirgin bir zevk almıştı. Ona çok canlı tepkiler vermişti. İçine girdiğinde şırl sıklam bir şekilde kabarmıştı kadınlığı. Ama bütün bu gerçekler, ona istememesine rağmen sahip olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Bunlar olsa olsa onun için bir bahane olabilirdi. Victoria bu birleşmeyi istememiş, ama kendine hâkim olamadığı için onu içine kabul etmişti. Bundan, gönül rızası olarak bahsetmek, Kateb'in kendisini aldatmasından başka bir şey olamazdı. Ki bu; bile bile yapacağı ve içine sindireceği bir şey değildi.

"Ama o böyle olmasını çok istiyordu," dedi yüksek sesle. Hem de çok...

Acaba onu ileride bir evliliğe zorlamak için mi böyle davranmıştı? Aynı şeyi Nadim'e de yapmamış mıydı? Ama belli ki Nadim onun bu oyununa düşmemişti. Victoria hayatını ne pahasına olursa olsun bir prensle birleştirmek istiyordu. Acaba her şeyi babasıyla plânlamış olabilir miydi? Bu kadına biraz da acıyarak davranması aptallığından mıydı?

Birbirinden farklı düşünceler arasında gidip geldiğini hissetti. Hem de çok farklı düşünceler. Acaba gerçek bu iki farklı düşüncelerin arasında bir yerde mi yatıyordu.

Ağır ağır banyoya geldi. Daha birkaç dakika önce boşalmış olmasına karşın, birden bire o kadına bir daha sahip olma isteği doğmuştu içinde. Bu sefer onu emrederek dairesine çağırır ve o istese de istemese de ona sahip olabilirdi. Bir an acaba mı, diye düşündükten sonra, neredeyse yüzü kızaracak kadar utandı. O böyle bir şey yapamazdı. O güne kadar da yapmamıştı.

Aslında bu kadın varlığıyla, hiç de arzu etmediği ve ihtiyacı olamayan karmaşık bir durum yaratmıştı. Cantara ile her şey çok farklı çok daha kolaydı. Tıpkı zaman zaman beraber olduğu kadınlarda olduğu gibi. O kadınlar hiçbir zaman sorun olmamıştı Kateb'e. Bir gecelik olduklarını bilen kadınlardı onlar. Ve daha fazla bir istekleri, daha uzun bir varlıkları olamazdı onların.

Victoria'nın beklentisinin ne olduğuna aldırma zorunda olmadığını düşündü. Bu kadın gerçekten bir kurban mıydı, yoksa bir oyunun içinde mi? Gerçeği nasıl öğrenebilecekti? Belki de zaman ve olayların akışıyla...

Victoria çok zor bir gece geçirmiş ve ertesi sabah son derece yorgun bir şekilde uyanmıştı. Muhteşem banyoda uzun uzun duş aldı. Ama bir gün önce orada kendini evinde gibi hissetmişken o sabah orasının ona çok yabancı bir yer Olduğunun farkındaydı. Çevresindeki

bütün güzellikler ve imkân, onun oradaki varlığıyla alay ediyor gibiydi. Aslında bu şekilde hissetmesinin hiç de doğru olmadığını biliyordu. Kateb'le yatması onun için bir görevdi ve bu görevini yerine getirmişti. Hepsi o kadar. O da bir artık bir harem kadını olmuştu. Aslında için başında buna rıza gösteren kendisiydi.

Kolsuz bir bluz ve uzun bir eteklik giyerken Victoria'ya her şey çok yapay geliyordu. Bu i in içinde hiçbir mantık yoktu. Bir yandan da bu yaptığından ötürü fazla bir pişmanlık duymaması gerektiğini düşünüyordu. Kateb onun bütün kadınlık hücrelerini önce uyarmı , sonra da sonuna kadar doydurmu tu. Dünyada hiçbir kadın aldığı bu zevkten ötürü pişmanlık duyamazdı. Bu şekilde sevi en bir erkeğe bir kere olsun sahip olmak, bu zevki bir kere olsun tatmak isteyen milyonlarca kadın olmalıydı bu gezegende. Burada sadece altı ay kalacaktı. O zaman bu süre içinde gününü gün etmesini bilmeliydi.

 indeki büyük sıkıntının bir kısmı, Kateb'le yatmaktan bu kadar çok zevk almasından ileri geliyordu. Hayatında hiçbir zaman duymadığı ve Kateb olmasa belki de hiçbir zaman duyamayacağı duyguları ya amı tı. Kontrolünü bu kadar kaybettiği bir anı hatırlamıyordu. Sanki bu adama varlığının bir kısmını vermişti de, bir daha onu geri alamayacaktı.

"D   n bakalım şimdi derin derin," dedi kendi kendine. Bu durumdan biraz olsun kurtulmak için yapabileceği tek bir şey vardı.

Alı  veri .

 antasına bir miktar El Deharia parası alıp, kara gözlüklerini taktı. Bu denemesi, onun Kateb'in söylediği gibi dışarı çıkmakta h r olup olmadığını da gösterecekti. Kateb ona, kasaba sınırlarını geçmemesi kaydıyla hareketlerinde serbest olduğunu söylemişti. Bugün bunu da sınıamı  olacaktı.

Kapısından çıktığında haremın kapısında bekleyen kimsenin olmaması  mit veren bir ba langı tı. Uzun koridorun başında durarak hangi yöne gitmesi gerektiğini tayin etmeye çalıştı. Sonunda herhangi bir yönü seçerek yürüdü. Sarayın ana girişi kare şeklindeydi. Oraya varırsa  ıkı ı bulmuş sayılırdı.

Yürürken; bazıları yerel giysiler giyinmiş, bazıları batılı kıyafetler içinde birçok insanla kar ıla tı. Onlardan bazıları Victoria'yı saygıyla sel amlamı lardı. Bazıları ise onu görmezden gelerek yanından geçip gittiler. Ama hiç kimse onun ne yapıp, nereye gittiğini sorgulamamı , hatta ona meraklı nazarlarla bakmamı lardı. Bunun da iyi bir gösterge olduğunu düşündü.

Birazdan geçtiği galeride bir gün önce gördüğü duvar halılarını görmeye başladı. Bu onun doğru yolda ilerlediğini gösteriyordu. Kısa bir süre sonra kare biçimindeki sarayın ana girişine gelmişti.

Kış Saray'ına yakın olduğunu bildiği pazara doğru yürürken gördüğü mağazaların büyük şehirlerdeki mağazalardan fazla bir farkı yoktu. Pazaryerine giden yola döndüğünde karşısına çıkan dükkânda şahane örme altın kemerler bilezikler gördü.

Fabrikasyon değil de el işi olduğu için her bir parça birbirinden az ya da çok farklıydı. Vitrin; kalp ve çiçek biçiminde sayısız gerdanlık, bilezik ve küpelerle doluydu.

"Çok güzeller, değil mi," diye ona İngilizce olarak seslenmişti tezgâhın arkasındaki kadın satıcı.

"Hem de şahane. Aralarından seçim yapmak bile o kadar zor ki. Sanırım bunları yerel halk elleriyle işliyor, öyle değil mi?"

"Evet. Bu kasabanın insanlarını işidir hepsi. Siz herhalde şehirden geliyorsunuz?"

Victoria kadını başıyla doğruladı. Yanında bunlardan satın alacak kadar çok parasının olmaması büyük kayıptı. Belki de değildi. Kredi kartına çok büyük bir yük getirecek olan saçma sapan şeyler almanın acısını, o parayı doğru yerlere harcaması gerektiğinde çekerti.

"Bunları yapan herhalde belli kişiler vardır burada."

"Evet," dedi kadın. "Bu konuda özellikle dört aile çok ünlüdür. Ana kız ailece evdeki ufak atölyelerinde çalışırlar."

Demek ki bu beceri bir nesilden diğerine geçerek bu şaheserler yaratılıyordu. "Bu çalışmayı yaptıkları atölyeleri burava yakın mıdır?"

Kadın başıyla onu doğruladı. Ve biraz tereddütten sonra, "Evet," dedi. "Bugün öğleden sonra gidin." Kadın Victoria'ya oraya gidecek yolu tarif etti.

Victoria kadına teşekkür etti.

Tam ayrılmak üzereyken tezgâhtar kadın sordu. "Siz Kateb'le berabersiniz, değil mi?"

Victoria yüzünün kızarmaması için, ne kadar başarılı olduğunu bilemediği bir gayret göstermişti. "Evet, Kateb'le beraberim." Aslında

bunun ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama verebileceği en doğru cevap bu olmalıydı.

"O çok iyi bir adamdır. Yakında buranın lideri olacak. Daha doğrusu bunun için aday olacak. Burada onun aday olduğu bir unvanı ondan hiç kimse esirgemeyecektir. Onun için biz onu daha şimdiden seçilmiş olarak görüyoruz." Bir an durduktan sonra devam etmişti kadın. "Son zamanlarda çok yalnızdın. Dilerim sizinle..." devamını getiremeden sesini kısıtı.

Victoria hiç istemeden kaşlarını çatı. Yusra da, Kateb'in yalnızlığından bahsetmişti. Bu adamın nesi vardı böyle? Haremne istediği kadar kadını doldurma imkânına sahip birinin yalnızlığından yakınılması hiç de doğal bir şey değildi...

Y usra, Kateb onu çağırdıktan biraz sonra girmişti Prens'in odasına. "Sizi burada görmek bizleri çok mutlu ediyor Prens'im," derken hafifçe eğilmişti onun önünde.

"Burası her zaman benim en çok tercih ettiğim evim olmuştur," dedikten sonra, ona eliyle oturabileceğini işaret etmişti. Ama kendisi ani bir şekilde ayağa kalkarak pencereye yürüdü. Çok önemli bir kararı birkaç saat düşündükten sonra almıştı. Bir süre pencereden baktıktan sonra Yusra'ya döndü. "Victoria'nın şehre dönmesi gerekiyor. Senden onun bavullarını hazırlamanı ve seyahatle ilgili hazırlıkları yapmanı istiyorum. Yarın öğleden önce yola çıkacak, ona göre."

Bunları söyledikten sonra pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Birçok insan sağa sola gidiyordu. Aslında kendisinin de onlardan farkı yoktu. Onun da yapması gereken işler vardı. Bir kadınla kaybedecek zamanı yoktu. Hele hele kendisini tavlamaya çalışan bir kadının arzularına ram olamazdı.

"Şaşırdım," dedi Yusra bir cesaretle. "Sizi bu kadar çabuk düş kırıklığına uğratacağını hiç zannetmezdim."

Victoria onu düş kırıklığına uğratmamıştı. Zaten sorun da buradaydı ya. Onunla karşılaştığından beri farklı duygular içine girmişti. Bir zamanlar düştüğü duruma bir daha düşmeye niyeti yoktu. Bu

durumda en doğru hal çaresi, onu yollamak olacaktı. Bu onun ruh sağlığı için gerekliydi. Gidip bir başka zenginin peşine düşse çok iyi olacaktı. Nasıl olsa kendisine zengin bir başka av bulmakta hiç zorlanmayacaktı.

"Onun bir eksiği yok," derken Yusra'ya değil, pencereden dışarı bakıyordu. "Ama benim onunla ilgilenecek zamanım yok. Buranın yaşlılarıyla yapacağım toplantılar için hazırlık yapmam gerekiyor."

"O tek bir kadın, Saygıdeğer Prens. Bir kadın sizin ne kadar zamanınızı alabilir ki?"

"Kararımı verdim. Onun buradan, hem de fazla gecikmeden gitmesi gerekiyor."

"Nasıl emrederseniz." Yusra bu konuda direnmesinin anlamı olmadığını anlamıştı. Zaten ondan başka biri bu kadarını da söyleyemezdi.

Kateb onun gitmek üzere yerinden doğrulduğunu duydu. Arkasını dönerek ona güle güle demek istedi. Ama o daha bir şey söyleyemeden Yusra bir daha konuşmuştu.

"Ya bir bebek söz konusu ise?"

Bu altı basit kelime yan yana gelince muazzam bir mana taşıyıvermişti. Kateb'in kaşları bir anda çatıldı. Hamile... Victoria hamile kalmış olabilir miydi? Bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. Bir gece önceki sevişmeleri sırasında, bir an önce onun içini doldurmaktan başka bir şey düşünemediği o an, Yusra'nın ikazı üzerine aklına geldi. Hiçbir korunma kullanmadan kadının içine boşalmıştı.

Onların bir gece önce seks yaptıklarını Yusra'nın nereden biliyor olabileceğini düşünmenin, o andaki sorun karşısında hiçbir önemi yoktu. Üstelik; Victoria'nın odada bıraktığı ve kendisinin de koltuğun üzerine attığı buruşuk elbise bunun için yeterli açıklamaydı. Saray içinde haberler bir yıldırım hızıyla yayılırdı. Özellikle de Prensle ilgili olanlar. Saray halkının büyük çoğunluğunun, onun yeni bir kadına ve ondan da bir çocuk sahibi olmasını istediğini bilmeyen kalmamıştı. Onun Kış Saray'ına bu sefer Victoria ile gelmesini, böyle müjdeli bir olayın habercisi olarak gördükleri kesindi.

Bu ümitlerinin sönmesi, Victoria'nın buradan gitmesiyle mümkündü.

Victoria hamile kalmış olabilir miydi?

Evet, kendisi hiçbir önlem almamıştı. Ama belki de Victoria ilâç koruması altında olabilirdi. Ne var ki; Nadim ile evlenmeyi plânlayan bir kadının, hamileliğe karşı önlem alması düşünülemezdi böyle bir kadın değil korunmak aksine, hamile kalması için ayın en uygun günlerini kollardı. Kateb ile yataarken farklı bir düşünce içinde olması mümkün değildi. Nadim Prens olmazsa, o da Kateb Prensi tavlardı, ondan hamile kalırdı.

Böyle düşününce Victoria'nın ilâç kontrolü altında olmasının hiç de akılcı bir tahmin olmadığını anlamakta gecikmedi. Bakışlarını Yusra'ya çevirdi. "Hamile olup olmadığı konusunda emin olmadığımız müddetçe buradan gitmeyecek."

"Emredersiniz Prens'im."

"Bu konuda senden bilgi bekliyorum."

"Elbette efendim. Sanırım bundan yirmi sekiz gün sonra, duymak istediğinizi bilgiyi size vereceğim. Ondan sonra Bayan Victoria' nın buradan gitmesi için bir neden kalmamış olur."

Aslında onu ertesi gün şehre yollamak, çok daha rahat olacaktı. Ama onun hamile kalmış olma ihtimali varken bunu yapamazdı. Zaten bunun için bir aydan daha az bir zamana ihtiyacı vardı. Ondan sonra onu gönül rahatlığıyla buradan yollayabilecekti. Üstelik Yusra'nın da söylediği gibi, Victoria nasıl olsa tek kadındı. Tek kadınla baş etmesi hiçbir zaman zor olmamalıydı...

Victoria köşedeki eski evin kapısını çaldığı zaman saat tam üçtü. Kapı hemen açılmıştı. Karşısında elli yaşlarında, uzun boylu, fevkalâde güzel bir kadın vardı. Simsiyah uzun saçlarını, oldukça garip ama o kadar da güzel bir atkuyruğunda toplamıştı. Kara gözleri, nadide bir çift siyah incinin parlaklığını taşıyordu. Boynunda altın gerdanlıklar ve kollarında şingır şingır ses çıkartan altın bilezikler, güzelliğinden sonra Victoria'nın dikkatini çekmişti.

"Victoria olmalısınız," dedi kadın çok sıcak bir tebessümle. "İçeri buyurun. Adım Rasha."

"Çalıştığınız yeri görmeme izin verdiğiniz için size çok teşekkür ederim."

Burası dışarıdan köhne bir ev gibi görünüyordu. Oysa içersı geniş pencerelerle aydınlanmış çok geniş bir alana sahipti. Yerler taşı. Belli ki evin iç duvar bölmeleri yıkılmış ve bu büyük açık alan böylece elde edilmişti. Bu büyük alanın sol tarafından gelen ciddi bir sıcaklığa döndüğünde Victoria, ateşte eriyik haline gelen altının kadınlar tarafından kalıplar döküldüğünü gördü.

"El Deharia'ya geldiğim bundan iki yıl öncesinden beri yaptığınız altın takıların hayranıyım. Ama tabi bunları kimin yaptığını bilemezdim. Kulağımdaki bu küpeleri şehirdeki bir mağazadan aldım."

Rasha küpelere şöyle bir dokunmuştu. "Evet, bunlar burada gördüğünüz atölyenin işidir."

"Gerçekten harika güzeller. Bu örme şekli ise sadece sizin becerinizin ürünü olsa gerek."

Rasha eliyle geniş çalışma alanını gösterdi. "Burada çok farklı tasarımlar ve desenler üzerinde çalışırız. Örgü şeklini verdiğimiz altınlar uzun ince sicimler gibi incecik kalıplardan elde edilir. Sonra biz onlara ellerimizle değişik şekiller veririz. Değişik şekillere sokmak oldukça zahmetli ve el becerisi isteyen bir şeydir. Bazı tasarımlarımızda kıymetli taşlar, ya da boncuklar da kullanırız."

Rasha, Victoria'yı orada çalışan birçok kadınla tanıştırdı. Ondan sonra yaptıkları, fakat henüz pazara vermedikleri stoklarını açtı. Sıralar haline dizilmiş parçalar, Victoria'nın gözlerini kamaştırmış, başının dönmesine neden olmuştu.

"Profesyonel bir alış verişçi sayılırım," diye şaka etti. "Bu kadar nadide parçayı bir arada görmek bana hiç iyi gelmedi."

Rasha onun bu içten ifadesine gülmüştü. "Ne mutlu bana ki, bu sözleri bir de sizin gibi birinden duyuyorum. Bilirsiniz bir şeyler yaratmak için insanın moral ve motivasyona ihtiyacı vardır. Ben bunu sizin gibilerinden kazanıyorum. O zaman yaptığım her şeyde yaptıklarımızı beğenen sizin gibi insanların da payı var sayılır."

Victoria kadının bu sıcak ve içten ifadesine hayran kalmıştı. Bir küpenin ucundan sallanan taş baktı. "Şehirde bir satış yeriniz olduğunu biliyorum. Başka yerlere de mal yolluyor musunuz?"

"Bahar ve Bahania 'da mallarımızı satan birer temsilcimiz var. Onların da işleri çok iyi gidiyor."

Rasha'nın bahsettiği yerler El Deharia'ya komşu olan iki ufak ülkeydi. "İnternet yoluyla da satış yapıyor musunuz?"

Rasha bunu ilk defa duymış gibi kaşlarını çatmıştı. "Bu mümkün müdür?"

"Elbette. Kendinize ait bir Web siteniz olursa, ürünlerinizi orada bütün dünyaya tanıtmak şansına sahip olursunuz. Ama bu durumda malın paketlenmesi, gümrük işlemleri ve navlun

gibi sorunlarınız olacak. İlk başında zor gibi görünen bu muameleler, birkaç seferden sonra sorun olmaktan çıkar. Ülkenizin mal ihracı konusundaki yasal düzenlemelerinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki Avrupa ve Amerika'da bir temsilci bulundurmanız daha doğru olabilir."

"Bakıyorum bu konuda epey bilgi ve fikriniz var." Ama Rasha'nın bazı tereddütleri olduğu bakışlarından belliydi. "Biliyorsunuz, biz çok ufak bir atölyeyiz. Bilmem ki bizim ürünlerimizle ilgilenecek insanlar çıkar mı?"

"Bence yaptığınız bu işi küçük görmeye hiç hakkınız yok. Mükemmel ve çok değişik şeyler yapıyorsunuz. Ve eminim ki; her ülkede bu tür takıların değerini anlayacak pek çok insan vardır. Hele batı dünyasında el emeği olan ürünlere karşı büyük bir merak olduğunu düşününce, bu iş için çok önemli bir pazarın olduğunu kabul etmek, hiç de aşırı bir iyimserlik sayılmaz. Üstelik fiyatlarınız da son derece mantıklı. Başarılı olacağınıza inanıyorum."

Çalışan kadınların büyük kısmı işi bırakmış bu konuşmayı dinliyordu.

Rasha'nın, Victoria'nın önerilerini giderek daha çok benimsediği belli oluyordu. "Böylece El Bahara ve Bahania'daki adamımızın esiri olmaktan da kurtuluruz. İnanın, onlar o kadar ucuza kapatıyorlar ki malımızı. Ama başka kanalımız olmadığı için, bir anlamda onların esiri oluyoruz."

Kadınların bazıları başlarını sallayarak patronlarının düşüncesine katıldıklarını göstermişlerdi.

"Aslında sizleri zorlamaya niyetim yok, ama yardımcı olmak isterim." Victoria bu kadınların el emeğinin gerçek değeri bulmasının onu çok mutlu edeceğini düşünerek heyecanlanmıştı. "Bu konuyu Kateb'le konuşmama izin verirseniz, belki onun da bir düşünce ve yardımı olabilir."

Rasha'nın gözleri parlamıştı. "Bizim için bunu gerçekten yapar mısınız?"

"Elbette. Onun buraların kalkınmasına ne kadar önem verdiğini biliyorum. Sizlerin kalkınması, buranın kalkınması demektir. İsterseniz sizin için bir Web sitesi hazırlarım. Taş atıp kolumuz yorulmayacak ki. Bakalım nasıl bir tepki alacağız. Aslında bütün bu yolların denenmesi gerekir. Tutanların üzerine gidilir, diğerleri terk edilir."

Artık atölyede çalışan hiç kimse kalmamıştı. Herkes Victoria ile Rasha'nın etrafını almış onların konuşmalarını dinliyordu. Anlayanlar anlamayanlara konuşulanları fısıltıyla naklediyordu.

"Hele Prens hazretleri fikirlerinize katılırsa büyük işler yapacağımıza biz de kesin gözüyle bakarız. Onun manevi desteği bile bizim için çok önemlidir."

"Onunla ilk fırsatta konuşacağım." Kateb'i bir daha görmek ve onunla konuşmak düşüncesi midesine kramplar girmesine neden olmuştu. Böyle bir konunun olması, onunla konuşmak için

iyi bir bahane olabilirdi. Ayrıca konunun seksi çağrıştıran bir tarafı olmaması da büyük avantajdı.

Bu sırada onunla bir daha seks yapıp yapmayacağını içinden sorgulamaya başlaması, Victoria'yı rahatsız etmişti. O gecedeki sevişmelerinden memnun kaldığı kesindi. Ama seksin dışında Prens tarafından etkilenmiş olması işin rahatsız edici tarafıydı. İçinden alarm çanları çalmaya başlamıştı. O anda böyle şeyler düşünmesinin hiç yeri olmadığını fark etti...

"Kateb'in bu konudaki düşüncesini .size bir iki güne kadar iletacağım."

Rasha'nın memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," derken önündeki sıralarda duran bir bileziği alarak Victoria'ya uzattı. "Bunu lütfen bu ziyaretinizin bir anısı olarak kabul edin."

Bilezik gerçekten harika bir parçaydı. "Bunu çok beğendiğim için hayır demek istemezdim. Ama inanın bunu kabul etmek bana ağır gelecek. Bunu koruyun. Eğer günün birinde gerçekten işe yaradığımı görürsem, o zaman bunu bu başarının bir anısı olarak kabullenebilirim."

Rasha bir an tereddüt ettikten sonra fazla ısrarın rahatsız edici olabileceğini düşünerek, bileziği yerine bırakmadan, "Sizi anlıyorum," dedi. "Sizi bir daha görmek için şimdiden sabırsızlanmaya başladım bile."

Beraberce atölyenin kapısına yürüdüler. Bahçeye çıktıklarında Victoria orada oynayan bir erkek çocuğunu gördü.

Rasha, "Sa'id, burada oynamak yok. Çabuk uzaklaş," diyerek çocuğu biraz da hiddetle uyarmıştı.

Çocuk onlara baktı. Zayıf ve çok pejmürde kılıklıydı. Victoria'yı görünce tatlı bir şekilde tebessüm etti. "Saçlarınız ne kadar güzel. Hiç bu renk ve dalgalı saç görmemiştim."

Victoria da ona gülümsedi. "Teşekkür ederim, delikanlı." Rasha'ya ve çocuğa el sallayarak Kış Sarayı'na doğru yürümeye başladı.

Kateb'i hemen görerek Rasha'dan ve yaptıklarından bahsedecekti. Böylece aralarında seks dışında da bir beraberliğin temelleri atılmış olurdu. Bir gece evvelki öpüşmeleri ve sonrası gözünün önüne geldi. Prensın ellerinin vücudunun en mahrem noktalarında gezindiğini hissederek gibi olduğu için yürürken bacaklarını olabildiğince birbirine yaklaştırmıştı...

~ ALTINCI BÖLÜM ~

Saray'ına girer girmez, Victoria hemen yeni mekânı olan Hareme gitti. Rasha ve yaptıkları konusunda Kateb'le konuşurken profesyonelce davranması gerektiğini biliyor, ama bunu becerip beceremeyeceğini bilemiyordu.

Üzerindeki uzun etek ve bluzu değiştirmede. Ancak daha rahat edeceğini düşünerek, topuklu ayakkabılarını çıkartıp ayağına rahat sandaletler giydi. Sevdği bileziklerden birini taktıktan sonra makyajını tazeledi. Bu sırada midesindeki kıvrılmaları önlemek için de elleriyle midesine bastırıyordu.

"Telâşlanacak bir şey yok," diye yüksek sesle kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Altı üstü Kateb'le bir iş konuşacağım." Üstelik bu iş kendini değil bu ülkeyi ve özellikle de bu kasabayı ilgilendiren bir işti. O zaman rahat olmaması için bir neden yoktu.

Üstelik Kateb artık onun için yabancı da sayılmazdı. Ancak saatlerle ölçülecek bir zaman evvel, çırılçıplak bir vaziyette seviştiği adamdı artık Kateb.

Yine de heyecanlı ve gergin olduğunu hissediyordu. Ama biraz olsun şakacı bir havası olsa iyi olacaktı.

Haremden çıkarak Kateb'in ofisinin bulunduğu yeri bulmak için koridorda yürümeye başladı. Bir yandan da Kateb'le olan ilişkisini tahlile çalışıyordu. Bir gün önce buraya onun metresi olmak için gelmişti. Yani; hakkında hiçbir bilgi ve uygulaması olmayan bir işi yapmaya gelmişti. Ama artık bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Bir gece önce onunla muhteşem bir sevişme yaşamıştı. Ama bunu onunla yaşamış olmasının önemi olmamalıydı. Herhangi biriyle de aynı coşku ve şevkle sevişebilirdi. Evet, bu teoride mümkündü, ama nedense pratikte hiç başına gelmemişti. O zaman bu sevişmesinin bu kadar coşkulu olmasının nedeni Kateb'le olması mıydı? Hayır öyle olmamalıydı. Ve eğer öyleyse başı dertte demektir. Ama o kalbinin kapılarını kapatmış olduğuna göre, buna pek ihtimal yoktu...

Sadece kimyaları uyuşmuştu. Ve cinsel ilişkide olmak ikisine de engin bir haz ve zevk vermişti. Ama ruhsal bir hazzı ifade etmezdi böyle cinsel bir ilişki. Bu şekilde sevişmenin onun fiziki tatmininden öte faydası vardı. Böyle bir sevişme esnasında harcadığı kalori, herhalde yaklaşık bir haftalık kaloriye eşitti. Bu da vücut çizgilerini koruması bakımından önemliydi.

Nereye gideceğini tam olarak bilmeden koridorda yürürken bir hole geldiğini fark etti. İlerideki mermer merdivenlerden çıkmaya başlayan, batı giyimli iki erkeği izlemeyi düşündü.

Onların arkasından bir üst kata çıkınca oradaki kapıların görünümünden ofislerin olduğu kata geldiğini anladı. Ve ileride güzel bir masanın arkasında oturan şık giyimli adama yaklaştı.

"Kateb'i görmek istiyorum."

Adam kendisinden olsa olsa birkaç yaş genç görünüyordu. Bulunduğu yer itibariyle resepsiyon görevini yaptığı belliydi. Ama bu iş için biraz fazlaymış gibi bir hali vardı.

"Prens Hazretleri meşguldür."

"Onunla bir randevum olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü randevu ve günlük çalışma programlarını ben yaparım."

Victoria bunu pek inandırıcı bulmamıştı. Kateb'in işlerini ve programını düzenleyen özel bir asistanı olduğu muhakkaktı. Bu delikanlı ise olsa olsa onları bilgisayardan görüyor olabilirdi.

"Benim geldiğimi söylemenizi istesem..."

Genç adam, Victoria'yı yukarıdan aşağıya süzdükten sonra, "Buna gerek duymuyorum," dedi. Ve bilgisayarına dönmeden önce, "Görüyorsunuz işim var," diyerek bilgi sayarda bir şeyler yazmaya başladı.

Victoria'nın içinden bu adama iyi bir tokat aşk etmek gelmişti. Ama bunun yerine dudaklarındaki tebessümü bütün yüzüne yayarak; "Sarışın olmak sizin için bir ipucu olmalıydı. Burada fazla Amerikalı gördüğünüzü hiç zannetmiyorum. Hem kahvenizi içerken etraftaki konuşmalara biraz daha iyi kulak verseniz, sanırım sizin için iyi olur. O zaman herkesin bu iki gündür, Prensizin yeni metresiyle ilgili konuştuğunu duymuş olurdunuz. O benim. Şimdi beni onun yanına götürün. Yoksa ben kendi yolumu bulurum. Ama korkarım bu da sizin yeni bir iş bulmanızı gerektirir."

"Sizin kim olduğunuzu biliyorum." Genç adamın yüzünden küstahlık akmaya başlamıştı. "Sizin kim ve nasıl biri olduğunuzu hem de çok iyi biliyorum. Şimdi gidin bakalım buradan."

Victoria insiyaki olarak bir adım geri atmıştı. Kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Bildiği kadar hareme ait olan bir kadın, sadece Kraliçelerin altında ve onların dışında herkesin üstünde olurdu. Bir prensin metresi olmak, bu gibi ülkelerde çok gurur verici ve güçlü bir pozisyondu. Bu ülke halkının ona nasıl muamele edeceği konusunda Victoria'nın hiç tereddüdü olmamıştı.

Ne yapıp ne söylemesi gerektiğini bir an için bilemedi. O sırada arkasından birinin onlara doğru yaklaştığını hissetti. Ve anında sıcak ve güçlü bir el omzundaydı. Kateb'in eli.

Sesi soğuk ve sakindi. "Bu bayan bana aittir. Ve bu da demektir ki, benim bir uzantımdır. Sanırım ne dediğimi anladın."

Resepsiyon memuru genç bir anda bembeyaz olarak ayağa kalkmıştı. "Şey... E... Evet efendim." Sonra Victoria'ya döndü. "Sizden de özür dilerim."

Çok geç, diye düşündü Victoria. Ve de elbette yetersiz. Ama kibirli bir bakışın dışında hiçbir şey söylemedi. Kateb elini onun omzundan çekmeden koridorda yürümeye başladılar. Ve sonunda çok büyük bir çalışma odasına girdiler.

Kateb odaya girince elini Victoria'nın omzundan çekerek çalışma masasına doğru yürüdü. Genç kadın o anda içinde büyük bir boşluk duymuştu. Kateb'in elinin olsa olsa bir iki dakika omzunda olması Victoria'da, sanki doğduğundan beri o el oradaymış gibi bir alışkanlık vermişti.

"Çok kaba bir genç," dedi Victoria. Biraz önce karşılaştığı muamelenin etkisi altında olduğu belliydi.

"Bu davranışının seninle bir ilgisi yok. Güçlü bir aileden geliyor. Abisi bundan birkaç yıl önce vefat etti. Çok sevilen biriydi. O kadar ki, inanıyorum ailesi, onun yaşasaydı buraya lider seçileceğine hâlâ inanıyordur."

"Bu olabilir miydi?"

"Kim bilebilir ki? Bu ancak yaşasa ve aday olsaydı görüldü. Buradaki seçimler güdümlü değildir. Yaşlılar meclisinin ne isteyeceği ancak onların toplantılarında belli olur. Yine de aday olacağını bile pek sanmam. Geçen yıl babasının, benimle bir yakınlık kurarak kızı ile evlenmem konusunda bir girişimi olmuştu. Tabi ki buna yanaşmadım."

"Bu nedenle ailenin sana düşman gözüyle bakmaları doğal olmalı; öyle değil mi?"

"Hayır. Üstelik kızcağız bir başkasına âşık olduğu için, benim bu teklifimi reddetmemi büyük memnuniyetle karşılamıştı."

"Senin onu reddetmenin nedeni, onun bir başkasına âşık olması mıydı?"

Kateb umursamaz şekilde omuz silkinişti. "Birbirimize göre değildik," demekle yetindi.

Victoria, gerçek nedenin bu olmasına şüpheyle bakmıştı. "O zaman bana o şekilde muamele eden o çocuk, kardeşiyle evlenmediğin için sana düşman olmalı."

"Onu şehre yollayacağım. Kardeşlerimden biriyle çalışmak onu kısa zamanda eğitir."

Victoria onun buradan sürülmesinden ötürü hiç rahatsız olmayacağını hissetti. "Neyse. Seni neden görmek istediğim konusuna gelelim."

Kateb masasının arkasına geçerek koltuğuna oturdu. "Neymiş bakalım bu konu?"

Kateb'in bakışlarında, ne olduğunu anlayamadığı bir gariplik vardı. Sanki ona kızgınmış gibi bakıyordu. Ama biraz önce ona o kadar sahip çıkmış olduğuna ve ona kabalık eden o adamı fazla düşünmeye gerek görmeden cezalandırdığına göre, ona kızgın olması çok küçük bir ihtimaldi.

"Evet, Victoria?" sesinde bir sabırsızlık olduğu açıktı.

Victoria, çok özenle yapılmış ve antika olduğu belli olan Kateb'in oymalı masasına yaklaştı. Zaten odanın her tarafı muhteşem bir görünüme sahipti. Victoria bir kere görmüş olduğu Kral Mukhtar'ın masasıyla bu masa arasında bir debdebe farkının olmadığını daha ilk bakışta saptamıştı.

"Bu sabah pazara gittim," diye başladı konuşmaya. "Yerel ananelere uygun olarak üretilen şahane altın mücevherler satan bir dükkân gördüm. Şehirde olduğum günlerde, görüp çok beğendiğim için satın aldığım küpeleri de yapan yerdı orası." Bu sırada kulağındaki küpeleri gösterdi. "Bugün atölyelerine gittim. Gerçekten çok önemli ve kıymetli şeyler üretiyorlar. Hem çok orijinal ve yerel dokulu, hem de batı dünyasının çok beğeneceği şeyler."

Kateb belli ki konunun nereye geleceğini merak etmişti. "Evet..."

"Ürünlerini sadece burada ve şehirde satıyorlar. Birileri de El Bahar ve Bahania'ya götürüyormuş. Ama anladığıma göre, oralarda tek tabanca olduğu için, emeklerinin hakkını vermeden alıyormuş parçalan." Victoria, onlar için üzüldüğünü gösteren bir şekilde iç geçirmişti. "Ama o ürünlerle çok daha iş yapabileceklerine inanıyorum. O mücevherler, hani neredeyse dünyanın her yerinde kendilerine pazar bulabilir. İşlerine fazla karışmak istemem. Ama onlar için güzel bir Web sayfası hazırlamaya varım. Bu konuda çok iddialı değilim. Ama bunun eğitimini aldığım için işe yarayacak bir şey yapabileceğimi düşünüyorum. Ülkenin ihracat konusundaki yasal düzenlemelerinin ne olduğunu bilemem. Ama biliyorsun her ülke ihracata bir takım kolaylıklar tanıyor. Bir katalog hazırlayarak işe başlayabiliriz. Bu sahada bir gayret sarf etmek, eminim ki sonunda bu kasabaya ciddi bir zenginlik getirecektir."

Kateb'in onu dikkatli bir şekilde dinlemediğini düşünerek sustu. Kateb gözlerini ona dikmiş biraz boş bakar gibiydi. Belki de biraz endişeli.

"Doğum kontrol konusunda aldığın herhangi bir önlemin var mı?"

"Ne?" Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Kateb sakinliğini koruyarak sorusunu tekrar etti. "Var mı?"

Doğum kontrol...

Hayret içindeydi. Evet, bir gece önce hiçbir koruyucu önlem almadan seks yapmışlardı. Bir anda masanın önündeki koltuklardan birine yığılır gibi oturdu.

"Hiç düşünmemiştim.. Dün gece..."

"Demek ki yok." Bu bir soru değil, bir tespitti.

"Evet, yok."

"Nadim'i bu konuda bir oldubittiye getirerek, köşeye sıkıştırmak isteyen bir kadının, bu konuda bir önlem almış olması zaten beklenemezdi. Onunla yatmak istediğini biliyorum. Bunu

başarıp başaramadığını da sen bilirsin. Böylece ondan hamile kalarak onu bir beraberliğe zorlamayı düşünmen hiç de garip kaçmaz."

Victoria biraz öce oturduğu koltuktan bir anda ayağa fırlamıştı. "Böyle bir şeyi hiçbir zaman ne düşünür, ne de yapardım. Çıldırдың mı sen?"

"Bu söylediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bak Kateb, Nadim benim patronumdu. Onunla çalıştığım süre içinde hiçbir zaman bu gerçeği aklımdan çıkartmamışımdır."

"Ama onunla evlenmek isterdin, herhalde?"

"Sanırım bunu sana açıklamış olmalıyım. Konu onunla bir beraberliğim olması değildi. İstedğim tek şey güvende olmaktı. Babamın beni bulup gelmesi halinde birinin ve güçlü birinin kanatları altında olmam gerekiyordu. Babamı tanımak şanssızlığına uğradın." Onu bir daha hayatı boyunca görmemek için çok şey vermeye hazırды. "Bütün bu olanları plânladığımı düşünüyorsan, bunda yanlış olduğunu sana

bir kere anlatmaya çalışmıştım. Dün akşam senin yanına gelirken, senin kontrolünü kaybederek benimle sevişmeni düşündüğümü zannediyorsan, bil ki büyük yanlış içindesin."

"Bu senin için yeni bir şanstı."

"Yanılıyorsun. Hiçbir zaman böyle bir şeyin peşinde olamam."

"Sana inanmıyorum."

"Unutma. Dün gece sözünde durmayan sendin. Ben değil. Güya aramızda hiçbir şey olmayacaktı. Bunun neredeyse garantisini vererek bana yanaştın. Hem de verdiğin sözü çiğneyerek. Sanırım bunu hatırlıyorsundur. Söz vermiştin bana."

Kateb'in yüzünde alaycı bir tebessüm belirmişti. "Ama sen beni baştan çıkardın."

"Ne kadar tipik bir erkek savunması. Sorumluluktan utanılacak şekilde kaçan bir ifade. Benimle yatmak isteyen sendin, Kateb. Bu konuda gerekli tüm adımları atan da sendin. Ben değil. Bir kondom kullanmak gereğini bile görmeyen de sendin. Ama sanırım konuşmamız gereken şey bu değil. Böyle bir durumda kadını suçlamak çok ayıp bir savunma yolu."

Ellerini beline koyarak tehditkâr bir havada devam etmişti. "Korunmasız seks konusunda bu kadar hassas olduğuna göre, bundan önce de böyle bir durumla karşılaşmış olmalısın. O zaman neden sen bir önlem almadın. Herhalde buna benim neden olduğumu söyleyecek değilsin."

Kateb gözlerini kısarak Victoria'ya baktı. "Şimdi bir de bana soru sormaya ve beni müşkül durumda bırakmaya cesaret ediyorsun."

"Birilerinin bunu sana yapması ve aklını başına getirmesi gerektiğini gördüğünden ötürü bu cesareti gösteriyor olsam gerek."

"Bunu dert etmen için bir neden yok."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. O zaman sana dolaylı değil, doğrudan bir soru sorayım. Beni buraya metresin olmam için getirdin. Ama illâ ki seks yapman gerekmezdi. Üstelik sen bana bu havayı verdin. Ben haremden hareme gezen bir kadın değilim. Ve bunun gereklerini bilmem. Ama sen, bir şey olmayacağı vaadiyle beni yakınlığa zorladın. Eğer lânet olası spermin bu kadar kıymetliyse, onun sana oyun oynamaması için önlem alması gereken de ben değil, sen din. Hem de beni plânlı bir şekilde sevişmeye zorlayan biri olarak bunu daha önceden düşünmüş olmalıydın..."

Kateb'in giderek sinirlendiği halinden belliydi. Herhalde o güne kadar hiç kimse, hele hele hiçbir kadın onunla bu şekilde konuşmamıştı.

Ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada Victoria onu engelleyerek konuşmaya devam etti. "Sen bana korunup korunmadığımı bile sormadan benimle yattın. Dölünü içime ne zaman akıtacağını bilmediğim için, benim bir önlem almam mümkün değildi. Senin son anda çekilme yoluyla bu önlemi alacağını düşünmüş olabilirim. Ayrıca bu konuda en ufak bir deneyim sahibi bir erkek bile o sırada böyle şeyleri düşünecek durumda olmadığımı anlardı."

Kateb ona ne cevap vereceğini bilemiyordu. En kolay yolu seçti. "Hareme git."

"Sanırım orası artık benim için bir hapisane." Bunu söylerken titriyordu. "Dışarıya çıkmaya iznim olmayacak, değil mi? Bu konuda verdiğin sözü de çiğneyecek misin, onu söyle."

Kateb son derece güçlü biriydi. Üstelik çölün ortasında oldukları için, bu gücünü kullanarak şehirde yapamayacağı şeyleri de yapabilecek bir konumdaydı. Şu ya da bu nedenden Victoria ortadan yok olsa, hiç kimse gelip onu aramayacak, ona ne olduğunu hiç kimseye sorgulamayacaktı.

Ama bu endişe ve gerginliğini onun hissetmesine izin vermemeliydi. Güçlü olmalı ve bunu bu adama da hissettirmeliydi.

Kateb, "Hareme git," diye emrini tekrarlardı. "Senin hamile olup olmadığını öğrenene kadar burada, kasabada kalacaksın."

Victoria, onun sesinin tonunu beğenmemişti. "Ya hamile değilsem."

"O zaman bu anlaşıldığı gün, seni şehre geri yollayacağım."

Hamileyse ne olacağını sorma zahmetine girmediydi. Bu durumda ne olacağını ona Yusra daha ilk gördüğünde söylemişti. El Deharia yasa ve örfüne göre, bir çocuğu hiç kimse babasından ayıramazdı. Anne çocuğunu görmek istiyorsa, çocuğunu babasıyla yaşadığı yerlerde sürünmek zorundaydı.

Victoria'nın, Kateb'e söylemek istediği çok şey vardı. Ama bu adamın bunlardan bir şey anlamayacağını iyi biliyordu. O zaten bazı hallerde neler olacağını kararını önceden vermişti. Onu bu karalarında vazgeçirmeye çalışmak boşa gayretti.

Arkasını dönerek odadan çıktı.

Victoria haremde içeri girdiği anda karşısında Yusra'yı bulmaya nedense hiç şaşırılmamıştı.

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Kateb bundan sana da bahsetmiş olmalı

Yusra çok soğukkanlı bir şekilde, "Kateb endişeli," demekle yetinmişti.

"O tam bir ahmak." Mırıldanmıştı. "Bunu ona söylemediğim için çok pişmanım. Bu olanlardan utanmadan bir de beni suçluyor. Bütün bu olanlardan ben suçluymuşum. Onu tuzağa düşürmüşüm. Yaptığım bütün plânlar en sonunda başarıya ulaşmışmış..." Yastıklardan birine oturarak elleriyle yüzünü kapattı. "Böyle bir niyetim olmadığını neden anlamıyor?"

Yusra gelip yanına oturmuştu. "Anlayacak. Sadece ona biraz zaman tanı."

"İddiaya var mısın? Hiçbir şey anlamayacak."

"Kateb diğer erkeklere benzemez."

"O da en az diğerleri kadar salak."

"Haklısın." Bunu söylerken gülümsemişti. "Erkekler göremediklerini bile göremezler."

"Beni zenginlik peşinde koşan ve bunun için değişik plânlar yapan biri olarak görüyor."

"Geçici olarak öyle düşünebilir. Ama sakinleştiği zaman, her şeyi daha açık bir şekilde görecektir."

"Bunu ne zaman olacağı konusunda bana bir tarih verebilir misin?"

"Fazla uzun sürmeyeceğini söyleyebilirim."

"Bütün bu söylediklerinin beni teselli etmek için olduğunu biliyorum, Yusra." Ellerini yüzünden çekerek yastıkların üzerine uzandı.

"Benimle gel." Yusra bu sırada ayağa kalkmıştı.

Victoria bir an tereddüt etti. "Beni zindana götüreceksin değil mi?"

"Hayır. Ama görmeni istediğim bir şey var. Onu göstereceğim." Yusra onun kalkmasını sabırla bekledi. Sonunda Victoria kalkarak yaşlı kadını izledi. Boş büyük bir odaya girmeden önce birçok kapının önünden geçtiler. Koca koca pencerelerin bulunduğu bu odada hiç eşya yoktu. Oraya neden geldiklerini sormadan, arkasını döndüğünde bütün duvarı kaplayan goblen işlemeli kocaman bir kilim gördü.

Böyle bir çalışmayı onlarca kadın, ancak yıllarca emek verdikten sonra üretebilirdi. Victoria yaklaşarak aile ağacına benzeyen bu işlemeye baktı.

"Kateb işte böyle biridir. Atalarına asırlarca evvelinden başlayarak önem verir. Ataları bu topraklara kan dökmüş ve her zaman burada yaşamış, biri bile bu topraklardan uzaklaşmamıştır. Kraliyet ailesinden olan herkesin buraların tarihinde silinmez bir yeri vardır."

Victoria ise; Kateb'in aksine, ailesinin geçmişini bilen herkesten kaçtığı ufak bir Teksas kasabasında doğup büyümüştü. O kasabada yaşayan herkes babasının hiçbir işe yaramayan ahlâksız bir kumarbaz olduğunu bilirdi. Victoria oradan kurtularak kendine yeni bir hayat kurmaya kararlıydı. Böylelikle karanlık bir geçmişi, o da karanlıkta bırakacaktı.

Kendi geçmişine olan saygısızlık ve nefret başka şey, böyle övünülecek bir geçmiş başka şeydi. Elini yavaşça goblen işlemenin üzerinde gezdirdi. Bu sırada ona en ufak bir zarar vermemeye özen gösterdiği belliydi. Bu goblen sanki yaşayan bir tarihti. Sadece bir kral ve ailesi değil, koca bir hanedan vardı burada.

Victoria içini bir gıpta duygusu sardığını hissetti. Bu kraliyete, ya da asillere ait olmamaktan ötürü değil, kendine göre mütevazı da olsa bir aileye sahip olamamanın neden olduğu bir duyguydu.

"Eğer ondan bir çocuğun olursa, buraya senin adın da eklenecek," dedi Yusra.

"Ama ortada kocaman bir eğer var. Ve o eğer gerçekleşecek olursa, ben yaşam boyu bir kapana sıkışmış gibi buraya mahkûm bir hayat yaşayacağım."

"Hayatı bir kapana sıkışmış olarak görmek hiç de pozitif bir düşünce şekli değil. Üstelik bahsettiğin bu kapanda yaşamak için can atan o kadar çok insan var ki, aklın almaz."

"Onlardan biri olmadığım için, bu bana bir mahkûmiyet olarak gelecektir." O anda Victoria'ya gerçekten de öyle geliyordu.

Bir bebek. Bunun mümkün olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti. O sırada Kateb'in sözleri aklına geldi. Onun hamile kalarak Nadim'i köşeye sıkıştırmasından bahsetmişti Kateb. Oysa Nadim onun için sadece, o güne kadar hiçbir zaman sahip olamadığı güvenli bir sığınaktı. Ama Kateb'in buna hiçbir zaman inanmayacağını artık biliyordu.

Gerçekten hamile kaldıysa, hayatındaki her şey değişecekti. Bunu ister miydi? Bu goblenin üzerine adının yazılmasını ve de Kateb'den bir çocuk ister miydi acaba?

Bu soruya cevap vermesi için fazla düşünmesine gerek yoktu Hayır, istemezdi. En azından bu şekilde değil. Kateb sonra hayat boyu, onun kendisini bir tuzağa düşürdüğünü düşünecekti. Bu ileride sadece anne için değil, aynı zamanda çocuk içinde çok kötü sonuçları olacak bir durumdu.

"Hamile olmadığım ortaya çıkarsa, gidebileceğimi söyledi bana."

"Peki, sen ne istersin? O durumda buradan hemen gitmeye razı mısın?"

Buna cevap vermeden önce bir evvelki gece aklına, dahası gözlerinin önüne gelmişti. Birbirilerinin bedenlerinde buldukları ihtiras ve şehveti hayat boyu unutamazdı. Saçlarını kıvrması için çölün ortasında ona elektrik sağlayan adamı düşündü. Bu hareketinde büyük bir anlayış ve incelik vardı. Kateb belki de kibar ve iyi bir adamdı. Ama Victoria'nın kalbini birine vermeye niyeti yoktu. Üstelik Kateb ona her zaman, çöle getirdiği metres gözüyle bakacaktı. Victoria'nın buna tahammül etmesi mümkün değildi.

"Evet," dedi Victoria. "Buradan gitmek istiyorum. Ama galiba buna şansımın olup olmayacağını ancak birkaç hafta sonra öğrenebileceğiz."

Yusra ona bir müddet baktıktan sonra, "Senin için bu kadar mı kolay olacak buradan gitmek?"

"Kateb'i tanıyalı şurada kaç gün oldu ki?"

"Yine de onun bir prens olduğunu biliyorsun."

"Ne o, bir düş kırıklığına uğramış gibisin?"

"Uğradım ya. Kateb bir an önce evlenmeli. Kendisi uygun birini bulamazsa, bunu onun adına bir başkası, bir yakını yapmalı."

Bir mantık izdivacı? "Kateb'in başkasının bulacağı biriyle evleneceğini hiç zannetmiyorum. O hayatının bir başkası tarafından organize edilmesine izin vermeyecek kadar inatçı biri. Bunu görmüyor musun?"

"Yine de buna bir itirazı olmayacaktır." Yusra daha bir şeyler söyleyecek gibiydi. Ama sonunda vazgeçmişti.

"Buna inanmak için gözlerimle görmem gerekir."

"Bu da mümkün değil. Çünkü sen o zaman buralardan çok uzaklarda olacaksın."

Yusra haklıydı ve bu nedenle Victoria'nın memnun olması gerekiyordu. Ama nedense bundan bir memnuniyet duyamadı. Gitmek istiyordu. Ama belki de istemiyordu. Kapana sıkışmış olmak demek ki böyle bir şeydi...

Kateb kendini o kadar dağınık hissediyor, hiçbir konuya yoğunlaşmakta o kadar zorluk çekiyordu ki; sabah toplantısında, öğleden sonra yapılacak toplantıyı ertesi güne ertelemişti. Yaşlı üyelerin yönelttikleri sorulara ve önerilerine bir türlü yeterince dikkat veremiyordu.

Bunun nedenini iyi biliyordu.

Bu neden Victoria idi.

Ertesi gün daha rahat ve iyi olacaktı. Odasına giderken bundan emin gibiydi. Ya da hiç olmazsa kendini bu şekilde sakinleştirmek ve avutmakta yarar görüyordu.

Odasından girdiği anda onda bu dağınıklığa neden olan unsurun orada olduğunu gördü. Victoria koltuklardan birine oturmuş bir moda dergisini karıştırıyordu. Kateb'in geldiğini oldukça geç fark etti. Bu sırada Kateb, hiç fark ettirmeden onu inceleme fırsatı buldu.

Sarışın dalgalı saçları omuzlarına dökülmüştü. Kısa kollu bluzu dikkatleri çıplak kollarının pürüzsüz pembe tenine çekerken, aradan kendini gösteren memelerinin kabarıklığı Kateb'e seviştikleri o gece onları nasıl emdiğini, meme uçlarının sertliğinin, dilini ne kadar tahrik ettiğini hatırlattı. Ama üzerindeki uzun eteklikten bacaklarının güzelliğini hayal etmek zorlaşıyordu. Bu kadına daha uzun süre bakmasının sakıncalı olduğunu düşündüğü sırada Victoria, onun odadaki varlığının farkına varmıştı.

Böyle bir kadını neden bu kadar arzuluyordu? Aksine ona kızması, ondan uzak durması gerekirdi. Buna rağmen onu arzuluyor olması Kateb'in ciddi bir şekilde canını sıkmaya başlamıştı.

Bir ses çıkarmış olmalıydı ki, Victoria ona doğru bakmış ve elindeki dergiyi yanındaki sehpanın üzerine bırakmıştı. "Modacılar göre lâcivert bu yıl siyahın yerini alacakmış. Yıllardır şu siyaha bir alternatif ararlar. Ama siyah yerini korumakta başarılıdır." Durup bir iç geçirdi. "Neden bahsettiğim anlamadığından eminim."

Anlamamasının ötesinde hiç de aldırmamıştı onun ne söylediğine. "Neden buraya geldin?"

"Rasha ve o tür mücevherat yapan kadınların sorunlarını konuşmak üzere. Beni suçlaman ve birçok farklı şeyden itham etmeden ötürü kızgın ve sinirlerin bozuk. Bu olayı konuşacak zamanı bir türlü bulamadık. "

"Sinirlerimin o kadar bozuk olduğunu da nereden çıkartıyorsun?" Sesi son zamanlarda olduğu gibi, yine de sert çıkmıştı.

"Her neyse. Ben tartışmaktansa bu konuyu konuşmayı tercih ederim. Bu kadınlar ürünlerini bu kasaba ve mevcut diğer bir iki yerin dışında da satmak istiyorlar."

"Bu onların isteği. Benim böyle bir düşüncem yok."

"Sanırım ki buranın en büyük otoritesi olarak seçildikten sonra; bu senin de sorunun olacak, ya da olmalı. Zaten daha şimdiden herkes seni o pozisyona seçilmiş olarak görüyor. Üstelik sen de öyle davranıyorsun. Rasha'ya; onların mallarını diğer pazarlara açmaları konusunu seninle konuşacağımı söylediğimde çok heyecanlandı. Onu görmeliydin. Ama bunun için senin de iznini istiyorlar. Üstelik yanımda bilgisayarım olmadığı için bu konu üzerinde çalışmam için senin iznine değilse bile, bazı imkânlarına ihtiyacım var."

"Çok ısrarcısın."

"Birilerinin ısrarcı olması gerekiyor. İşler kendiliğinden yürümez. Biri onların elinden tutmalıdır. Onların geçimlerini daha iyi sürdürebilmeleri için, bir desteğe ihtiyaçları var. Bu arada benim de banka hesaplarımı kullanabilmem gerekiyor."

"O neden?"

"Bazı şeyleri alabilmek için."

"İstedğin her şeye sahip olabilirsin."

"Gittiğim her yerde, elinde bir kova altınla bir adam arkamda mı geziyor zannediyorsun sen?"

"Merak etme sen ne alacaksan al. Nasıl olsa faturasını bana yollayacaklardır."

"Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum. Bazı şeyleri yapabilecek param var. Ben para değil, parama ulaşabilmek ve onu keyfime kullanmak istiyorum."

"Burada olduğun sürece senin sorumluluğun bendedir."

"Buna katılmıyorum. Üstelik sana göre ben, para peşinde bazılarının yatağına giren bir kadını. Bana kabul ettirmek istediğin bu değil mi?"

Kateb köşedeki bara giderek kendine bir kadeh içki koydu. "Sen de bir şey içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Kateb, bunun bir işe yaramayacağını bile bile kendine bir bardak viski koydu. Ve büyük bir yudum aldı.

"Aslında hiçbir şey senin düşündüğün gibi değil. Nadim, teorilerle yaşayan bir insandı. Ben ise bana kilise yardımından elde edilmiş kullanılmış giysileri bir daha giymek istemiyordum. Bir kâse çorba almak için sıraya girmeye de niyetim yoktu. Küçüklüğümde bunları yeterince yapmıştım. Artık biraz daha iyisine sahip olmamın zamanının geldiğine inanıyordum. Ve bunun için de varımla yoğunlaştım. Bunu elde etmek için çalışıyor, zaman zaman insanüstü bir gayret gösteriyordum. Bana inanmanı beklemiyorum. Artık buna zerre kadar aldırarak değilim."

Kateb gerçeğin ne olduğunu merak etmiyor değildi. Aslında onun geçmişiyle ilgili yaptıracağı ufak bir araştırma, doğru söyleyip söylemediğini hemen ortaya çıkartırdı. Ama bunu düşündüğü anda, hiç olmazsa bu söyledikleri konusunda bu kadına inandığını fark etti. O zaman bu konuda bir araştırma yapmasına gerek yoktu.

Victoria devam etmişti. "Amerika'ya dönmek üzereydim. Belki de elimdeki birikimle kendime ufak bir iş kurabilirdim. Bunları Qakdir'in nişanlısı olan Maggie^Aye sorabilirsin."

"Maggie'yi iyi tanırım," dedi Kateb.

"İyi arkadaşım olduğu için benim nasıl düşündüğümü o çok iyi bilir."

"Nadim seni hiçbir zaman mutlu edemezdi."

"Öyle bir kişiliğe sahip olmadığı için mi, demek istiyorsun?"

Kateb gülmemek için kendini zor tutmuştu. Böyle ciddi bir konuşma sırasında gülmenin değil, gülümsemenin bile yeri yoktu. "Bu sorunun sadece bir bölümü."

"Bırak da sorunun diğer bölümü hakkındaki tahminimi söyleyeyim. O senin gibi bir erkek değil."

"Sanırım sana kim olduğumu hatırlatmam gerekecek."

"Buna hiç gerek yok. Senin kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Ama bu seni rahatlatacaksa bir kere daha tekrarlayabilirsin. Şunu da bil ki maksadım ne seni, ne de onu aldatmak, size bir oyun oynamak değildi. Hele hele âşık olmaya hiç niyetim olmadığını bilmende de fayda olabilir. Aşkın anneme ne kadar kötülük ettiğini görmüştüm. Bence aşk sadece aptallara göre bir şeydir."

Kateb onun bu söylediklerine inandığını görüyordu. "Böyle bir karar vermek ve bu kadar şüpheli olmak için fazla gençsin."

"Ama yine de bak burada dimdik duruyorum. Bir de şunu bilmeni isterim. Hamile falan değilim. Bu günler benim için güvenli günler. Seninle yatmadan iki gün önce reglim bitmişti. İçinde olduğum günler bu bakımdan güvenli günlerdi. Özel bir korunmaya ihtiyacım olmayan günler... Bundan emin olmak istediğini biliyorum. Ben eminim. Senin anlayacağın sana bir oyun içinde değilim. Bugüne kadar hiç kimseye de benzeri bir oyun oynamak aklımın köşesinden bile geçmedi."

Genç kadının mavi gözleri, onun doğru söylediğini gösteriyordu.

Ama Kateb yine de, "Göreceğiz," dedi.

Victoria derin bir iç geçirdi. "Evet, göreceğiz. Şimdi Rasha ve onun gibilerinin durumunu konuşalım. Bil ki bu konuda bir şeyler yapmak, sadece birileri için değil, bütün bu kasaba için iyi olacak. Sen de işlerde çeşitlilik olmasını bu kasaba için gerekli görmüyor muydun? Ama bunun için, bu kadınların biraz daha güçlü olmaya ihtiyaçları var."

"Bunu sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum burası El Deharia. Ve bu ülke ileriye açık bir yer. Ama kadınların yeterli güce sahip olduğunu iddia edebilir misin? "

"Olmayabilirler." Aslında onun haklı olduğunu Kateb de biliyordu. Ve önerinin kimden geldiği değil, doğru olup olmadığı önemli olmalıydı.

"Bana bir iş programı, bir fizibilite getir. Ciddi olarak değerlendirmeye hazırım." Genç kadının içten bir şekilde gülmesi Kateb'in içinde onu öpme arzusu yaratmıştı. İşte böyle zamanlarda kendini hiç sevmiyordu

"Mükemmel. Böyle bir çalışmayı yapmasını bilirim. Sanırım i- çinde bulmak isteyeceğin her şeye yer verilmiş olacaktır. Ama acaba bir yerlerde fazla bir bilgisayar var mı?"

"Odana bir bilgi sayar getirecekler. Başka bir isteğin var mı?"

"Tatlı bir şeyler," dedi Victoria memnun bir havada gülerek.

"Şeker de yollarım."

"Çikolatayı tercih ettiğimi söylemeye izin var mı?"

Kateb güldü. "Şimdi artık gidebilirsin."

Victoria, onun fikrinde bir değişiklik olmadan oradan çıkmaya zaten can atıyordu. Hızla arkasını dönerek kapıya yürüdü.

Kateb ona arkadan baktı: Ayağındaki sandaletin yüksek topukları aslında komik görünüyordu. Ama ona yakışmıştı. Acaba bu kadın kendisine de yakışabilir miydi...

YEDİNCİ BÖLÜM-

KATEB koridorda topuk seslerini duyunca gelenin Victoria olduğunu anlamıştı. Onu birkaç gündür görmüyordu. Ve bundan şikâyetçi de değildi. Ne kadar az görüşürlerse o kadar iyiydi. Ama ne yazık ki; onu görmemiş olması, düşünmemesine neden olamamıştı.

Bu zaman içinde onu hatırlamadan geçirdiği tek bir saat bile olmamıştı. Bu sadece gündüzleri olsa, haydi neyse bir dereceye kadar bunu normal karşılayabilirdi. Ama onun çıplak vücudu ve sevişmeleri her gece rüyalarına giriyordu.

Kapısının önündeki gürültülerin arttığı bir sırada kapı açılarak Victoria içeriye girmişti. Kateb biraz da şaşırmış şekilde bakışlarını ona çevirdi.

"Biliyorum, biliyorum bunları Yusra bana getirdi. Sanırım bunlar ananevi şeyler. Ve ben de senin metresin olduğuma göre bunları giymek zorundayım. Haydi ayakkabılarımı değiştireyim. Ya saçlarımı ne yapmamı istersin? Onları omuzlarımdan sarkıtmayı düşündüm. Bu konudaki görüşünü de alabilir miyim?"

Victoria'nın üzerinde iki parçadan oluşan bir kıyafet vardı. Üstündeki parça bluzdan çok bir bikini üstüne benziyordu. Boncuklar işlenmiş bir parçaydı ve çok kısa olduğu için genç kadının pantolonuyla arasında göbeğin de görüldüğü çıplak bir bölge bırakıyordu. Ayak bileklerine uzanan şalvarımsı pantolon tamamen şeffaf bir kumaştan yapıldığı için, muhayyileye fazla bir şey bırakmayan cinstendi.

"Yusra'nın oldukça güçlü bir espri yeteneği vardır." Belli ki yaşlı kadın Kateb'in, Victoria'nın kadınlığına daha çok dikkat etmesini sağlamak için işi abartmıştı.

"Öyle mi dersin," dedikten sonra arkasını dönmüştü. Pantolon arkadan bakılınca neredeyse yok denecek kadar şeffaftı. Böyle bir giysiye Batı'daki genel ev patronları bile karışırdı.

"İnsanların kışımı görmelerinden hoşlanacağımı, ya da buna aldırmayacağımı düşünüyorsan, bil ki bu konuda yanılıyorsun."

Genç kadının şikâyetiyle Kateb'inki farklı olmaya başlamıştı. Kateb onun neredeyse çıplak olan görüntüsünden fena halde etkilenmiş, bir anda hem sertleşmiş, hem de arzudan titrer gibi bir hale gelmişti. Yusra'nın istediği de bu olmalıydı. Ama bu kadına çalışma odasının halısı üzerinde sahip olacak değildi. Üstelik bu oda hiç olmazsa bazıları için her an girilebilecek bir odaydı.

Kateb onun bu görüntüsünden bu kadar etkilenmesini, onun çıplaklığına vermeye çalıştı. O kılıkla karşısına çıkan kim olursa olsun ona aynı duyguları verebilirdi. Öyle miydi acaba? Hayır. Bu dayanılmaz arzusu sadece biyolojik bir ihtiyaçtan ileri gelmiyordu. Herhangi bir kadını değil, bu kadını istiyordu. Yoksa odasına bu kılıkta başka kim girerse girsin onu kovardı. Victoria'yı ise kucağına almak istiyordu.

Önündeki kabarıklığın görünmemesi için masasının arkasına geçerek oturdu. Tabi bu da çok rahat bir pozisyon değildi. Ama bazı sıkıntı ve acılara mecburen katlanacaktı.

"Buraya kadar nasıl geldin. Sarayın bütün personeli kasabaya falan mı inmişti?"

"Bir pelerinim vardı. Ama ayakkabılarım sorun yarattı." Ayağını kaldırarak uzun, sivri topuklu ayakkabılarını gösterdi.

Kateb bakmakla hata ettiğini anlayınca başını hemen masasındaki dosyaya çevirdi. Çünkü ayağını kaldırdığı zaman Victoria'nın bacaklarının arasına kadar her tarafı görünmüştü.

"Seremoniye bu şekilde giyinmenin gerekmediğini sen de biliyor olmalısın. Normal giysiler yeterlidir. Aslında katılman da şart değil."

"Seremoninin ilginç olacağım düşünmüştüm. Bugüne kadar hiç böyle bir etkinlikte bulunmadım. Ama orada olmamı istemiyorsan, söyleyecek bir şeyim yok."

Kateb bir an düşündükten sonra. "O zaman katılmak istiyorsun demektir, öyle mi?"

Victoria omuz silkmekle yetinmişti.

"Victoria, sana bir şey sordum."

Victoria iç geçirdi. "Bak, ben yalnız bir hayat yaşıyorum. Senden ve Yusra'dan başka gördüğüm, konuştuğum bir allahın kulu yok. Bir de Rasha'yı tanıyorum. Çok tatlı bir kadın. Ama onun da işi başından aşmış. Şu anda o işin fizibilitesi üzerinde çalışıyorum. Ama bu okulda masa başında yapıldığı kadar kolay değilmiş. Aslında oldukça ilerledim. Ama onun

üzerinde de günde sadece sekiz, bilemedin on saat çalışıyorum. Bunun dışında yaptığım bir şey yok. Her şeyi başkaları yapıyor. Yerimden kımıldamama gerek yok."

"Senin rahat bir hayat istediğini zannediyordum."

Victoria ellerini beline dayamış memeleri biraz daha öne çıkmıştı. bu şartlar altında ciddi bir şeyler konuşmak Kateb için giderek daha da zorlaşıyordu. "Ben güvenli bir hayatın peşindeydim. Sabahtan akşama kadar yatmanın ve bonbonla beslenmenin peşinde değil. Bütün hayatım boyunca çalıştım. Bir şeyler yapmaya alışığım. İnsanlarla olmak, onlara yardımcı olmak bana zevk verir." Bunları söylerken çenesini kaldırarak meydan okur gibi bir hal almıştı.

"Söyle bakalım, ne yapmak istersin?"

"Değişir. Hamile olmadığuma göre, zaten bir iki hafta sonra buradan gitmiş olacağım. Rasha'nın işlerine yardımcı olmak yetebilir. Ama burada daha uzun kalacaksam, saraydaki eşyaların katalogunu yapmaya başlayabilirim. Burada bu kadar kıymetli ve tarihi parçalar varken; neyin nerede olduğunu bilmemek çok rahatsız edici bir şey olmalı. Kim bilir ne kıymetli parçalar, nerelerde yok olup gidiyordur. Kütüphanedeki çok kıymetli kitapların bile bir katalogu yok. Üstelik onlara bir uzmanın bakması gerekir. O iş beni aşar."

Victoria, Kateb'i şaşırtmaya devam ediyordu. "Bunları zamanı gelince konuşuruz. Seremoniye katılacaksan gidip giyinmen gerekiyor."

Victoria başını eğerek üzerindeki elbiseye baktı. "Seremoniye benim de gelmeme aldırmayacağından emin misin?"

Aslında ondan uzak olmak için hiçbir yere katılmamasını tercih ederdi. Ama buna imkân yoktu. Bir daha onunla beraber olmamaya yemin etmişti. Ama bu yeminin bir anlamı olmadığını düşünmeye başlamıştı bile.

"Haydi git de üzerini değiştir. Ama en geç bir saat içinde hazır olmalısın. Yoksa..."

Victoria kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. "Biliyorum biliyorum. Kraliyete yakışan tehditlerini bir başka zamana sakla. Zamanında hazır olacağım."

Elini sallayarak odadan çıktı. Kateb'in onun arkasından memnun bir şekilde tebessüm ettiğini görmemişti...

Victoria gardırobun önünde durmuş, seremonide giymesi en uygun elbiseyi seçmeye çalışıyordu. Sonunda şık ama sade bir elbise seçti. Açık mavi renkteki bu elbisenin geniş kum rengi bir kemeri vardı. Bu elbise için uzun uzun arayarak bulduğu aynı renklerdeki ayakkabıları da gerçekten çok şıktı. Bu elbise ve aksesuarlarını çok severek almış, ama o güne kadar giymek nasip olmamıştı.

Saçlarını tepesinde toplayıp, incili bir tokayla tutturdu. Kulaklarına Rasha'dan aldığı küpeleri takarak, boynuna babasının elinden zorla kurtardıkları annesinden kalan ve eski bir parça olan ince altın kolyeyi taktı. Yaptığı hafif ve bilinçli makyaj, gözlerinin iriliğini, elmacık kemiklerinin çıkıklığını ve dudaklarının dolgunluğunu hissettirmeden vurguluyordu. Son defa aynaya baktığında uzun zamandan beri kendisini beğenmek için bir fırsatı olmadığını gördü. Haremden çıkıp koridorda ilerlerken, Kateb'in söylediği zamana daha beş dakika vardı.

Kateb yaşlı adamların ortasında onlarla sohbet ediyordu. Prenslere yakışan çok şık bir elbisenin içinde heykel gibi bir görünümü vardı. Aslında ne giyer ve ne yaparsa yapsın prens edasını hiç kaybetmeme gibi bir özelliği vardı bu adamın. İster istemez onun; anadan mı böyle doğduğunu, yoksa sonradan mı böyle olduğunu düşündü. Ama her prensin onun gibi olmadığını düşünerek, Kateb'in bu özelliklerinin onun kişiliğinin bir parçası olduğu kararına vardı.

Genç adamın profilini inceledi. Yüzünün yaralı olan tarafını görüyordu. Ama bu iz artık onu hiç rahatsız etmemeye başlamıştı. Hatta olmazdı ya, hamileyse ve bir oğlu olacaksa, onda da bu izin olmasını istediğini fark etti.

Kalabalığın arasına girmeden uzaktan onu incelemeye devam ediyordu. Biraz önce yalnızlıktan şikâyet ederken çok da haklı olmadığını düşündü. Bir kere Yusra gerçekten bulunmaz bir dost, tecrübeli ve akıllı bir kadındı. Onu sevdiğinden Victoria'nın kuşkusu yoktu. Bu sevgisinin kökünün Kateb'de olmasını da doğal kabul ediyor. Ve onu Prensine olan bu bağlılığından ötürü daha da çok takdir ediyordu.

Ama ona en yakın kişi olması gereken Kateb için hiçbir önem taşımadığının çok iyi farkındaydı. İçindeki sıkıntının asıl nedeninin bu olduğunu kabul etmek istemiyordu. Ama onunla bir daha olmak için, yani bir kadın ve erkek olarak bir daha olmak için can atmaya başlamıştı. Hem de bu sefer soluksuz kalana, tükenene kadar sevişmek istiyordu. Defalarca, hem de canı acıya acıya...

O sırada Kateb her nedense onun olduğu tarafa bakarak genç kadını görmüştü. Yaklaşması için ona bir işaret yaptı. Kendisi de ona doğru yürüyüp orta bir yerde karşılaştılar.

"İşte bu kıyafetin mükemmel. Hem kışının görünmesi ihtimali de yok..."

Victoria insanların onlara baktığını bilerek çok asil bir tebessümle geçirmişti kakhaha atma isteğini.

Kateb onu oradaki yaşlılara teker teker takdim etti. Victoria'nın hepsinin adını hafızasında tutmasına olanak yoktu. Kibarca gülerek olabildiğince zarif bir havada tanıştırıldığı herkesin elini sıktı.

Sonra hep birlikte sarayın kapısından çıkıp onları bekleyen Kraliyet tipi Land Rover'a yürüdüler.

Kateb en önde duran Land Rover'in arka kapısını açarak Victoria'nın arabaya binmesini beklerken, "Uzağa mı gideceğiz," diye sordu Victoria.

"Fazla uzak değil. Tören arena dediğimiz yerde yapılır."

Arabaya bindiler. "Arenadan kastın ne? Sportif etkinliklerin yapıldığı bir yer mi, yoksa Romalılar dönemindeki gibi sütunlarla süslenmiş bir yer mi?"

"Daha çok ikincisi."

"O zaman orayı görmeye sabırsızlanıyorum."

Land Rover yola çıktığında sokaklarda çok az insan olduğunu fark etti Victoria. Var olanlar da onlara el sallıyor ve evvelden topladıkları çiçek ve cılız yeşillikleri onların arabasına doğru atıyorlardı.

"Demek ki bugün liderlik için adaylığını açıklayacaksın. Kral bunu biliyor olmalı."

"Babamla bu sabah konuştum. Açıkça söyleyeyim bu gelişmeden hiç memnun görmedim onu."

Bu çok normal gelmişti Victoria'ya. Kateb aslında El Deharian Kralının yerine geçmesi beklenen ve bu konuda Kralın oğullan arasında ilk sırayı alan veliahttı. Kasabada bu sorumluluğu, hem de yirmi beş yıl için alığı zaman, krallık görevinden de otomatik olarak feragat etmiş olacaktı.

"Ona neden bunu tercih ettiğini söylemedin mi?"

"Benim neyi isteyip, neyi tercih ettiğim kralın umurunda değildir. Onun için önemli olan, sadece kendi tercihleridir."

"Baban bu seçiminde ötürü düş kırıklığına uğramış olmalı. Bu kararını onun bir isteğini reddetmek olarak görmesi doğal. Hem de teklif ettiği şey krallık olmasına karşın. Bunu çok az insan yapar. El Deharia tahtını kabul etmemek... Ama bil ki; baban içinden senin mutlu olmanı istiyordur. Senin bu kararını eninde sonunda saygıyla kabul edecektir."

"Senin babalar konusunda fazla iyimser olmaman daha doğal, değil mi? Baban senin mutluluğunu düşündü mü hiç?"

"Bunu biliyorum." Onun burada olmasının nedeni zaten babası değil miydi? "Ama babamı diğer babalarla kıyaslamak mümkün değildir. O çok özel ve berbat bir örnek. Onun kalbinde ne kızı, ne karısı yok. Sadece ona bir servet, hayat ve mutluluk kaybettiren kartlar var. Ama Kralın seni sevdiğinden kuşku yok." Kateb'in kolunu tuttu. "Sonunda sana hak verecektir."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Emin olurum. Bir gün onu senin hakkında konuşurken işittim. Sesinde öylesine bir gurur ve sevgi vardı ki, bunda yanılmış olmam imkânsız. Bil ki zamanla her şey yerli yerine oturacaktır."

Kateb ona dönerek içten bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Böyle bir konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Teşekkür etmen için söylemedim bunları. Ama yine de bir şey değil." Elinin hâlâ onun kolunda olduğunu fark edince hemen çekti.

Havada bir gerginlik vardı. Victoria konuyu değiştirerek bu havayı dağıtmaya çalıştı. "Seçildikten sonra bir takım köklü değişiklikler yapmayı plânlamış olmalısın. Belki burada büyük bir alış veriş merkezi kurmak, bir restoran zinciriyle anlaşmak falan gibi..."

Kateb'in yüzü bir anda ciddileşmişti. "Şimdilik fazla bir şey plânladığımı söyleyemem. Ama buraları ve ihtiyaçlarını çok iyi bilen biri olarak yapabileceğim çok şey olduğuna inanıyorum."

"Peki, Harem hakkında ne düşünüyorsun? Onu açık tutacak mısın? Kendine ait birçok kadın olabilir."

"Biri bile insana çok geliyor. Birden fazlasıyla ilgilenmek için insanın deli olması lâzım."

Hiç istemeden de olsa, "Haklısın," diye mırıldanmıştı Victoria.

Tek kadın. Onunla evlenecek tek bir kadın ve onunla kuracakları mutlu bir aile...

Haklıydı. Çocukları olmasını da isteyecekti. Tabii ki erkek. Ama belki bir kızı olmasına da fazla üzülmezdi. Kateb'in evlenmesi, halkını memnun etmek için de gerekliydi. O zaman bu onun için bir görevdi aynı zamanda. Ve Kateb, toplumuna karşı olan görevini aksatacak biri değildi. O günler geldiğinde kendisi de ülkesine dönmüş olacaktı. Belki de mutlu bir aile bile kurmuş olabilirdi.

Beraber olmaları daha iki hafta bile olmamıştı. Bu zaman içinde arkadaş oldukları söylenemezdi. Bu nedenle ileride bu adamı özlemesi söz konusu olmamalıydı. Bu aptallık olurdu. İnsan fazla tanımadığı, beraber olmaya alışmadığı bir kimseyi neden özlesindi ki? Belki Kateb onu zaman zaman hatırlardı. Aslında bu bile bir şeydi. O buralardan gittikten sonra her şey unutulmaya mahkûmdu ve bu çok doğaldı. Acı da olsa...

Arenaya geldiler. Burası Victoria'nın tahmininden daha büyük, daha yüksek açık bir alandı. Bütün çevresi taş tribünlerle çevrili bir alan. Arabadan indiklerinde önemli kısmını göremedikleri topluluktan büyük bir uğultu halinde takdir sesleri yükselmişti.

"Burada kaç kişi olacak bugün?"

"Neredeyse bütün kasaba halkı." Elini hafifçe onun sırtına koyarak insanların sıra olup onları beklediği girişe doğru yürüdüler. Oradakiler belli ki kasabanın üst sınıf insanlarıydı.

Kalabalığın Victoria'yı zora sokmaması için elini omzuna koyarak onu kendisine doğru çekmişti Prens. Bunu kibarlığından yaptığını bilmesine karşın, Victoria'nın içi içine sığmıyordu.

Arenanın karşısında kocaman kapıları göstererek, "Zavallı mahkûmları parçalasın diye aslanları karşı kapıdan mı bırakırlarmış?"

"Sadece tek günlerde. Bugün ayın on ikisi olduğuna göre korkman için bir neden yok."

Victoria onu tanıdığından beri ilk defa şaka yaptığını işitiyordu. Yüzüne baktığında onun dünyanın en tatlı, insanın içini geçirecek şekilde gülümsediğini gördü. Bu da bir ilkti. O da gülümseyerek cevap verdi. Onu oracıkta öpmek için neler vermezdi ki...

Ne düşündüğünü anlamaması için bakışlarını ondan kaçırarak ilerilere baktı. Kateb'in o gülümsemesinden başka hiçbir şeyi görmediği yerlere.

Kapılara yaklaştıkları zaman, "Şimdi ne olacak," diye sordu.

"Seremoni boyunca Yusra senin yanında olacak. Seremoni bitince eskort eşliğinde saraya döneceksiniz. Sizin için bazı muhafızlar görevlendirdim. Bu kalabalıkta rahat ilerleyebilmeniz için bu gerekli. Onun için buna itiraz etmemeni istiyorum."

"Ben mi? Sana itiraz ettiğimi gördün mü hiç?" Alaycı bir ifade vardı bakışlarında.

"Hayır," derken Kateb'in bakışlarında da aynı ifade vardı. "Ama her şeyin bir ilki vardır."

İlerledikleri büyük çift kapı önlerinde açıldı. İçeri girdiklerinde hepsi yaşlı ve erkek otuz kadar insan vardı. Hepsi dönüp onlara bakmıştı. Daha doğrusu Kateb'e diye düşündü Victoria. Oysa insanlar Kateb kadar yanındaki bu kadına da bakıyor ve kim bilir neler düşünüyordu. Ama o gün adaylığı açıklanacak olan kişi kendisi değil Kateb'di.

Odanın duvar diplerindeki masalar yiyecek ve içeceklerle doluydu. Her tarafa rahat büyük yastıklar yerleştirilmişti. Ama hiç kimse oturmuyor, herkes Kateb'i bekliyordu. Salonun sonundaki kapılar açılınca, Victoria oradan arenaya geçileceğini anladı.

O sırada Yusra, Victoria'nın yanında belirmişti.

"Victoria'nın yanından ayrılma," diye talimat verdi Prens, Yusra'ya.

"Bahsettiğin muhafızlar nerede?"

"Onlar sizi arenanın kapısında bekliyor. Saraya dönerken size eşlik edecekler."

Victoria, Kateb arenaya çıkmadan önce son defa ona baktı. Ne demesi gerektiğini bilemiyordu. "İyi şanslar," dedi sonunda. "Adaylığın hayırlı olsun..."

Kateb ona hafifçe gülümseyerek yaşlıların önüne geçerek arenaya yürümüşü.

Yusra, Victoria'nın kolundan tutarak, "Benimle gel," dedi. Salonun bir köşesine doğru yürüdüler. Bir pencerenin önüne geldiklerinde Yusra, "Kimse bizi görmeden buradan her şeyi görebileceğiz," diyerek Victoria'yı daha iyi görmesi için önüne aldı.

Kateb görününce arenadan büyük bir uğultu yükselmişti. Sonra bir müzik sesi duyulunca koca arenada çıt çıkmamaya başladı. Sade bandonun çaldığı marşın sesi duyuluyordu.

"Şimdi yaşlıların geçit töreni var." Yusra fısıltı halinde Victoria'ya bilgi veriyordu. "Kendilerinin kim olduğunu tören gereği tek tek söylerler. Aralarından en yaşlı olanı çıkarak adayların ortaya çıkmasını ister."

"Ben bir bando olacağımı hiç zannetmezdim."

"Bu işler bandosuz olmaz. Buraların insanı müziksiz yapamaz."

"Ne güzel." Victoria çölün ortasında böyle şeyler olmasına ve insanların müziğe düşkün olmalarına duyduğu hayreti gizlemek gereğini duymuyordu. Zaten onu şaşırtan o kadar çok şey vardı ki burada...

Yusra haklıydı. Bulundukları yerden her şeyi görebiliyorlardı. Ve kimsenin onları görmesi mümkün değildi.

İhtiyarlar gurubu ağır ağır yürüyerek, o ana kadar Victoria'nın dikkatini çekmeyen bir podyumun yanına gelmişlerdi. En yaşlı olanı bastonuna dayanarak podyuma çıkıp elini havaya kaldırdığında bir anda müzik kesilmiş ve etrafa mutlak bir sessizlik hâkim olmuştu.

"Çölün iyi kalpli insanları. Bizler, yani sizlerden önce bu mutluluğu yaşama ayrıcalığına sahip olanlar..."

Yaşlı adam konuşmasına; insan olmanın erdeminden başlayarak, sevgiden, aileden, mutluluk ve güzelliklerden bahseden ders verici bir konuşma yaparken kasaba halkının sessizliği Victoria'nın hayretini çeken yeni bir durum olmuştu. İnsanlar sanki nefes bile almıyordu. Konuşmasının sonuna doğru eski liderleri Bahjat'tan ve öyle bir lidere sahip olmanın ne büyük bir şans olduğundan bahsetmeye başladığı sırada Yusra, Victoria'nın kulağına yaklaşarak, "Şimdi Prensimiz Kateb'i aday gösterdiklerini söyleyecek," diye bilgi verdi.

Victoria ise Yusra'ya söylemek isteyip de unuttuğu bir şeyi hatırlayarak, "Aklıma gelmişken söyleyeyim. Senin bana verdiğin o kıyafet için Kateb, onun hiç de buranın adetlerinden olmadığını söyledi," dedi fısıltı halinde,

"Şaşırdım..."

"Sen şaşırmayı bırak da; benim gerçekten de o elbiseyle buraya geleme mi düşündün, onu söyle. Bu yaşlı adamların benim kıcıımı görmekten hiç de hoşlanmayacakları kesin."

Yusra yüksek sesle gülmek için kendini zor tutmuş, kıkırdamakla yetinmişti. "Belki de bundan çok hoşlanacaklardı, nereden biliyorsun?"

Victoria bunu düşünmek bile istemezdi. "Sen ne yaptığını zannediyordun, bana o elbiseyi tavsiye ederken?"

"Senin buraya nasıl olsa o kılıkta gelmeyeceğini biliyordum. Ama Kateb'in neyi kaçırdığını bir kere de bu şekilde görüp hatırlamasını istedim. Merak etme onun üzerinde benim düşündüğüm etkiyi yaratmıştır. Senin anlayacağın maksat hâsıl olmuştur."

Victoria onun bu sözleri üzerine ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Ama onun bu hareketi, yaşlı kadının bazı şeyleri çok iyi izlediğini gösteriyordu. Örneğin Kateb'in o ilk gecedan sonra bir daha Victoria ile olmadığını mutlaka biliyordu. Ve Yusra'nın, Kateb'in bazı duygularını tahrik etmek için her yolu deneyeceğinden Victoria'nın hiçbir kuşkusu kalmamıştı.

"Onu bir şekilde etkilemeye ve bir şeyler zorlamaya çalışıyor olmalısın."

"Hayır. Sadece ona bazı şeyleri göstermeye ve elindeki bir şansını kaçırmaması gerektiğini hatırlatmaya çalışıyorum. Yoksa bunun senin açısından bir sakıncası mı var?"

Victoria buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu. Yusra'nın hem onu, hem de prensini düşünerek, iyi niyetli bir şekilde böyle bir gayretin içinde olduğu açıktı. O zaman bu kadını kırmanın bir anlamı yoktu. Üstelik sonuçları ne olursa olsun Kateb'le bir daha, hatta birçok sefer daha sevişmek istediğini hiç olmazsa kendisine karşı inkâr edecek hali yoktu.

Sonunda, "Fazla bir sakıncası olmasa gerek," dedi.

O sırada Yusra onun kolunu dürterek, "İşte bak başlıyor," dedi. "Önce Kateb'in adaylığı açıklanacak. Sonra da gelecek itirazlar için bir süre beklenecek."

"Gelecek itiraz da ne demek oluyor?"

"Kateb'in adaylığına itiraz edecek her kimse, bu onun da aday olduğunu gösterir. Bir başkası da; hem onun. hem de Kateb'in adaylığına itiraz ederek adaylığını koyduğunu açıklar."

"Peki bunun sonu yok mudur?"

"Hayır. Çünkü bu liderliğe aday olma hakkını hiçbir güç hem şehirlerimizin herhangi birinin elinde alamaz. Ama merak etme, Kateb'in karşısına aday çıkacağını hiç sanmıyorum. Üstelik sadece Kateb'in değil son asırda, yaşlılar topluluğunun aday gösterdiği hiç kimsenin karşısına, ona meydan okuyan bir salak çıkmamıştır. Behjat'e da çıkmamıştı."

"Peki; ya çıkarsa, bu adaylar arasında nasıl bir yarış ve nasıl bir seçim olur?"

"Dövüşürler."

"Dövüşürler mi? Nasıl yani?"

"Basbayağı kılıçla dövüşürler. Buraya arena denilmesinin nedeni de budur. Ama uygulamada artık böyle bir durum kalmamıştır. Dediğim gibi Yaşlılar meclisinin kararına

herkes boyun eğer. Bu nedenle bu dövüşme kuralı kara kaplı defterin tozlu yaprakları arasında kalmıştır. Lider seçiminin kılıçla bittiğini bizim neslimizin arasında gören hiç kimse yoktur"

"İyi de; o yolla seçimde, kimin galip geldiği kararının nasıl kararlaştırılmıştır, o eski kurallarda?"

"Bunun için bir hakeme falan gerek yoktur. Kim hayatta kalırsa o galip olur ve o kişi yirmi beş yıl Lider kalırmış ."

"Yani bu ölümüne bir dövüşmüş öyle mi?" Bu olacak şey değildi. O ana kadar Victoria'yı şaşırtan pek çok şey olmuş ve görmüştü. Ama Yusra'nın bu söylediği doğruysa, bunun üzerine bir şey çıkamazdı.

"İyi de bu çağda böyle bir seçim şekli olur mu? Kateb seçimin bu şekilde olacağını biliyorlar, öyle mi?"

"Elbette. Artık örneği olmasa da bu yöre halkının hepsi bunu bilir. Bu konuda, doğruluk derecesi bilinmeyen birçok da efsane vardır.

Yere batsın böyle kural... diye düşündü Victoria. Allabtan artık böyle bir uygulama yoktu.

Victoria pencereye yaklaşarak dikkatle Kateb'e baktı. Yüzündeki iz bir kere daha dikkatini çekmişti. Bu adamla sevişmişti. Ama onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki...

Birkaç gün sonra Victoria, Rasha'nın iş programı ve fizibilite hesapları üzerindeki çalışmalarına kısa bir ara vererek sarayın koridorlarında bir keşfe çıktı. Ne yazık ki, hiçbir yerde, Siz buradasınız diye gösteren krokiler yoktu. Bu kadar büyük bir sarayda, insanın yolunu kaybetmemesi için bu tip krokilere ihtiyaç olduğu kesindi.

Giriş katı hakkında bir bilgisi vardı. İkinci katta ofislerin olduğunu biliyordu. Üçüncü katta ise özel daireler olmalıydı. Üst kata çıkarken asansör yerine merdivenleri tercih etmesinin nedeni, giderek artan kalorilerinin bir kısmından bu şekilde kurtulmak içindi. Buraya geldi geleli hiçbir fiziki faaliyeti olmuyordu. Her şeyin ayağına geldiği bir yerde buna pek imkân da yoktu zaten.

Şehre döndüğü zaman eskisi kadar faal olacağı için hiç olmazsa bu endişeden kurtulmuş olacaktı. Aslında banyosunda her türlü jimnastik âleti vardı. Ama bu yapay egzersiz âletlerinden oldum olası haz etmemiştii.

Üçüncü kata çıktığında soluklanmak için bir süre merdivenin başında durdu. Merdivenin karşısında yerde duran kocaman vazo gözüne çok çirkin görünmüştü. Sarayın içindeki nadide eşyaların yanında böyle bir şeyin çoktan kırılmış olması gerekirdi. Ama geri dönüp aşağıya inmek için yolunu ararken bu çirkin vazodan yararlanacağını düşünerek kırılmamış olmasına memnun oldu.

Saray'ın bu ana binası kare şeklinde olduğu için, fazla bir sorunu yoktu. Aynı yöne yürüdüğü sürece nasıl olsa başladığı yere dönecekti. Sağa doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan da açık kapılardan odaların içine bakıyordu. Bu katta birçok misafir odası olduğunu gördü. Ayrıca büyük bir de oyun odası vardı. Bilardodan, kart oyunlarına, hatta mini golfe kadar her şey vardı bu odada. Koridorun sonunda, terasa açılan iki kapıyı gördü. Kapılardan birini açarak balkona çıktı. Dışarıda cehennemi bir sıcak hüküm sürüyordu. Diğer katlardaki balkonlar ana binayı çepeçevre dolanıyordu. Burasını da böyle mi oluşunu görmek için yürümeye başladı. Yürürken bir yandan da pencereden odaların içine bakıyordu. Biraz sonra geçtiği odanın pencereden görünüşü dikkatini çekti. Burası Kateb'in odası olmalıydı. Kapısını itti. Kilitli değildi. Hafifçe itip başını kapının aralığından içeri uzattı.

Burayı Kateb'le geçirdikleri geceden hatırlıyordu. Özellikle de üzerinde seviştikleri yastıkları...

Her yerde Kateb'in izi vardı. Masanın üzerine bırakılmış açık bir kitap, yastıkların üzerine gelişi güzel atılmış bir gömlek...

Banyoya doğru ilerledi. Birinin özel odasına izinsiz girmiş olmasının heyecanıyla kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Ama Kateb'in yattığı yeri görmek konusundaki merakını yenemediği için yürümeye devam etti.

Yatak odası ve ortadaki yatak abartılı bir şekilde büyüktü, ama bu odanın da büyük bir özenle döşenmiş olduğu daha ilk bakışta dikkati çekiyordu. Gardırobunun kapısını aralayarak, Kateb'in elbiselerinin bir kısmına hiç dokunmadan baktı. Bütün elbiseleri büyük bir düzenle, ne olduğu ilk bakışta belli olmayan bir düzen içinde asılmıştı. Aralarında kovboy elbiseleri bile vardı.

Bu koca gardırobun bir kısmı boştu. Aslında Kateb gibi biri acaba neden o ana kadar evlenmemişti. Üstelik artık kasabanın lideri seçileceğine göre, dünya kadar sorumluluk taşıyan biri olarak biraz olsun düzenli bir hayata ihtiyacı olmalıydı.

Gardıroptan uzaklaşarak odanın içine doğru ilerledi. O sırada pek dikkat çekmeyen bir kapı daha görmüştü. O kapıyı da açtı. Burası ufak bir odaydı. Ufak bir çalışma odası, ya da bir çocuk odası. Karar vermek zordu. Duvarlar beyazdı ve etrafta hiçbir dekorasyon, süs falan yoktu. Sallanan bir koltuktan başka eşya da yoktu. Sadece yerlerde birçok sandık ve kutu duruyordu. İçleri dolu olmalıydı.

Oda tamamen terk edilmiş olduğu için kapısı açılmayan yerlere mahsus o koku sinmişti her yere. Kutuların üzerinde duran bir sandığa yaklaşarak kapağını kaldırdı. İçinde bezlere özenle sarılmış bazı fotoğraflar olduğunu gördü. Birinin üstündeki örtüyü kaldırdığında Kateb'in sanki

ona glen bir fotoğrafını gördü. Ama bu kateb, onun tanıdığından farklı biriydi. Gözlerinin içi gülüyor gibiydi. Çok mutlu bir hali vardı. Victoria onu hiç böyle görmemişti. Kolunu omzuna attığı esmer güzeli kadına baktı. Gerçekte muhteşem bir güzelliği vardı bu kadının. Kateb'e bakan gözleri mutluluktan parlıyordu. Yan yana o kadar güzel bir görüntü veriyorlardı ki, bu kadar uyumlu iki fizik kolay kolay yan yana gelemezdi.

Victoria fotoğrafa biraz daha dikkatli bakınca kadının parmağındaki alyansı fark etti. Benzeri, ama biraz daha kalını da Kateb'in parmağındaydı.

Demek ki bir zamanlar evliydi...

Fotoğrafı yine bezine sararak itinaıyla sandıktaki yerine koyarak sandığın kapağım yavaşça kapattı. Kateb evliydi ve karısını deli gibi sevdiği ona bakan gözlerindeki mutluluktan anlaşılıyordu. Ama bu kadın neredeydi şimdi? Kimdi? Neden hiç kimse ondan bahsetmemişti?

"ld," diyen bir ses Victoria'nın olduğu yerde sıçramasına ve insiyaki olarak sesin geldiği yere dönmesine neden olmuştu. Yusra kapıdan ona bakıyordu. Her zamanki sakin halinde bir değişiklik yoktu.

"Kateb'in karısı olmalı." Bu hem bir tespit, hem de soruydu.

Yusra i geçirdi. "Evet, onun karısıydı. Cantara'ydı adı. Buralardaki bir kabile reisinin kızıydı. Kateb buraya ilk geldiğinde birbirlerini tanımışlardı. O zaman Kateb on yaşındaydı. Onlar için beraber büyüdüler diyebilirim."

Victoria nasıl olup da onun bundan önce evli olduğunu, karısının öldüğünü o güne kadar hiç kimseden duymamıştı. Bu hiç normal değildi. Bu ülkede herkes herkesin özel hayatını biliyor olmalıydı. Daha doğrusu burada sır diye bir şey yoktu. Özellikle de; ileride kral olması beklenen bir Prens'in hayatının böyle önemli bir yönünün bilinmemesi mümkün değildi.

Belki de çölde olan bir evlilik gizli tutulabiliyordu. "Karısını çok sevmiş olmalı."

"Cantara onun her şeyiydi." Yusra bunu söylerken bir başka sandığa doğru gidip kapağını açtı. İçinden evlilik fotoğraflarını çıkardı.

Victoria fotoğrafta mutlu bir şekilde glen bu muhteşem kadına hayranlıkla baktı. Yanında duran yeni evli olduğu kocası da zaten ona hayranlıkla ve sevgiyle bakıyordu. Bu görüntü bile onların ideal bir çift olduklarını göstermeye yeterdi.

"Nasıl ld?"

"Roma'da bir araba kazasında. Bundan yaklaşık beş yıl kadar önce. Onun ölümünden sonra Kateb on ay boyunca çöllerde dolaştı buraya hiç uğramadı. Onu ne gören, ne de ondan haber alan vardı. Kimsenin dili varıp da bir şey söylemiyordu ama, hepimiz onun öldüğüne karar vermiştik. Beyse ki bir gün çıkıp geldi. O günü hiç unutamam."

Victoria elindeki fotoğrafı sandığın içine öylesine bırakarak birkaç adım geri attı.
"Bilmiyordum. Çok üzüldüm..."

"Bu konuyu hiç kimseyle konuşmaz. Sadece o değil, hiç kimse konuşmaz bunu. Tam bir tabudur bu. Uzun zamandan beri yalnızdı. Bu nedenle de buraya seninle gelince..." Durup sandığın kapağını kapattı. "Sandık ki; en sonunda kalbini birine verdi."

"Benim burada olmamın nedeni bir gönül meselesi değil." Bunu söylerken neden midesinde bir rahatsızlık hissettiğini bilemiyordu. Yusra'yı orada bırakarak hızlı bir şekilde sandık odasından, sonra da Kateb'in odasından çıkarak koridora geldi.

Ne tarafa gideceğini bilemediği için yüzünün dönük olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Oradan olabildiğince çabuk bir şekilde uzaklaşmalıydı.

Kateb bir zamanlar evliydi. Ve de karısına deli gibi âşık. Ama o kadını bir trafik kazasında kaybetmişti. İyi de bütün bunlardan hiç olmazsa bir kısmını nasıl olup da hiç kimseden duymamıştı? Hiç olmazsa onun bir zamanlar evli olduğunu duyması gerekmez miydi?

Yusra ve Rasha'nın onun hüzünlü yalnızlığından neyi kast ettiklerini şimdi anlıyordu. Sevgili karısını hiç beklenmedik bir şekilde kaybetmişti. Bakışlarındaki o hüzünlü hava, gülme konusundaki çekincesi, şakalardan uzak durması; bütün bunların nedeni karısının acısının hâlâ kapanmamış olmasından ileri geldiğini nereden bilebilirdi ki?

En sonunda o çirkin vazoyu görünce yolunu bulabilmişti. Merdivenleri hızla inerek hareme girdi ve doğru balkona çıktı. Kendini uzun bir süredir ilk defa soluk almış gibi hissediyordu. Arka arkaya defalarca derin derin soluk alıp verdi.

Öğrendiği bu şeyler nedense bir anda bütün dünyasını değiştirmişti. Oysa bundan beş yıl önce olan bu olayın, onu doğrudan ilgilendiren tarafı yoktu. Elini karnına bastırarak sakinleşmeye çalıştı.

O ana kadar hamile olabileceğine hiç mi hiç ihtimal vermemiş, hatta bunu düşünmemişti bile. Ama şimdi tatsız şeyler düşünmeye başlamıştı. Kateb'in çocuğuna hamileyse bütün hayatını buraya mahkûm olmuş bir şekilde geçirecekti. Hem de; çöl ortasında bir hayaletler, ruhlar şatosunda...

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

BAŞLANGIÇTA üç önerim var." Victoria bunu dedikten sonra PovverPoint'te hazırladığı tanıtım çalışmasında ekrana diğer görüntüyü getirdi. "Daha değişik öneriler de getirebilirim. Örneğin Avrupa ve Amerika'daki pazarlama sitelerine girebiliriz. Bunlar son zamanlarda çok ciddi satışlar yapıyor. Batı dünyasındaki insanlar artık sadece günlük ihtiyaçlarını değil, lüks ürünleri bile internetten satın almaya başlamışlardı. Ama bu siteler bir ürünü kabul etmeden önce onunla ilgili prezantasyonlar yapılmasını ve ürünlerden örnekler verilmesini istiyorlar. Bu biraz komplike bir adım gibi görünüyor."

Kateb dikkatle ekrana bakıyordu. "Bakıyorum uluslar arası bir işten bahsediyorsun."

"O kadar değil. Sadece Avrupa ve Amerika."

"Uluslar arası olmak için bu yetmez mi?"

"Teknik olarak evet. Ama örneğin Çin'de mal yaptırmak falan gibi bir şey değil, bu çağda uluslar arası denilince iş oraya kadar uzuyor. Büyük şehirlerin bazılarının pazarında test satışları yapabiliriz. Şansımız yaver giderse bir iki fuara katılmamız bile söz konusudur. Aslında benim bu ürüne büyük inancım var. Batı dünyasında böylesi zevkle ve el işi olarak yapılmış mücevher o kadar az ki. Altın takı denilince çoğu yerde aptal aptal bilezikler akla geliyor. Böylesi ince işlenmiş ve doğunun rengini ve zevkini taşıyan ürünü bulmak için fenerle aramak gerekir."

Victoria'nın bu işe ne kadar gönül verdiği anlatırken gözlerinin parlamasından belli oluyordu. "Rasha birikimlerini bir araya getirince ilk atılım için gerekli parayı bir araya getirmiş sayılır. Gerek Rasha gerekse bu işin içindeki diğer kadınlar, bu konuda eşlerinin yardımını almak niyetinde değiller. Ama El Deharia'da küçük işletmelere destek verecek bazı fonlar varsa, onların da yardımını almak Rasha'nın elini kuvvetlendirecek. Üstelik unutma bu projenin başarısı kasaba ve sonuçta senin ülken açısından da yararlı bir projedir."

Kateb kaşlarını çatmış bir şekilde dinliyordu Victoria'yı. "Bu fizibilite çalışman ve projenin içeriğini anlatan giriş yazından beş adet çıkış al ve bana ver. Üzerinde biraz çalışayım. Eğer varsayımların gerçekçiyse ve bu iş aklıma yatarsa, bu projeyi gerçekleştirmeleri için gereken parasal katkıyı verebilirim."

Victoria Allahtan ayakta değildi. Yoksa sendeleyerek bir yere tutunma ihtiyacını duyabilirdi. "Sen mi?"

Kateb'in dikkati hâlâ bilgisayarın ekranındaydı. "Söylediğin gibi, faaliyette değişik sahalara yatırım yapmak her zaman yararlıdır. Böylelikle bütün yumurtaları aynı sepete

koymamış olursun. Senin rakamlarını kontrol edeceğim. Adamlarını şu anki satıcılar hakkında biraz bilgi toplayacak. Eğer her şey görüldüğü kadar cazipse, ben bu projenin arkasında dururum. Bahjat çok iyi bir liderdi. Ama kadınların iş hayatında yeri olmadığına inanırdı. Bu nedenle de kasabada yaşayan ve kendilerinden bir şeyler bekleyebileceğimiz kadınlara yardımcı olmayı hiçbir zaman düşünmedi."

Victoria onun bu sözleri üzerine yüzünü buruşturmuştu. "Yani sen kadınların da bir işe yarayacağına inanıyor musun?"

"Bu konuda cinsiyetin önemli bir rolü olduğuna inanmıyorum desem daha doğru olur."

"Yine de bir harem var. Ve onu korumak niyetindesin."

"Harem bana bu sarayla beraber miras kaldığını söylemiştim. Korumamın nedeni de, ister beğeneyim, ister beğenmiyeyim geçmiş kültürümüzün bir parçası olarak korunması gerektiğine inanıyorum. Kullanılmasına değil."

Kateb'in bu sözleri onun yeni ve çok olumlu bir yüzünü gösteriyordu. Victoria bilgisayarı kapattı. "Demek ki sana göre kadınların da iş hayatında bir yerleri olabilir. Peki ya siyasette, devlet işlerinde de bir rolleri olabilir mi?"

"Yoksa senin böyle bir niyetin mi var?"

"Kendimden bahsetmediğimi biliyorsun. Sorum genel bir sorudur. Bu toplumun içinde politikayla ilgilenmek isteyen kadınlar çıkabilir. Tıpkı batı âleminde olduğu gibi. Sence onlara bu sahada da bir şans tanınmalı mı?"

"Henüz değil. Bu işler adım adım olmalıdır. Yoksa ileride olabilecek bir gelişmenin önü şimdiden kesilmiş olur." Bir an durduktan sonra devam etti. "Bu arada yaptığın çalışma gerçekten eksiksiz bir çalışma. Hele grafiklerin bazı şeyleri çok net bir şekilde gösteriyor. Bu nedenle seni kutlarım. Dilerim aynı zamanda gerçekçidir de."

"Teşekkür ederim," derken, onun bu mültefit sözlerinin onu ne kadar mutlu ettiğini ve içini gıcıkladığını göstermek istemiyordu. "Bana sorarsan, bu kadınlar muhteşem şeyler üretiyor. Tek eksikleri tanıtım ve finansman."

"O eksiklerini de sen tamamlayacağına benziyorsun."

"Onlara elimden geldi kadar yardımcı olmaya çalışıyorum. Ama asıl işi yapanlar onlar. Bu iş benim işim değil. Rasha idari işleri de sırtlanabilecek ve başarıyla götürebilecek biri. Üstelik senin emrinde mükemmel Web sayfası hazırlayacak elemanlar vardır. O zaman bana bu konuda bile gerek yok. Senin anlayacağın ben kendim için bir iş yaratmanın peşinde değilim. Onların başarılı olduğunu gördüğüm gün, bana zaten ihtiyaçları kalmayacaktır." Gözlerini devirerek Kateb'e baktı. "Gel bir tahminde bulunayım. Bu konudaki samimiyetime inanmadığını tahmin ediyorum."

Kateb onun bu tahminine hiç duraksamadan cevap vermişti. "Bu tahmininde yanıldın. Bu konuda sana ve içtenliğine tam olarak inanıyorum."

"İyi edersin."

Kateb'in ofisindeydiler ve kapının dışında birçok kişinin iş görüşmek için Kateb'i beklediğini biliyordu. Artık oradan çıkmalıydı. Aslında aynı çatı altında olmalarına karşın pek az görüşüyorlardı. Victoria, Kateb'in böyle istediğinin farkında olduğu için, onu olur olmaz rahatsız etmekten çekinmeye başlamıştı.

O akşam Kateb'in kasabanın lideri seçilmesi şerefine bir parti verilecekti. O partiye Kateb'in yanında katılacağı daha önceden kendisine söylenmişti. Ama orada da fazla beraber olamamaları doğaldı.

Bilgi sayarını alarak gitmeye hazırlandığı sırada bir süredir ona söylemek istediği bir şeyi o anda söyleyerek odadan çıkmayı düşündü. Evet, bunu yapacaktı.

"Kateb, ben..." İyi de nasıl söyleyecekti. Ama artık başlamıştı bir şekilde sonunu getirmek zorundaydı. "Senin daha önce evlenmiş olduğunu bilmiyordum. Bu büyük kaybın için çok üzüldüğümü söylemek istiyorum."

Kateb hiç hareket etmemiş, kılı bile kıpırdamamıştı. Donmuş gibi bir hali vardı. Victoria bir anda aralarına bir duvar inmiş gibi hissetti kendini. Sonunda Kateb, "Üzerinden epey zaman geçti," dedi.

"Biliyorum. Ama senin için acısı hâlâ eski tazeliğini koruyor olmalı. Sana sadece bu konudaki üzüntümü söylemek istedim. Bir de; senin için bu kadar önemli olan bir olayı, bilmezmiş gibi davranmayı kendime yakıştıramadım. Üzgünüm."

"Bunun için bir neden yok..."

"İnsanın bir sevdiğini kaybetmesinin ne kadar acı olduğunu biliyorum. Acısı zamanla geri plâna çekilebilir. Ama hiçbir zaman yok olmaz."

Kateb bunu kabul etmekte bir sakınca görmemiş olmalı ki, başıyla onu doğrulamıştı.

Victoria yerinden kalktı. Kapıya doğru yürürken durup, "Bu akşam," dedi. "Partiye seninle gideceğimi Yusra söyledi. Nasıl buluşacağız? Ben mi buraya geleyim?"

"Ben Hareme gelirim."

"Yusra, giyeceğim elbiseleri getireceğini söyledi. Ama son seferden sonra onun bana önereceği kıyafeti giymekten korkuyorum." Bunu söylerken, o elbiseyi düşünerek ister istemez gülmüştü.

Kateb de gülümsedi. "Onu uyarırım. Merak etme bu sefer mazbut bir şey önerecektir."

"Teşekkür ederim."

Artık gitmesi gerektiğini hissediyor, ama ondan uzaklaşmak istemiyordu. Aslında hâlâ birbirlerine yabancıydılar. Bir gece sevişmiş olmaları çok bir mana taşımıyordu. Zaten onun arkası gelmemiştir. Kateb'in kalbi ve aklı hâlâ başka bir kadındaydı. Kendisi ise âşık olmak, kalbini birine vermekten yana değildi. Onlar birbirlerine ait olamazlardı. İyi de oradan ayrılma günü gelince, ondan ayrılmakta neden zorlanacağını hissediyordu. Ve de ayrıldıktan sonra onu neden çok özleyecekti...

Kateb bir an önce o akşamın gelmesini istiyordu. Aslında böyle resmi yemekler ve partiler hoşlandığı şeyler değildi. Ama Victoria'nın yanında olmasından hoşlanacağını düşündü. Victoria olan bitenle çok yakından ilgilenecek ve ona çok akıllı sorular soracaktı. Ayrıca çok ince espri anlayışıyla onu güldürebilirdi bile.

Victoria onun zannettiği ve beklediği gibi bir kadın çıkmamıştı. Rasha için hazırladığı iş plânı, onu çok ciddi şekilde etkilemişti. Ancak çok akıllı ve öngörülü bir kadın böyle bir plân hazırlayabilirdi. Ayrıca hiçbir gereği olmamasına karşın, bu plânın içinde onun ülkesini ilgilendiren çok ince noktalar vardı. Ve bunların hepsini Victoria hiçbir zorlama olmadan, içten bir şekilde benimseyerek düşünmüştü.

Bu özellikleriyle Nadim'e mükemmel bir yardımcı olabilirdi. Ama anlaşılan Nadim bunu görememiştir. Onun ne kadar akıllı ve güzel olduğunu göremediği gibi.

Ama kendisi bunları görebiliyor ve bu nedenle ciddi bir rahatsızlık hissediyordu. Ya da buruk ve endişe verici bir memnuniyet. Yanında olduğu zamanlar, hatta olmadığı zamanlar onu şiddetle arzulaması bu yakınlığın hoşuna gitmeyen, onu rahatsız eden tek yanıydı.

Hareme girdiğinde, "Hazır mısın," diye sordu.

"Sanırım," diye seslenmişti Victoria içeriden. "Gereği şekilde örtündüğümü zannediyorum."

Kateb'in bulunduğu odaya girerek, kendi etrafında bir kere döndü. "Ne dersin? Normal bir gece elbisesi giyseydim acaba daha mı iyi olurdu?"

Yusra ona yörenin özel günlerde giyilen geleneksel kıyafetlerinden birini giydirmişti. Vücuduna oturan parlak siyah bir pantolon, üzerinde de o pantolona uygun ayak bileklerine kadar dökülen uzun bir ceket vardı. İki parça da kasaba kadınlarının işledikleri altın işlemelerle süslenmişti. Üstündeki ceket boynuna kadar düğmeliydi ve kolları bileklerine kadar bol bir şekilde geliyor, orada bir bombe yaparak daralarak bileğinin üzerinde işlemeli altın düğmelerle bileğini sıkıyordu.

Yüzündeki uçuk makyaj ona çok asil, ama Kateb'in gözünde çok erotik bir hava vermişti. Kateb biraz da şaşkın bir şekilde ona bakarken içinden, ceketinin düğmelerini teker teker

açarak içindeki çıplak vücuduna sarılmak geliyordu. Hayret bir hız ve güçle sertleştiğini hissetti. Bu olacak şey değildi.

"Neden hiçbir şey söylemiyorsun?"

"Çok güzelsin," derken sesi boğuk çıkmıştı.

"Bu kıyafetin uygun olduğuna emin misin? Bu pantolonun içinde kendimi biraz garip hissediyorum da..." Aynanın karşısına geçip kendine baktı. "Bilemiyorum."

"Belki de bunlar seni biraz olsun rahatlatır," diye Victoria'ya yaklaştı. Cebinden çıkardığı bir çift safir küpeyi ona uzattı. İri taşlara pırıl pırıl parlıyordu.

"Bu taşlar hakiki mi?"

"Evet."

"Ya etrafındaki pırlantalar, onlar da mı hakiki?"

"Elbette."

Victoria'nın bakışları Kateb'in avucunda alınmayı bekleyen küpelerdeydi. Kollarını arkasında bağlayarak, "Hayır," dedi. "Onları alıp kulağıma takamam. Bu pırlantaların her biri en az yedi sekiz karat. Düşürür, kaybeder, onlara bir zarar verirsem, hayatım boyunca bulaşık yıkasam onların bedelini ödeyemem."

Victoria başka herkesin üzerine atlayacağı bu mücevherleri takmayı kabul etmiyordu.

"Ben El Deharia Prensi Kateb¹ im."

"Öyle olduğunu duymuştum."

"Sen de benim metresimsin."

"Bu tür söylentilerin giderek yaygınlaştığını da biliyorum."

"Zor bir kadın olmaya mı çalışıyorsun?"

Victoria iki adım geri atarak ondan uzaklaşmıştı. "İnce ve düşünceli jestin için sana teşekkür ederim. Onlar senin ve senden alamam."

"Tam olarak benim sayılmaz."

Victoria içten bir şekilde güldü. "Senin derken, geceleri kulaklarına takarak onlarla yatıyorsun demek istemedim."

Kateb, genç kadını kulaklarında o küpelerle görmek istiyordu. "Victoria, bu küpeleri kulağına takmanı istiyorum."

"Ben de sana, hayır takmayacağım diyorum."

"Bunları sana geçici verdiğim için mi bu tepkin? Ya bunlar senin olsun deseydim tepkin ne olurdu?"

"Elbette yine hayır olurdu. Böyle kıymetli şeyleri başım dert a- lamam."

"Ayrıca senin için aldığım bir de taş var."

"Taç mı?" Victoria'nın gözleri büyümüştü. "Küçükken benim de kartondan bir tacım vardı. Bayılırdım ona. Annem kendi elleriyle yapmıştı. Parça parça olana kadar onu taktığımı hatırlıyorum." Ellerini yine arkasına dolamıştı. "Hayır, bunu geçici olarak bile olsa takamam."

Bu itirazına karşın sesinde bir kararsızlık vardı.

"Hiç olmazsa bir kere tak ve dene. Kendine aynada bir bak."

Victoria'nın soluğu kesilecek gibi oluyordu. Elini uzatarak küpeleri ve tacı biraz tereddüt ve büyük özenle aldı. Aynanın karşısına geçerek dalgalı sarı saçlarını kenara iterek küpeleri kulağına taktı. Sarı saçları arasından parlayan bu muhteşem küpeler onun güzelliğini daha dikkat çekici hale getirmiş ve ona tam bir saraylı havası vermişti. Taç içinse denecek hiçbir şey yoktu. Daha o anda bu tacı hiç olmazsa bir gece için takmaya karar vermişti.

Victoria aynadaki görüntüsüne gülümsedi. "Bunlar için bir ömür boyu bulaşık yıkamaya değer," dedi. Sonradan aynadan ona bakan Kateb'e gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Çok anlaşılmaz, karmaşık bir kadınsın..."

"Biliyorum. Bu nedenle bana bir kere sarılır mısın?" Sonra gülerek devam etti. "Haydi şimdi gidelim de lider olmanı kutlayalım."

Kateb ona, acaba deli mi gibi bakakalmıştı. Belki gerçekten de deliydi.

Victoria bu küpelerin onun için çok fazla önemli olmadığını hissediyordu. Ama taç farklı bir şeydi. Başında bir taç olması, kendini prensesler gibi hissetmesine neden olmuştu. Her nedense o anda annesi aklına gelmişti.

"Nasıl istersen," diyerek kolunu ona uzatmıştı Kateb.

Victoria çok doğal bir havada onun koluna girdi. Haremden çıkarak büyük salona doğru yürümeye başladılar.

"Bu gece için bir haftadır hazırlık yapılıyor. Bütün çalışmaları uzaktan da olsa seyrettim. Masaların yerleştirilmesini bile saatlerce tartıştılar. Önce çok büyük yuvarlak bir masa denediler. Ama bunun için yeterli yer olmadığını gördüler. Sonra masaları sıralayarak yan yana koydular. Bunun da görünüşü hiç iyi olmamıştı. Ben yuvarlak masaların başına uzun bir şeref masası yapmalarını önerdim. Ama beni bir kadın olarak gördüklerinden bu önerime aldırmadılar. Yine de; ne yaptıklarını görmek için akşamüstü salona geldiğimde, önerimi aynen uyguladıklarını gördüm. Çok da güzel olmuştu."

"O zaman kendinle gurur duymuş olmalısın."

"O kadar abartılı değil, ama tabi memnun oldum. Sanırım o konuda bir bilgin yok. Mönüde neler olduğunu bilmek ister misin?"

"Victoria, sen çok ilginç bir katlınsın." Bu sözlerde içten bir beğeni olduğu belliydi. Genç kadın içinde bir sıcaklık duydu. Mutluluk ve biraz da mahcubiyet veren bir sıcaklıktı bu.

O akşam baş başa olacakları son andı. Birazdan büyük bir kalabalığın arasına girecekler, yan yana bile olsalar birbirleriyle konuşacak halleri olmayacaktı.

Son köşeyi dönüp büyük salona girdiklerinde davetlilerin hepsinin geldiğini gördüler. Onların salona girdiği fark edilince bir anda

büyük bir sessizlik olmuştu. Bu fırtınadan önceki sessizliği andırıyordu. Nitekim çok kısa sürmüş ve bu sessizliği müthiş bir alkış izledi. Böyle bir sahneye ilk defa şahit olan Victoria içinden geldiği gibi hareket etmesinin en doğru olduğunu düşünerek onun kolundan çıkıp yana doğru iki adım attıktan sonra o da alkışlayanlara katıldı.

Kateb dönüp ona memnun bir havada baktıktan sonra tek başına yürümeye devam etmiş ve kalabalığın arasına karışmıştı. Sonunda yemek başladığı sırada yerinin Kateb'in yanı olduğunu biliyordu. Ama o zamana kadar geri plânda kalmasının daha doğru olacağı kesindi.

Ama kalabalık bir anda onun da etrafını sarınca Victoria da onlarla ilerlemek zorunda kaldı. Birazdan kendini yaşlılar grubunun en önemli adamı olduğunu duyduğu Zayd'in karşısında buldu. Yaşlılıktan beli bükülmüş bu adamın bakışlarında hâlâ zekânın parıltıları vardı.

"Demek ki, Kateb'le olan bayan sizsiniz."

Victoria ne demesi gerektiğini bilemediği için sadece tebessüm etmiş ve onun yeterli olması için içinden dua etmişti.

"Onu mutlu edecek birine ihtiyacı olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu işlevi yerine getirmeye hazır olduğunuzu umarım."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Victoria. Bunun doğru cevap olup olmadığını bilemiyordu. Ama belli ki o akşam; neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmeden birçok şey söyleyip yapmak zorunda kalacaktı. O zaman olabildiğince doğal olmaya ve aklından geçenleri, en kibar ve doğru bir şekilde yapıp söylemeye karar verdi. Başka yolu yoktu.

Aslında Kateb'in onun regl olacağı günü beklediğini söylemesi elbette mümkün değildi.

"Bundan daha fazlasını yapmalısınız," demişti yaşlı adam. "Ona büyük bir inanç ve kararlılıkla sahip olmak istediğinizi göstermelisiniz. Bundan her erkek hoşlanır."

Victoria fazla düşünmeden insiyaki bir şekilde cevap verdi yaşlı adama. "Ondan tepsi üzerinde kalmış son peynir parçası gibi bahsediyorsunuz. Kateb'ı maço bir erkek gibi görüyor olmanızdan korkarım." Hiç düşünmeden söylediği bu sözlerine hiç düşünmeden devam etti. "Ve bana kalırsa Kateb, üzerine düşülmesinden hoşlanan bir erkek değil."

Ne büyük bir şanssızlıktı ki; Victoria bu son cümleyi söylediği sırada büyük bir sessizlik olmuş ve yakınlarında olan herkes onun bu söylediklerini tamamen işitmişti.

Yaşlı adam uzunca bir süre onun gözlerinin içine baktı. Victoria da ne yapacağını bilemediği için hiç hareketsiz bir şekilde adama bakmaya devam ediyordu. Acaba Kateb de o

yakınlarda mıydı ve onun bu cümlesini duymuş muydu? O gecenin ona hiç de şans getirmeyeceğini anlaması uzun sürmemişti. Yanında duran adama baktığı zaman bunun Kateb olduğunu gördü. Bu durumda onun, başındaki tacı sökercesine alıp, Hareme kapatacağından hiç kuşkusu kalmamıştı.

O sırada yaşlı adam içten bir şekilde gülmeye başladı. Elini beline dayayarak, gözlerinden yaşlar gelene kadar hiç durmadan gülüyordu. Sonunda gülmesi yavaşlayınca, "Tamam," demişti memnun bir şekilde. "Sen bu işi başaracaksın." Sonra ona el sallayarak arkasını dönüp kalabalığın arasına karıştı yaşlı adam.

Victoria da yürüyerek onlardan biraz olsun uzaklaşmış olan Kateb'in yanına gitti. Bütün şaşkınlık ve pişmanlığına karşın gülümsemeye devam ediyordu.

"Duydun değil mi," diye sordu Kateb'e.

"Çok alışılmış bir şey değildi söylediğin."

"Ama keşke konuşmanın başından itibaren orada olsaydın."

Kateb onun bu sözüne bir tepki göstermeden elini arkasına koydu ve onu şeref masasına doğru yönlendirdi.

Masaya geldiklerinde önce Victoria'nın koltuğunu çekerek onun oturmasına yardım etti. Kateb her geçen dakika daha da önemli hale geliyor, Victoria'yı daha fazla etkiliyordu. Çok iyi bir lider olacağı kesindi. Belki de çok iyi bir arkadaş. Öyle, ya da şöyle ona karşı derin bir saygı duyuyordu. Ve bunda bir kötülük yoktu. Anlaşmıyor olmalarındansa anlaşıyor olmaları çok daha iyiydi. Böylece buradan ve ondan uzaklaştıktan sonra, içinde hoş duygular, aklında güzel anılar olabilecekti...

Akşam yemeği güzel bir havada geçiyordu. Yaşlılar Kateb'le ilgili çok güzel konuşmalar yaptı. Her birinde Kateb'le ilgili göğüs kabartacak hikâyeler vardı.

Konuşmalar bittikten sora sıra bazı eğlenceli etkinliklere gelmişti. Oryantal dans ekibi salona girdikten sonra teker teker şeref masasının önünden geçerek sahneye doğru yürüdüler

"Bunları şehirde olduğum günlerde bir kere görmüş ve onlara bayılmıştım."

"Senin gibi batılı bir kadın nasıl olup da böyle bir dansı beğenebilir?"

"Neden beğenmeyeyim. Bale gibi bir şey bu. Sadece tül den peçeleriyle kıyafetleri ve müzik değişik. Yoksa onlar da en az balerinler kadar çalışıyorlar bu seviyeye gelene kadar."

Kadınlar müzik eşliğinde oryantal danslarını yapmaya başladıklarında, Victoria da oturduğu yerde salınarak onlara eşli etmeye başladı. Kateb'in bakışları mecburen bu kadınlarda, ama akli yanında kıvranır gibi hareketler yapan ve bu sırada arada bir ona değen kadındaydı. Dansözler onun önüne gelince en çekici hareketlerini yapıyorlardı ama, onların bu hareketleri Kateb'i hiç ilgilendirmiyordu.

Bu arada zaman zaman Victoria'ya doğra kaçamak bir bakış atıyor, ama sonra bakışlarını yine dansöz kızlara çeviriyordu.

Kateb, Victoria'nın hamile olabileceğini düşünmüştü o sırada. Böyle bir durum varsa, Victoria yaşamının sonuna kadar ona bağı kalacaktı. Ama bu ülkeye sırf Nadim'i kafesleyerek evlenmek için gelen, bu olmayınca da oklarını ona doğru çeviren bir kadına hiçbir zaman güvenemezdi.

Ama; bu kadının aleyhinde ne kadar çok bulgu olursa olsun, onunla seviştiğı geceyi ve bu kadının sevişirkenki sınırsız vericiliğini unutmamasına imkân yoktu. Onun ipek gibi tenini okşamak, arzudan titreyerek soluyan dudaklarını emmek, içinde olmak için neler vermezdi?

Ama onu; hem de böyle bir ortamda, bu kadar arzu edip böyle bir gecede, bu kadar kişi önünde kendini bu tür duygulara kaptırmak genç adamı son derece rahatsız ediyordu. Çölde yaşamak ona kendisini kontrol etmesini öğretmişti. Neredeydi o kontrol içgüdüğü...?

Ama artık böyle şeylere aldıracak durumda değildi. Bütün isteğı nerede ve nasıl olursa olsun bu kadınla sevişmekti. Victoria zaman zaman ona dönüp bir şeyler fısıldıyordu. Ama Kateb'in aklında onunla sevişmekten başla bir şey olmadığı için, onun söylediklerini başını sallayarak geçiştiriyordu.

En sonunda dansözler de gösterilerini bitirmişler ve gece Kateb'in yapacağı kapanış konuşmayla sona erecekti.

Kateb oturduğu yerden kalkarak, önceden fikren hazırlandığı konuşmasını yaptı. Ama o sırada bile aklı Victoria'da olduğu için tam olarak neler söylediğini bilemiyordu. Sonunda alkışlar arasında konuşmasını bitirince Victoria'ya bakmış ve onun yüzündeki memnun havadan konuşmasının kötü olmadığını anlamıştı.

Victoria'ya uzanarak onun elinden tutup kaldırdıktan sonra Victoria koluna girince salondan çıkışa doğru yürümeye başladı. Yol boyunca onunla konuşmak, onu kutlamak isteyenlere yürümeye devam ederek kısa cevaplar verdi.

"Sen iyi misin, yoksa bir sıkıntın mı var," diye sormak gereğini hissetmişti genç kadın.

"Bir şeyim yok. Bunu da nereden çıkarttın?"

"Bilmem ki pek bir acelen varmış gibisin."

"Var tabi..."

"Neymiş o acelen?"

Kalabalıktan çıkıp, gözden kaybolana kadar beklemişti Kateb cevap vermeden önce. Sonra bir köşedeki nişin altına girerek genç kadını kendine çekmiş ve onu büyük bir özlem ve arzuyla öpmeye başlamıştı.

Victoria kendini onun kollarında hissedince ne yapacağını bilemedi. Ama dudakları birleştikten sonra buna zerre kadar aldırmadı. Kateb'in dudaklarından akan ateş gibi şehvet duygusu bir anda Victoria'nın da için kaplamıştı. Tir tir titriyor, bir yandan da zevkten inliyordu.

Öpüşmeleri giderek derinleşiyordu. Artık ağızları birbirine karışmış, dilleri buluşmuştu. Oysa Victoria bu sahneyi bir daha hiçbir zaman yaşayamayacağını düşünmeye başlamıştı. Bunda yanıldığını görmek, genç adamın dudaklarının onun içine akıttığı zevk ateşini, geçici de olsa büyük bir mutluluk haline dönüştürüyordu.

Kateb'in elleri aşağıya inerek Victoria'nın arkasına dolanmış ve onun kalçalarını okşayarak hafif yerden kaldırarak kadınlığını sertliğine dayayarak sürtünmeye başlamıştı. Victoria'nın buna dayanması mümkün değildi bir yandan eliyle haykırmamak için ağzını kapatırken, bir yandan da onun sertliği üzerinde kıvranmaya zıplamaya başlamıştı.

Artık Kateb'in içinde olduğunu hayal ediyordu. Ama bu hareketlerine devam etmesi halinde, giderek yaklaşan orgazmını durdurmak mümkün olmayacaktı. Bu da sarayın koridorlarının onun zevk çılgınlıklarıyla inlemesi demekti.

Başını hafifçe geri çekerek, Kateb'in artık zevkten kısmen şuursuz hale gelen gözlerine baktı. "Haremin çok yakınındayız. Lütfen hemen oraya gidelim. Ve hemen içime gir. Dayanacak halim kalmadı ve orgazmım sırasında seni içimde hissetmek istiyorum."

Bir yandan zorlukla heceleyerek konuşuyor, bir yandan da solumaya çalışıyordu. Kateb'in kendine gelir gibi olduğunu gördü. Ama bakışlarında bir tereddüt vardı. Victoria bunun nedenini anlamakta gecikmedi. "Yusra çok akıllı bir kadın. Başucumdaki çekmeceye gereğinden fazlasını depo etmiş."

Kateb bunu duyar duymaz onu ayaklarının üzerine bırakıp, son bir öpücük aldıktan sonra elinden tutarak koşar adım Hareme doğru ilerlemeye başladılar.

Hareme girdikleri anda Victoria orada yerde sevişmelerinin birçok sakıncası olduğunu düşünerek hızla yatak odasına yürüdü. Aslında hiç yürümeden kapının eşiğinde yumuşacık halıların üzerine uzanıp sevişebilirlerdi. Ama Yusra'nın bıraktığı kondomlar başucunda olduğuna göre eninde sonunda oraya gitmek zorundaydılar. Sevişmelerine bu nedenle ara vermek yerine kaynağa yakın bir yerde olmak hem daha kolay, hem de daha güvenliydi. Çünkü sevişme arasında her türlü çılgınlığı yapabilirlerdi. Ve Victoria artık tehlikeli günlere gelmişti. Bu kumarı oynamamaları gerekiyordu.

Odaya girdiklerinde birisinin daha önceden ışıkları çok romantik bir aydınlık verecek şekilde ayarladığını gördü. Yatak örtüsü de kaldırılmış her şey sevişmelerine hazır hale

getirilmişti. Belli ki Yusra bu gecenin nasıl biteceğini daha önceden görmüştü. Sadece kondomlardan birini açıp yastığın üzerine bırakmamıştı. Hepsi bu...

Kateb ona arkasından yaklaşarak ensesinden öpmeye başlamış, bir yandan da Yusra'nın ona giydirdiği ceketin düğmelerini açmaya başlamıştı. Düğmeleri yarıya kadar açtığı sırada genç kadının bir memesinin sutyenden fırladığını gördü. Taş gibi olan meme uçları hafifçe esmerleşmişti. Kenarlarını çevreleyen pembe harelerin genişliği onların daha da iri görünmesine neden oluyordu. Kateb, açıktaki memesinin ucunun avucunun üzerinde daha da sert hale getirdikten sonra, diğer memesini sutyenden çıkarttı. Bir süre onu ovalarken Victoria'nın inlemeleri hızlanmıştı.

Bu arada Victoria ani bir hareketle ona önünü dönerek memelerini kendi eliyle alttan destekledikten sonra. "Ağızına al," diye inledi. Kateb bir yandan onun memelerini emer, uçlarını hafif hafif dişlerken bir yandan da eliyle Victoria'nın üzerindeki pantolonunun fermuarını açmış kadınlığını avucuna almıştı.

Victoria dayanacak hali kalmadığını hissedince orgazma ulaşırken onun dudak ve ağzının temasını istediği için, "Şimdi orayı Kateb... Lütfen orayı öp..."

Kateb memelerini ağzından çıkartıp eliyle ovmaya devam ederken eğilerek onun isteğini yerine getirmeye başladı. Ama bunun sona yaklaştığını hisseden Victoria bu sefer de, "Hayır bu durumda olmasın," diyerek vücudunu geri çektikten sonra önce önü açık ceketini, sonra da yarıya kadar inmiş pantolon ve donunu çıkartarak, ayakkabılarını iki hareketle odanın ortasına fırlatıp kendini yüzükoyun yatağa bırakmıştı.

Bu sırada soyunan Kateb de kendini onun üzerine bıraktı. Sertliğini genç kadının bacakları boyunca gezdirdikten sonra bacakları arasında bir süre dolaştırdı. Sonra daha da yukarılara çıkarak sırtında ensesinde gezindi.

Bu sırada Victoria son hızla yatağa sürtünüyor, bir yandan da u- fak çılgınlık atıyordu. Kateb birazdan boşalacağını hissedince, altın

da kıvranan Victoria'yı sırt üstü döndürerek yavaş yavaş içine girmeye başladı.

Victoria içinin santim santim dolduğunu hissederek bir çılgılık attı. Bir yandan da yırtarcasına tuttuğu yatak örtüsüyle ağızını kapatmaya çalışıyor, başını çılgınca sağa sola çeviriyordu. Kateb içine tam olarak yüklendiği sırada genç kadın orgazmı yaşamaya başlamıştı. Kateb'in hızlı ve birbirinden şiddetli gidip gelmeleri Victoria'ya o ana kadar hiç yaşamadığı duyguları yaşatmaya uzun süre devam etti...

Victoria, Kateb'in sevişmeleri bittikten sonra yataktan çıkıp giyinerek kendi dairesine gideceğini düşünmüştü. Ama solukları ve kalp atışları normale dönmesine karşın Kateb hâlâ

yanındaydı ve onu kendine doğru çekip öpüyordu. Bu Victoria'yı neredeyse sevişmeleri kadar etkilemişti.

"Böyle bir gece daha geçirmeyi istiyor muydun, yoksa - "

Kateb onun cümlesini yarıda kesip cevabını verdi. "Bu bir tesadüf değildi, Victoria. Bunu hem de epeydir istiyordum. Sonra unutma, dudaklarımız tesadüfen birbirine dokunmadı. Bunun için seni sarayın koridorunda maksatlı olarak bir köşeye çekerek öptüm. Sen olumlu tepki vermeseydin onu bilemem. Ama bu gece seninle sevişmeden uyumam mümkün değildi."

"Evet, ama böyle bir yakınlığın bir daha olmasını istemezsin herhalde."

"Bu konuda bir şey söyleme cesaretimi kaybettim. Onun bundan sonra da senin çekiciliğine dayanamadığını anlar olabilir. Aksini garanti edemem."

Victoria onun bu sözlerinin içten söylenmiş olmasını o anda çok istemişti.

Kateb onun saçlarını okşayarak sordu. "Sen neden benimle olmaya razı oldun?"

"Daha başında, seni hiç tanımadan söylemiştim. Babamın gözümün önünde hapse atılmasına rıza gösteremezdim."

"Annene verdiği söz yüzünden. Öyle değil mi? Söz vermek senin için bu kadar önemli, hatta neredeyse mukaddes bir şey mi?"

Victoria onun bu soruyu sadece buna cevap almak için sormadığını düşündü. "Annem her zaman benim yanımda oldu." Gözlerini kapatıp omzunda yattığı adamın kokusunu içine çekti. "Babamı hiç de gereksiz yere çok sevmesine, ona âşık olmasına karşın, beni de her zaman sevmiş ve hiçbir zaman ihmal etmemiştir. Yaşamında her şey ters gitmesine karşın, sevgisini benden esirgediği tek bir günü hatırlamıyorum. Bütün sıkıntılara ortak olmuş, onları hafif atlatmam için elinden geleni yapmıştır." Gözlerini açtı. "Sevgili kocasının sonuna kadar arkasında olacağıma dair ona söz verdim. Aslında bu sözü verirken babam denecek o adamın başıma neler açabileceğini fazla düşünmemiştim."

"Bu kadarını hiç kimse beklemezdi. "

"Okulumu yeni bitirmiştin. Dünyada tek başıma kalmaya hazır değildim. Bazı şeylere inanmak, tutunmak zorundaydım."

"Senin her zaman güçlü bir kadın olduğuna inanıyorum."

"Keşke o günlerde de güçlü olabilseydim."

"Bazı felâketlerin üstesinden gelmek için çok cesur olmak gerekir. Sen bun başarmışsın."

"Belki de bazılarının söylediği gibi, öldürmeyen her darbe insanı güçlendiriyor." Kateb'in odasının yanındaki sandık odası ve onun içindekiler aklına geldi. Bu adam da çok şeye göğüs germiştii. Hâlâ yaşattığı acılara karşın kuvvetli olmayı her zaman becerdiği, geldiği noktadan ve sağlam kişiliğinden belliydi.

Victoria onun kazada ölen karısını düşündü. "Onu çok arıyor olmalısın."

Victoria'nın gerginleştiği omzunun hareketinden anlaşıyordu. Ona dokunuyor olmasa bunu fark etmezdi. Elini onun çıplak karnına koydu. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Ne yapmak için kendini kasıyorsan onu yapma. Karın hakkında konuşabilmelisin. Bunun içinde sakladığın sürece acının azalması mümkün değildir. Onun hakkında hiç olmazsa benimle konuşabilmelisin."

"Bu mümkün değil."

"Neden mümkün olmasın? O senin karındı. Onu çok seviyordun. Ama maalesef kaybettin."

Kateb bakışlarını tavana dikmişti. "Belki de..."

"Benimle konuşabilirsin. Bu konularda güvenilir biriyimdir. Üstelik senin için bir tehlike olmam da söz konusu olamaz."

"Hangi anlamda."

"Hamile olmadığım anlaşılır anlaşılmaz, beni şehre geri göndereceksin." Onun bunu neden yapacağını da bir türlü anlayamıyordu. Orada kalacağı süreyi altı ay olarak tayin eden Kateb'in kendisiydi. Belki de başında, onun kendisine bir oyun oynadığından kuşkulandı. Ama bu saçma bir kuşkuydu ve Kateb mantıksız bir adam değildi.

"Merak etme, benden sana zarar gelmez. Söyle bana adı neydi? Nasıl biriydi?"

Kateb'in koyu ve derin bakışlı gözleri, bir süre Victoria'nın gözlerinden ayrılmamıştı. Onun ne derece samimi olduğunu anlamak isteyen bakışlardı bunlar. Sonunda biraz gevşer gibi oldu. Dudaklarının kenarında tebessüm eder gibi bir çekilme belirmişti. Tabii ki, yara izinin engel olmadığı dudağında.

"Adı Cantara idi. Buralardaki bir kabile şefinin kızıydı. Onu daha on yaşımdayken tanımıştım. O sırada Cantara sekiz yaşındaydı. İlk önce benim bir Prens olduğuma inanmadı. Ona göre her prensin mutlaka bir tacı olmalıydı. Eh, benim başımda bir tac olmadığına göre, benim prens olmam mümkün değildi. Üstelik benden daha iyi at biniyordu. Her neyse, arkadaş olduk. Ve hayat boyunca da en büyük iki arkadaş olmaya devam ettik."

"Şanslıymışsın. Evlendiğin ve beraber yaşayacağın biriyle aynı zamanda iki iyi arkadaş olmak herkese nasip olacak bir şey değil, bu mutluluğun anahtarı olmalı."

"O açıdan haklısın." Biraz geri çekilip kolunu başının altına aldı.

"Beni ve çölü çok iyi özümsemiş bir kadındı. Daha on altı, on yedi yaşına geldiğimizde ileride evleneceğimizi biliyorduk."

Victoria böyle bir şeyin nasıl olabileceğini düşünmekte zorlanıyordu. Evlilik daha şuurlu bir şekilde yapılması gereken ve duygusal

tarafı olan bir sosyal anlaşımaydı. Ama bir insanın daha o yaşlarda bir kızı sevmesi ve onun tarafından sevildiğine emin olması, Victoria'ya pek olası gelmiyordu.

"Ben yirmi iki yaşma gelinceye kadar bekledik- Babam çok genç olduğumu düşünüyordu. Ama ben ısrar edince, o da rıza göstermek zorunda kaldı."

"Çok sevinmiş olmalısın."

"Sevindim. Artık eksikim kalmamıştı, her şeyim vardı. Birkaç yıl içinde kabileler arasındaki toplantılara katılmaya başladım. Bu toplantılar bazen haftalarca sürerdi. Oldukça sıkıcı geçerdi bu toplantıların büyük kısmı. Bunlardan birine gittiğim sırada, benimle gelmesinin onu sıkacağını düşünerek, birkaç arkadaşıyla Avrupa'da gezmeye gitmesini önerdim. Bir otomobil kazasında vefat etti. Kaza anında hastaneye bile kaldırılamadan ölmüş."

Sesi son derece sakın çıkıyordu. Sanki kendisine değil de bir başkasına aitti anlattıkları. Ama Victoria onun içini sızladığını hissedebiliyordu. Bu tür acıların tamamen geçmesine imkân yoktu.

"Üzüldüm," dedi Victoria içten bir şekilde.

"Ben de üzülmuştüm. Zaman her şeyin üstesinden geliyor."

"Bence yeterince değil. Bir gün evlenirsen bunun aşk yüzünden değil, görev icabı olacağını biliyorum."

"Anlaşılan bizim Yusra gereğinden çok konuşuyor."

"Olabilir. Ama onu susturacağını hiç zannetmiyorum."

"Bilemem. Belki de." Yeniden Victoria'nın saçlarıyla oynamaya başlamıştı. "Lider oluncaya kadar beklemeye kararlıyım. Sonra güçlü ve gücüne güç katacak biriyle evlenebilirim. Görevim; halkımı sulh ve refah içinde yaşatmak. Çölün en güçlü ve zengin kabilelerinden birinin önemseydiği biriyle hayatımı birleştirirsem, bu hedefime daha çabuk gideceğime inanıyorum."

"Evlenmekte tek ölçün bu mu olacak?" Kateb'in aslında hiç de normal olmayan bu düşüncesini böylesine sakın bir şekilde söylemesi onu kızdırmıştı. Ama bunu göstermek istemezdi. o kadını sevmezsen? Ya çok kötü kokuyorsa, ya da çok kötü alışkanlıkları varsa, hiçbir espri gücü yoksa..."

"Benim evliliğim bir görevin yerine getirilmesi olacak. Normal bir evlilikteki ölçü ve değerler böyle evliliklerde geçerli değildir."

"Onunla seks yapman da gerekecek. Görev icabı da olsa. Bu her nasıl olacaksa..."

"Sık olması gerekemez."

Victoria dirsekleri üzerinde doğruldu. "Sadece hamile bırakacak kadar. Eh, fazla bir şey sayılmaz..."

"Bu iş erkeklerde kadınlarda olduğu kadar zor değildir." Victoria'nın tepkisiyle alay eder gibiydi.

"Haklısın. Çünkü karanlıkta bütün kediler aynı renktedir. İğrenç bir anlayış..." Gerçekten de böyle bir şey düşünemezdi. "Peki ya o kadının duyguları için ne diyeceksin. Ona hiç mi aldırmayacaksın?"

"O da bir kabilenin başının kızı olacağına göre, bu gibi sorumlulukların yabancısı olmayacaktır. Muhtemelen babası da bu anlayışa uygun bir evlilik yapmış ve sonunda o kız doğmuştur."

Victoria yatakta biraz daha doğrularak, "Bırak da tahmin edeyim," dedi. "Sen kaç defa ilişki kurarsan, o kadar çocuğun olacak ve o bu çocuklarla meşgulken, sen de bir takım ihtiyaçlarını haremde karşılayacaksın. Üstelik o kadının babasının da bir haremi olduğuna göre böyle bir hayata alışmış olacağı için, bütün bunları hiç garipsemeden bir güzel yaşayıp gidecek..."

"Daha ortada bile olmayan bir kadın için verdiğin mücadelenin nedenini öğrenebilir miyim? Üstelik neredeyse ona kızıyor gibisin."

"Konu o kadından çok sensin. Evet, o daha ortada yok ama, onun hayatını bu söylediğin espri içinde paylaşacak olan sen ortadasın."

Kateb, Victoria'nın vücuduna baktı. "Çıplaksın."

"Farkındayım. Konuyu değiştirme."

Ama onun konuyu değiştirdiği, genç kadının çıplak memelerine bakışından belliydi. "Konuyu değiştirdiğim falan yok. Sadece biraz önceki konuya dönüyorum."

Bunu söyledikten sonra ona kaçma imkânı vermeden bir anda onun üzerine dönmüştü. Victoria lâf olsun diye çırpınır, direnir gibi yaptı. Bu sırada onun daha o anda sertleşmiş olan erkekliğini eline alınca çırpınmaktan çok daha iyi şeyler yapabileceğini düşünerek yatak örtüsünün altına kayd...

~ DOKUZUNCU BÖLÜM-

VICTORIA ertesi sabah Rasha'nın evine gitti. Hazırlamış olduğu iş plânı ve fizibilite raporundan birçok çıkış almıştı. Bu konunun oradaki kadınları da en az onu heyecanlandığı kadar heyecanlandıracağını ümit ediyor, bu ona bambaşka bir heyecan veriyordu.

Rasha onu kapıda sıcak bir şekilde karşıladı. "Son gelişinden sonra çok heyecanlandık," dedi Rasha. "Bu heyecanla bir takım yeni tasarımlar hazırladık. İstersen onlara bir bak."

Victoria'nın bu konuda bir kuşkusu yoktu ama, Rasha'nın bu heyecanlı hali onu yine de mutlu etmişti. Onun bu şevkini kırmamak için çalışmalarını ortaya çıkartmadan önce onların hazırladıkları yeni tasarımların skeçlerine baktı.

Bunlar belli ki büyük bir motivasyonla yapılmış enfes üç küpe ve bir gerdanlık ve birkaç bilezikle ilgiliydi. Skeçteki karakalem görüntüleri bile insanı etkiliyordu. Bunların bir de usta eller tarafından altınla çalışılmış hali, o anda düşünilemeyecek kadar sükse yapardı.

Victoria skeçlerin çizildiği kâğıtlara okşar gibi dokunarak, "Bunları nasıl yapabildiğinizi anlamıyorum. Herhalde önce gözünüzün önüne getiriyorsunuz, sonra da kâğıt üzerinde çizimler yapıp, son şeklini veriyorsunuz."

Rasha tatlı bir şekilde güldü. "Bazen öyle yaparım. Ama çocuklukla önümdeki boş bir kâğıda şekiller çizerim. Aslında o sırada bir şeyler yaratma niyetim olmayabilir. Ama öylesine çizdiğim şekillerden birini gözüm tutarsa onun üzerinde çalışmaya başlarım. Bazen ayrı bir iki şekli birleştirip çok farklı yeni bir şekil çıkartmam bile mümkündür."

Bu arada Victoria'nın ne söylemeye geldiğini merak ettiği için daha fazla bekleyemedi. "Sen söylesene ne haberler var. İyi mi, kötü mü?"

"Haberler mükemmel. Yanımda bir iş plânı ve fizibilite raporu getirdim. Kateb'e de konuyu açtım. İlgilendi. Raporları gördü ve incelemek üzere aldı. Ayrıca adamlarına da bir araştırma yaptırarak. Her şey olur ve gerçekçi görünürse, bu işe kendisinin finansman sağlayacağını bile söyledi." Çantasındaki raporlardan bir seti ona uzattı. "Bunu bir de sen incele ve gerekli gördüğün değişiklikleri ve eklemeleri yapabilirsin."

Sonra çantasındaki raporlardan birini önüne açarak, içindekiler hakkında Rasha'ya sayfa sayfa bilgi vermeye başladı. Rasha konuyu çok iyi bildiği için Victoria'nın söylediklerini anlamakta hiç zorluk çekmiyordu. Ama bu iş için gerekli olan parayı görünce kaşları çatılmıştı.

"İyi de, bu çok para. Biz bu kadar parayı yıllarca bir araya getirenleyiz. Kocam bu işlerle az da olsa ilgilenmesine karşın bu işe para koymaz. Bu kasabanın erkekleri, senin batı dünyasında tanıdıklarına hiç benzemezler. Kadınların bir iş yapmasını düşünemezler."

"Merak etme finansman senin konun değil. Dedim ya Kateb bunu üstlenmeye razı. Yeter ki; bu rapor zerinde yapacağı inceleme sonucunda bunun olabilirliğini görsün. Kateb sizlere ve ürünlerinize inanıyor. Ayrıca bunun kasaba ve hatta bu ülke için yararlı olacağını farkında. Senin ve diğer kadınların bütün işi tasarım ve üretim yapmak. Ki bu konuda sizin hiç zorlanmayacağınıza inanıyorum."

Rasha duyduklarına inanamaz gibiydi. "Prens bize parasal bakımdan da yardım mı edecek?"

Victoria memnuniyetle tebessüm etmişti. "Evet, hem de çok içten bir şekilde. Sanırım onun bu tutumu sizlerin kocalarınızı da etkileyecektir."

"Kesinlikle. Söyler misin bu konuda Prensi nasıl ikna edebildin."

"Fazla bir gayret geremedi. Sizin yaptıklarınızı zaten biliyor ve çok beğeniyordu. Ben sadece bir takım rakamları yan yana getirdim. Tabi bu çalışma biraz zamanımı aldı. Ama inan bunu çok severek yaptım. Kateb bazı yeni fikirler bile ileri sürdü. Sizin bu kasabaya çok para ve ün getireceğiniz ümidini daha şimdiden taşıyor."

Prensin onlarla ilgili bu olumlu düşüncelerinin Rasha'yı çok gururlandırdığı belliydi. "Bak Victoria, bu söylediklerin sadece benim üzerimde değil, bütün kadınların üzerinde çok olumlu etki yapacak ve her birimizin çalışmalarını çok daha verimli hale getirecektir."

Rasha raporları alarak diğer odada çalışan kadınların yanına koşmuştu. Onlara hızlı hızlı bir şeyler anlatarak raporların sayfalarını çeviriyordu. Sonunda Prensin onlara yardımcı olacağını söyleyince kadınların hayreti görülecek bir şeydi. Belli ki onlar Prenslerini normal bir insan olarak değil, ulaşılamaz biri gibi görüyorlardı.

Oysa Kateb de onların kocaları gibi normal bir insandı. Prens olması ise sadece bir doğum kazasıydı. Kateb'in diğerlerinden tek farkı iyi bir lider olmasaydı. Ve kasabanın yaşlıları onu liderleri yaparak çok akıllı bir iş olacaktı.

Acaba sırf görev uğruna evleneceği karısı da onun değerini anlayabilecek miydi? Ona destek olup, başarısı için ona yardımcı olacak mıydı?

Aslında bütün bunlar onu ilgilendirmezdi. Kateb görev aşkıyla evleneceği günlerde o nasıl olsa çok uzaklarda olacak, onun evlendiğinden haberi bile olmayacaktı. Bunu düşünmenin Victoria'yı rahatlatması gerekirdi. Ama genç kadının içini garip bir hüznün kaplamıştı.

Sonunda Rasha, Victoria'ya dönerek, "Sana nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz. Bir kadının o kadar uzaklardan gelip, bize bu kadar yardımcı olabileceği aklımızın köşesine gelmezdi."

"Bak Rasha bu konuda bana hiçbirinizin teşekkür etmesi gerekmez. Bil ki, size yardımcı olmak benim için çok zevkli bir şey oldu."

Rasha'nın bakışlarında bir parlaklık belirmişti. "Bak buldum. Çok özel bir çalışmayla bir Prenses Victoria seti yapacağız. Ve inan bugüne kadar yaptığımız en güzel çalışma olacak bu."

Victoria bir anda içinin titrediğini hissetti. Adını taşıyan bir mücevher takımı... İnanılacak gibi değildi bu. Sonra bir anda içi burkuldu.

"Rasha biliyorsun ben prenses falan değilim. Sadece Prens ha- remindeki bir kadınıym."

"Bugün için öyle de olsan, Prens gibi akıllı bir adamın sendeki cevheri görmemesi mümkün değildir. Sadece biraz sabretmen yeter."

"Öyle mi dersin?" bunu söylerken Victoria'nın alaycı hali çok belirgindi. "Her neyse, biz yine işimize bakalım. Bu raporların bir suretini diğer kadınlarla da paylaşman için sana bırakıyorum. Birkaç gün sonra buluşup ayrıntılara gireriz. "

Rasha, "Mükemmel," diyerek misafirini uğurlamak üzere kapıya yürüyüp, açtı. Victoria gelirken orada gördüğü ufak oğlanın yine bahçede olduğunu gördü.

"Çabuk buradan git Sa'id," derken Rasha'nın sesi oldukça sert çıkmıştı. "Seni buralarda görmek istemiyoruz."

Uzaklaşırken çocuğun gözlerini bir anda yaşla dolduğunu gördü Victoria. Rasha'nın ses tonundaki sertlik, onu aşırıtmıştı. "Kim bu çocuk," diye sorma gereği duydu.

"Önemli bir değil. Kasabadaki çocuklardan biri. Bu arada, kız kardeşimin bir arkadaşı çok özel dokuma işleri yapıyor. Ne dersin, acaba onları da bizim ürünlerle beraber satabilir miyiz?"

Victoria, "Olabilir," derken dalgın nazarlarla köşeyi dönmek üzere olan çocuğa bakmaya devam ediyordu.

"Bu çocuğun anne babası falan yok mu? Daha pek ufak bir şey."

"Annesi öldü. Babası da... Kısa bir zaman önce kasabayı terk etti."

Victoria biraz da hayretle Rasha'ya bakmıştı. "Yani ailesinden hiç kimsesi yok mu?"

Rasha, bu pek de önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkmekle yetinince, Victoria devam etmişti. "İyi de bu zavallının karnını kim doyurur, geceleri nerede yatar?"

"Sen onu hiç düşünme. O bir yolunu bulur."

Rasha konuyu yeniden kız kardeşinin arkadaşının yaptığı orijinal dokumalara getirmişti. Victoria bu konuyla ilgileneceğini aceleyle söyleyip, çocuğu kaybetmemek için Rasha'nın elini sıkarak çocuğun döndüğü köşeye doğru hızla yürüdü. Onu bulmalıydı.

Rasha böyle kimsesiz bir çocuğa karşı nasıl olup da bu kadar acımasız davranabilmişti? Onu tanıdığı kadarıyla genç kadın sıcak ve içten bir kadındı. Ama bu çocuğa karşı olan davranışı, bir sokak köpeğinden farksız olmuştu.

Çocuğun döndüğü köşeyi hızla döndüğünde, onun ilerideki bir evin merdivenlerine oturmuş gözyaşlarını silerken görmüştü. Çıplak ayaklarıyla önündeki bir taşa vuruyordu.

"Ban bakar mısın," diye yumuşak bir şekilde sordu.

Daha gözyaşları kuramamış olan çocuk, Victoria'ya bakınca yüzünde sıcak bir tebessümle, "Merhaba," dedi Victoria'ya. "Adım Sa'id

"Merhaba Sa'id. Benim adım da Victoria."

"Saçların ne kadar güzel."

"Beğendiğini söylemiştin."

Sa'id insana hüznü verecek kadar sıksa ve pislik içindeydi. Üzerinde ne varsa yırtık pırtıktı. Yaşını anlamak pek mümkün değildi. Yedi yaşında da, on yaşında da olabilirdi.

"Söyle bakalım Sa'id nerede yaşıyorsun? Evin nerede?"

Çocuğun yüzündeki sıcak tebessüm bir anda kaybolmuştu. "Gitmeliyim," dedi.

"Dur bakalım. Seninle biraz konuşalım. Bir evin var mı?"

Çocuğun gözleri yeniden dolmuştu. "Yok."

"O zaman bir ailen de yok."

Sa'id başını sinirli bir şekilde sallamıştı. "Yok." Akmaya başlayan gözyaşlarını elinin tersiyle silince kirli yüzündeki izler, bütün yüzüne iyice yayılmıştı.

Böyle bir çocuk, nasıl olup da sokak ortasında bırakılmış olabilirdi? Victoria bu kısa zaman içinde buranın halkı hakkında çok olumlu izlenimlere sahip olmuştu. İyi, sıcak kanlı insanlardı bu kasabanın halkı. Daha doğrusu Victoria'nın üzerinde böyle bir izlenim bırakmışlardı. O zaman nasıl olup da böyle kimsesiz ve zavallı bir çocuğa hiç kimse sahip çıkmamış, onu böyle bir durumda sokağa terk etmiş olabiliyorlardı?

"Acıkmış olmalısın. Öğlen yemeği vakti geldi. Ben de acıktım. Benimle gelip bir şeyler yerken bana arkadaşlık eder misin?"

Çocuğun gözleri bir anda açılmış, tatlı bir canlılık kazanmıştı. "Ama sen Kış Saray'ında kalıyorsun..."

"Evet."

"Ben oraya giremem."

"Nedenmiş o?"

Sa'id omuz silmişti. "Giremem işte."

"Ama ben orada yaşadığıma göre, benimle olan birine hiç kimse bir şey demeyecektir."

Sa'id'in kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Olabilir."

Victoria ona yaklaşarak elini uzattı. "Ben girebilirsin diyorum. Ve saçlarımı çok beğendiğini de biliyorum."

Çocuk sonunda bir daha gülümsemiş ve kendisine uzanan eli tutarak ayağa kalkmıştı.

Beraberce yürümeye başladılar. Ama Victoria Saraya ön kapıdan girmek yerine arka girişe doğru yürüdü. Tatsız bir olayın bu çocuğu üzmesini istemiyordu. Bu işte bir terslik olduğunu hisseder gibiydi. Ama bu çocuğun karnını doyurmaya kararlıydı ve bu kararını hiçbir şey değiştiremezdi.

Mutfağa girdiklerinde oradaki aşçı ve hizmetkârların, Victoria'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler konuşmaya başladıklarını gördü. Muhtemelen böyle pis bir çocuğun orada ne aradığını konuşuyorlardı. Sa'id'in elini bırakmadan banyoya yürüdü. Onun ellerini yüzünü iyice yıkadıktan sonra çıkıp, daha çok çalışanların yemek yedikleri bölüme girerek Sa'id'i masaya oturtup, yiyecek bir şeyler getirmek üzere mutfağa döndü.

Tepsiye yiyecek bir şeyler koyduğu sırada yanına yaklaşan bir hizmetkâr önünde saygılı bir şekilde eğildi. "Bayan Victoria, Sa'id'i saraya mı getirdiniz?"

"Evet. Bunda bir sakınca mı var?"

Hizmetkâr kız on sekiz yaşlarında çok güzel ve zarif görünümliydi. "Hayır. Siz Prensimizin kadınısınız. Ben... Şey, onu tanırım. Onun annesiyle benim annem evlilik yoluyla birbirlerine hısımlar olurlar. Sadece onun bu Saraya girmesi beni şaşırttı da..."

"Ben de onun sokağa terk edilmesine şaşırmıştım. Neden onun bir evi, ailesi yok bunu biliyor musun?"

Genç kız bir şey bilmiyorum der gibi başını sallamış ve gözlerini Victoria'dan kaçırmıştı.

Victoria, bu kızı daha sıkıntılı duruma sokmak istemedi. Sa'id hakkındaki gerçeği Yusra'dan öğrenmesi doğru olacaktı. "Biraz onun yanında durabilir misin? Ben hemen gelirim."

Genç hizmetkâr rahatlamış bir şekilde gülümsemişti. "Memnuniyetle. Zaten benim vardiyam bitmişti. Onu odama götürürüm."

"Mükemmel," diyerek Victoria Sa'id'e sempatik bir şekilde el salladı. "Hemen döneceğim Sa'id."

Sa'id anladığını gösterir şekilde başını salladıktan sonra, önüne konulan tepsinin içindekileri, sanki günlerdir hiçbir şey yememiş gibi hızla yemeğe başlamıştı. Gibisi bile fazlaydı. Günlerdir hiçbir şey yememiş olduğu önündekilere saldırışından belliydi.

Victoria'nın Yusra'yı bulması zor olmadı. Büyük bir dolaptan yatak takımlarını alan kadına merhaba bile demeden, "Sa'id adındaki çocuk," dedi. "Onu tanıyor musun? Sokaklarda yaşayan ve muhtemelen hiçbir aile yakını olmayan biri?"

Yusra elindekileri tekrar dolaba bıraktı. "Elbette tanıyorum. Bir süre önce annesi öldü. Bir deve hırsız olan babası ise cezasını çekmek yerine kasabanın dışına kaçıp, yok oldu. Babasının

bu şerefsiz davranışının cezasını da mecburen Sa'id çekiyor ve çekecek." Yusra bu açıklamadan sonra yeniden işine dönmüştü.

"Dursana bir dakika," derken hayreti yüzünden belliydi. "Babasının bu davranışının cezasını o çocuğun çekmesi de ne demek oluyor? Babasının yok olmasının cezasını, o yaşta masum bir çocuk çekmez. Nasıl bir cezadır bu?"

"O artık bizlerden biri değildir."

Victoria anlamaz nazarlarla bakıyordu Yusra'ya. "Böyle bir cezalandırma nasıl olabilir? O çocuk daha kaç yaşında? Bana sorarsan on yaşında bile yok."

"Evet. Ama bizde kurallar böyledir."

"Böyle kural olur mu? Bu çocuk sokaklarda açlıktan ölecek."

"Bir ceza çekmesi gerekiyor."

"İyi de, o hiç kimseye bir kötülük etmemiş, bir suç işlememiş..."

"Bazı yol ve yöntemlerimizi anlamamanın kolay olmadığını biliyorum. Ama durum bu."

"Bu durum kabul edilemeyecek bir durum. Ve ben bunu değiştireceğim."

"Hiç sanmam."

"Senin sanmana hiç gerek yok. Görünce anlarsın."

Tarımla geçinen kavimlerin başkanlarının toplantısına Kateb her zaman büyük önem vermişti. Bu sektör sadece yerel halkın ihtiyacını karşılamakla kalmaz; ayrıca şehri doyurur, hatta bazı ürünleri komşu ülkelere ihraç edilirdi.

Ama; Victoria sık sık açık kapının önünden geçtiği için, o günkü toplantıya bir türlü dikkatini veremiyordu. Aslında Victoria kapının önünden geçerken içeri hiç bakmıyordu ama, Kateb derdinin onunla konuşmak olduğunu anlamıştı. Üstelik halinden hiç de mutlu olmadığı, ortada bir sorun olduğu belliydi.

En sonunda konuşmaların o gün için yeterli olduğunu, toplantının ertesi sabah devam edeceğini söyleyerek toplantıya son verdi. Sonra yine kapının önünden geçen Victoria'ya seslendi. "Celsene. Galiba bir sorun var..."

"Toplantınız neyle ilgiliydi?"

"Bu yılın mahsulünü ve değerlendirilmesini konuştuk. Yarın da devam edecek."

"Ne güzel demek ki herkesin karnı doycak. Ama kimlerin bir şeyler yiyip, kimlere hiçbir risk verilmeyeceğini gösteren bir listeniz mi var bu ülkede?" Konuşurken çok kızgın olduğu halinden belliydi.

Kateb bunu fark etmekte gecikmedi. Aslında sorun olan bir konuyu konuşacak hali yoktu. Ama Victoria'dan kurtulmasının mümkün olmadığını biliyordu. Kadın bir saattir onun kapısı

önünde bir ileri bir geri yürüdükten sonra ölse onun yakasını bırakmazdı. O zaman en doğrusu sorunun ne olduğunu öğrenmesiydi.

Konferans masasından kalkarak ona yaklaştı. İki elini eline aldıktan sonra, onun okyanuslar kadar derin gözlerinin içine baktı. "Söyle bakalım seni rahatsız eden konu nedir?"

Victoria ellerini geri çekerek odanın içine doğru yürüdü. "Belki inanmayacaksın ama buraları gerçekten sevdim. Doğa olarak çok bulunmaz bir yer. İnsanları çok sıcak. Bu Saray ve çevredeki mimari anlayış beni çok etkiledi. İlk bakışta her şey mükemmel gibi. Ama yakınına girip, burasını ve buradaki kuralları tanıdıkça her şeyin sadece bir görüntüden ibaret olduğu anlaşılıyor. Bir anda yıldızları dökülüveriyor. Onların altından paslanmış, küflenmiş bir yapı kendini gösteriyor."

"Oldukça etkileyici ve karanlık bir tablo çizdin. Ama ne demek istediğini anlamadığımı itiraf etmek zorundayım."

"Ufak bir çocuk var burada. Adi Sa'id. Anladığım kadarıyla annesi kısa bir zaman önce vefat etmiş ve babası da bir deve hırsızıymış. Cezasını çekmek yerine buradan kaçmış ve oğlunu burada tek başına bırakmış. Ve Sa'id şimdi babasının işlediği suçtan ötürü cezalandırılmış. On yaşına girmemiş ve hiçbir suç işlememiş olmasına karşın, toplumunuz garip kurallarının sonucu aç, muhtaç bir şekilde sokakta yaşamaya mahkûm edilmiş. Onunla ilgilenen, karnini doyuran, yaşaması için gerekli ilâcı veren bile yokmuş. Eminim ki okula falan da gidemiyordur. Geceleri nerede yattığını herhalde hiç kimse bilmiyor ve aldırıyor. Açıktan ölüme terk edilmiş bir durumda olduğunu sanırım sen de biliyorsundur."

Victoria'nın gözleri dolmuştu. Devam etti. "Böyle bir şey olamaz. Biliyorsun Rasha'yı çok sevdim. Ama o bile bu zavallı çocuğu bir sokak köpeği gibi kapısından kovaladı. Yusra'ya sordum, bu olayın beni ilgilendiren bir tarafı olamayacağını söyledi. Ama ben bir çocuğun açlık içinde sokaklarda sürünerek ölmesine seyirci kalamam."

Yanaklarından bir çift gözyaşının süzülmesini önleyememişti. E- linin tersiyle gözyaşının izini sildi. "İnan bana Kateb, buna engel olmazsan, seni uykudayken ellerimle öldürürüm."

Kateb ona yaklaşarak kendine çekti. "Hayır, bunu yapamazsın."

"Yapabileceğimi zannediyorum. Buralarda tek güç olduğuna göre; masum, zavallı bir çocuğun sokakta ölmesine rıza gösteremezsin."

"Bizim yöntemlerimizi anlamakta zorluk çekiyor olman doğal. Ve bunlar sana çok sert, acımasız - "

Victoria geriye bir adım atıp Kateb'e baktı. "Evet çok sert ve acımasız. Sa'id'in babası pisliğin teki olabilir. Ama bu Sa'idin suçu değil. Babasının öyle biri olmasının nedeni Sa'id değil. Değiştirmek de onun elinde değil."

Kendisi de benzer bir durumda değil miydi? Kateb ister istemez bunu düşünmüştü. O zaman bu kadının bu tepkisini doğal karşılamalıydı.

"Evet bu tür kurallar acımasız ve hatta adil olmayan kurallar olarak görünebilir. Ama bu tür kurallar kaçınılmaz bazı gerçeklerin sonucudur. Yetişkinler, evlâtlarının bu şekilde cezalandırılacağını gördükleri için, bu tür suçları işlememeleri gerektiğini görürler. Bu bir kişiye haksızlık gibi görünse de, sonuçta toplumun yararınadır."

"Toplum yararına olduğu iddia edilen haksız cezalandırmalar, toplumda adalet duygusunu mahveder ve sonuçta topluma zarar verir. Adaletine güven olmayan bir toplumun kaostan ve bunun sonucu olarak mahvolmaktan kurtulması mümkün değildir. Birine göz göre göre haksızlık ederek, hak duygusunu yaratamazsınız. Sonunda ne olacak? Bu çocuk bir köşe başında ölü bulunacak. Dirisine sahip olamayan bir toplum, onun ölüsüne mi sahip çıkacak? Üzerinde et kalmamış o ufakık bedenın kemikleri aç sokak köpeklerine mi besin olacak. Onlar bu çocuğun kemiklerini yollarda kemirirken, sizler hiç mi utanmayacaksınız?" Victoria'nın yanaklarında gözyaşları yeniden süzölmeye başlamıştı. "Hayır. Ben buna seyirci kalamam. Üstelik belki de bu durumda olan tek çocuk Sa'id de değildir."

Kateb bir daha uzanarak onu kendine çekti. Victoria bu sefer ondan uzaklaşamamış, aksine göğsüne yaslanarak hıçkırmaya başlamıştı.

Hiç tanımadığı bir çocuğa bu kadar içten acımak... Bu Victoria'nın çok hassas ve ince bir ruha sahip olduğunu gösteriyordu. Kateb böyle bir duygusallığa ilk defa şahit oluyordu. Bu kadını bu dünyanın acımasız hışmından korumalıydı. Victoria denen bu kadın, birçok insanın görmekten hoşlanmadığı şeye arkasını dönerken, o bunun üstüne sütüne gidiyordu. Aslında bir insan için bu hoş bir erdemdi.

Bir süre sonra genç kadının hıçkırıkları kesilmeye başladı. Kateb geri çekilerek başparmağıyla Victoria'nın gözyaşlarını sildi. "O nerede şu anda?"

"Aşağıda uzaktan hışmı olan bir hizmetkârla beraber."

"Söyle ona Sa'id'i bana getirsin."

Victoria'nın gözleri parlamıştı. "Neden istiyorsun onu?"

"Onunla konuşacağım." s Victoria telefona koşarak cevap veren kişiye Sa'id'in yanındaki hizmetkârla beraber Prensın yanına gelmesini söyledi.

Kısa bir süre sonra genç, güzel hizmetkâr titrediğı uzaktan belli olan bir halde çalışma odasından içeri girip, "Prensım, bu çocuk Sa'id," diyerek kapının eşiğinde yere eğilmişti.

Sa'id ise başına gelecek her şeye rıza gösteren bir halde odanın ortasına doğru yürümüş ve orada eğilerek Kateb'i selâmlamıştı.

Kateb, "Benim kim olduğumu biliyor musun," diye sordu.

Sa'id başını olumlu bir şekilde sallarken, "Prenssiniz ve etraftan duyduğum kadarıyla yakında buranın yeni lideri olacaksınız. Ama insanlar beni yanlarına yaklaştırmadıkları için konuşulanların büyük kısmını duymuyor ve bilmiyorum."

Victoria çocuğa doğru bir adım attığında Kateb ona, fazla yaklaşma dur gibi bir işaret yapınca olduğu yerde kalmıştı.

"Duyduğuma göre evin barkın yokmuş. Sokaklarda yaşıyormuş- sun. Öyle mi?"

Sa'id yavaş bir baş hareketiyle onu doğruladı. "Annem öldü. Babam da..." Bir an durduktan sonra başını kaldırıp, omuzlarını dikleştirerek Kateb'e baktı. "Babamsa çok kötü bir adam, korkağın biriydi. Deve çalarken yakalanınca buradan kaçıp, yok oldu." Bakışlarını yeniden yere indirdikten sonra devam etmişti. "Aç kalmak çok kötü bir şey. Ama cesur olmaya, dayanmaya çalışıyorum."

Kateb, Victoria'nın olduğu tarafa hiç bakmamaya özen gösteriyordu. Onun babası için yalvardığından çok daha fazla, bu çocuk için yalvaracağından kuşkusu yoktu. Bu kadın acaba hiç kendisi için yalvarır mıydı? Yoksa, bu gücünü sadece başkaları için mi kullanıyordu?

Kateb sonunda hizmetkâra baktı. "Sarayda onun için bir yer hazırlayın." Sonra Sa'id'e döndü. "Ağır iş yapmak seni yorar mı?"

"Hayır efendim. Güçlüyümdür. Fazla yemek de yemem." Sesi hem ümitli, hem de ürkek çıkıyordu. Halinden; başına iyi şeyler gelmesine alışık olmadığı belliydi.

"Yemek konusunda herhangi bir sınırlandırma yoktur. İstedğin kadar yemek yiyebilirsin. Yanımdaki insanların güçlü kuvvetli olmasını isterim. Bu nedenle sen de iyi beslenecek ve güçlü bir erkek olacak şekilde burada büyüyeceksin. Bu sırada iyi beslenecek, uykunu iyi alacak ve böylece çalışırken işini en iyi şekilde göreceksin. İşin bitince de, yaşının gereği olan oyunlar oynayacaksın. Çocuklar için; beslenmek, uyumak ve çalışmak kadar oynamak da önem taşır. Anladın mı?"

Sa'id odaya girdiğinden beri ilk defa gülümsemişti. "Anladım efendim."

O sırada hizmetkâr kız utangaç bir havada, "Prensim," demişti. "Sa'id'le ben ilgilenebilir miyim? Onu bebekliğinden beri tanırım. Çok iyi huylu bir çocuktur. Onunla iyi geçineceğimden eminim."

"Anlaşıldı," dedi Kateb. "Bu konuda Yusra ile konuşacağım. Çalışma programını yaparken, Sa'id'le yeterince ilgilenecek zamanı sana verecekler."

Kız, eğilerek Prensi selâmladıktan sonra elinden tutarak Sa'id'i odadan çıkartmıştı. Ama Sa'id odadan çıkmadan önce dönüp Victoria'ya neşeyle el salladı.

Onlar gözden kaybolunca Victoria, Kateb'e yaklaştı. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Ama, sanırım onu bazı ağır işlerde

çalıştırarak, sadece iyi bir işçi olmasını sağlamak istiyorsun. O zavallının eğitim almaya, okula gitmeye hakkı yok mu?"

"Şimdilik kalacak bir çatı buldu ve Prens'in himayesi altına girdi. Buranın liderliği sıfatımı resmen kullanmaya başladığım zaman, onu affedeceğim O da her çocuk gibi normal bir yaşama adım atacak ve tabii ki eğitim de alacak."

Victoria, genç adama haksız bir şekilde yüklendiğinin farkındaydı. "Bunu söylememiştin."

"Zaman mı tanıdın ki söylemem için? Hemen kendi kendine bazı hükümlere vardın."

Victoria onun haklı olduğunu biliyordu. "Her neyse," dedi onun yaptığı açıklamayı yeterli gördüğünün hissettirerek. "Ama Yusra ve Marsha'yı hiçbir zaman affedebileceğimi sanmıyorum."

"Bu konuda bu kadar kategorik olamazsın. Asırlardır devam eden bazı kuralları sorgulamak herkesin haddi değildir."

Victoria böyle bir anda bunları tartışmanın gereksiz olduğunu biliyordu. "Ne dersin Kateb, acaba kasabada Sa'id'in durumunda olan başka çocuklar var mıdır?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Nasıl Sa'id'i biliyorsam, olsa onları da bilirdim."

"Liderliğin resmen başladıktan sonra bu gibi kuralları kaldıracak mısın?"

Kateb en sonunda tepkisini göstermişti. "Victoria, tanrı aşkına üzerime daha gelme."

"Yapman gereken o kadar çok şey var ki, bunların hepsini sana birilerinin söylemesi gerekiyor. Korkum; çevrende bu tip fazla insan olmayacağı."

Kateb, onun haklı olduğunu biliyordu. Özellikle de sevgili karısı Cantara hayatta olsaydı ondan böyle şeyler istemeyecekti. Bu herkesin harcı değildi. Özellikle de bu ülkenin şartlarında doğup, büyümüş ve bu kurallara alışmış insanların, böyle konulan gündeme getirmeyecekleri açıktı. Oysa Victoria doğru olduğuna inandığı her şey için sonuna kadar ısrar edecek bir kadındı.

Kadınlar çok değişik yaratıklardı. Cantara'ya olan aşkı devam etmekle beraber, içindeki yerinin giderek önemini yitirdiğini hisse

diyor ve bundan çok da rahatsız oluyordu. Belki de tam aksine bu onun iç âlemine yeni bir canlılık getiriyordu. Bu konuda kesin bir şey düşünecek durumda değildi.

"Biliyor musun; çok yorucu bir kadınsın."

"O zaman sen git biraz yat da yorgunluğun azalsın."

"Yani senin taleplerini sürdürmekten vazgeçmeye niyetin yok, öyle mi?"

"Bu ve benzeri konularda, hayır."

Victoria'nın bu tür isteklerinin kendisi için olmadığını bilmek Kateb'in olası tepkisini azaltıyordu. Safir küpeleri belki de kaybederim diye takmamaya kalkan bir kadındı, Victoria.

Ama sırf onun yanında bir kraliçe gibi görünmek için o tacı başına takmayı kabul etmişti. Bunu kendisi için değil de Kateb için yaptığını biliyordu.

"Çok karmaşık bir insansın," derken kendi kendine konuşur gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi Victoria.

"Bunu iltifat olsun diye söylememiştim."

Victoria onun gözlerinin içine baktı. "Yine de bazı isteklerim konusunda bana anlayış gösterdiğini ifade eden bir cümleydi bu. O zaman ben de esas konumuza dönüp, sorumu tekrar ediyorum. Söyle bakalım, liderliğin resmen başlayınca bu kuralı değiştirecek misin?"

Kateb derin bir şekilde iç geçirdikten sonra bir an düşündü. "Evet," dedi. "Değiştireceğim. Gerçek nedeni de; bir haksızlıkla toplumda hak duygusunu yaratamayacağım konusundaki sözlerindir."

Bunları söyledikten sonra, Victoria'nın onun peşini bırakmayacağını ve fırsat doğmuşken ondan bu konuda söz vermesini isteyeceğini düşünürken, Victoria tatmin olmuş bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi.

Demek ki; bu kadın onun bir ifadesini yeterince bir güvence olarak görmüştü. Demek ki; Victoria artık ona bu kadar inanıyordu. Kateb buna şaşırmıştı.

Victoria, ona yaklaşarak yüzünü iki avucu arasına alarak dudaklarını uzatmış ve onu hararetle bir şekilde öpüvermişti. Ama bu Kateb için yeterli değildi. Bu öpücük onun içinde bir anda sevişme arzusunun doğmasına yetmişti. Oysa bu öpücük sadece teşekkür etmek içindi. Ya bir de onu etkilemek için olsa tepkisi ne olur, buna nasıl dayanabilirdi?

"Sa'id'in durumunu öğrendiğim anda, hemen sana koştum. Aslında erkeklere fazla güven duymamama karşın, senin böyle bir konuya sana güveniyordum. Güvenimi boşa çıkartmaman benim için en büyük mutluluk oldu."

Victoria onu bir daha öptükten sonra başka bir şey söylemeden odadan çıkmıştı...

Kateb odada yalnız kalınca bu kadının, hiç hissettirmeden içinde bir yer işgal ettiğini anlar gibi oldu. Masasının üzerindeki takvime bakarak, onun orada kalıp kalmayacağını, daha doğrusu hamile kalıp kalmadığının belli olmasına kaç gün kaldığını hesap etti...

Aslında hamile olmamasını ve bir an önce oradan gitmesini isteyerek başlamıştı bu oyun. Ama ilk defa; hamile olmasa bile orada kalmasının nasıl bir şey olacağını düşündüğünü fark etti...

Arada sırada Sa'id'i kontrol etmenin dışında, Victoria zamanının büyük kısmını haremde geçirmeye başlamıştı. Aslında Kateb'in bu konuda yaptıklarını küçümsememekle beraber, böyle bir kurala yıllarca bağlı kalınması Victoria'ya çok ağır gelmişti. Bu nedenle özellikle annelik duyguları olması gereken Rasha ve Yusra'yı affetmesi zor olacağına benziyordu. Burada

tek tanıdığı kadınlar onlar olduğu ve başka dostu olmadığına göre haremden çıkıp da kiminle konuşacaktı ki?

Üçüncü gün haremden durmaktan sıkıldığı için öğle yemeğine aşağıya inmeye karar verdi. Bir koridoru döndüğü anda Yusra ile burun buruna gelmişti. İki kadın hiçbir şey söylemeden bir an birbirlerine baktılar.

Zorlukla da olsa ilk konuşan Yusra olmuştu. "Bana kızmış gibisin..."

"Evet," dedi Victoria, çatışmaya hazır olduğunu gösteren bir havada.

"Hatalıydım," dedi sonunda Yusra. Ve devam etti. "Kocamı kay- bedeli uzun yıllar oluyor. Ama sesi hâlâ kulaklarımda. Yaşamımızı belli kurallara uygun olarak yürütmemiz gerektiğini telkin etmiştir bana. Ona inanıyordum. Bu nedenle de, bana ters gelen bazı şeyleri sorgulamak gereğini duymadım. Üstelik bu; yanlış da olsa, daha kolay ve rahat bir yoldu. Zaten bu kurallara hepimiz o kadar alışmıştık ki, bunlarda bir anormallik görmemiz mümkün değildi. Bunun için bizi bu kurallara alışmamış, dışarıdan gelen biri uyarmalıydı. Burası yabancıların uğradığı bir yer değildi. Biz de böylece; doğru mu, eğri mi diye düşünmeden bize sunulan şeyleri sorgulama gereği duymadan kabullenerek asırlarca yaşadık."

Kadının bu samimi sözleri Victoria'yı bir anda etkilemişti. Bu kadınlara kızmaya hakkı olmamalıydı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama sizlerden Sa'id'in sadece ufak ve masum bir çocuk olarak görmenizi beklerdim."

"Evet, Sa'id gerçekten de masum ve hatta mükemmel bir çocuk. Bunu Rasha ile de konuştuk. Ve Prens Hazretleri buranın lideri olarak çalışmaya başlayınca, ondan bu kuralı değiştirmesini talep etmeye karar verdik. Ve Prens bunu yapıncaya kadar da isteğimizden vazgeçmeyeceğiz. Rasha daha şimdiden bakıcısı ve Sa'id'i evine almaya karar verdi. Onun evi hepsini alacak kadar büyüktür."

Victoria içinde büyük bir huzur hissetti. "Kateb bu kuralı değiştirmeye karar verdi. Ama sizlerin de bu konuda onunla aynı fikirde olduğunuzu bilmek; onu güçlendirecektir."

"Mükemmel. Demek ki yeniden dostuz, değil mi?"

Victoria gülümsedi. "Elbette. Aramıza böyle bir ihtilâf konusunun girmesi belki de dostluğumuzu perçinlemiştir."

"Haydi yemeğe beraber gidelim. Böylece daha ne gibi değişiklikler yapılması gerektiğini konuşmaya da fırsatımız olur."

Victoria, "Kateb bundan hiç hoşlanmayacak." Bunu söylerken içten bir kahkaha atmıştı.

Mutfak saray çalışanlarıyla oluydu. Victoria, Yusra ile mutfağa girdiğinde bir anda büyük bir sessizlik olmuştu. Victoria insanların ona baktığını fark etti.

Duvarın dibindeki büfeye giderlerken Yusra, "Onlara aldırma," dedi. "Sonunda sana alışacaklardır. Böyle şeyler biraz zaman alır. Sa'id konusunda yaptıkların dilden dile dolaşıyor."

"Herkesin benden hoşlanması beklenemez. Onun için aldırmiyorum."

"Merek etme hoşlanmasalar bile bunu göstermeye, ya da söylemeye hiçbir cesaret edemezler."

"O zaman arkamdan konuşmalarına alışmam gerekecek." Ama bu nasıl olsa fazla uzun sürmeyecekti. Kendisini hiç de hamile gibi hissetmiyordu...

Yemekten sonra Victoria doğruca kitaplığa gitti. Sarayda bulunan antika eşyaların bir katalogu varsa, bunu ancak orada bulabilirdi. Bu eşyaların korunması için neyin nerede olduğunun bilinmesi ve zaman zaman bakım ve temizlikten geçmesi gerekirdi. Ayrıca bu kadar kıymetli parçaların sigorta edilmesi de gerekiyordu. Victoria, hiç kimsenin bu konularda gerekli ilgiyi göstermediğinden emin gibiydi.

Kitaplığa girdiğinde orada yalnız olmadığını görmek onu şaşırtmıştı. Genellikle kitaplıkta hiç kimse çalışmıyordu. Hele Kateb'i orada göreceğini hiç ummazdı. İçinde bir anda bir kıpırdanma olduğunu hissetti. Aynı çatı altında yaşadığı bir adamı görmek, bu tür duygulara neden olmamalıydı.

"Kateb, sana burada rastlayacağımı hiç düşünmezdim."

"Pek sık gelmem," derken onun bu hayretinden hoşlandığı belliydi. "Aslında senin buraya geleceğini Yusra bana söyledi. Benimle konuşmak istediğin bazı şeyler varmış."

Yusra'nın ona böyle bir bilgi vermesi garipti. Konuşmaları biteli daha sadece dakikalar olmuştu. Ve onunla konuştuklarını Kateb'e açmaya hiç de hazır değildi. Üzerlerinde biraz olsun düşünmeli ve öncelikler konusunda bir karara varmalıydı.

"Anlat bakalım, isteklerin neler. Kedilere özgürlük, ya da koyunlar için bir ilköğretim okulu açmak mı?"

"İyi niyetli düşüncelerimle alay ederek beni sindirebileceğini düşünme. Ama şunu da herhalde söylemiştir ki; Sa'id konusunda sonunda o da bana hak verdi."

"Yemekte neler için söz verdin? Halka daha büyük bir zenginlik mi, yoksa iklim şartlarında düzelme mi?"

Victoria bir an tereddüt etti. "Henüz bazı konularda fikrim oluşmuş değil."

"Bundan önce buna pek aldırır gibi davranmıyordun. Aklına geleni ve sana doğru gibi görüneni söylemekte hiç tereddüdün olmazdı."

Victoria aklındaki ilk şeyi söylemekte bir sakınca görmedi. "Sarayda çalışanların yarısından çoğu kadın ve büyük kısmının çocukları var. Çalışma saatleri ise, çalışanların büyük

kısmının erkeklerden oluşan birkaç asır öncesinden kalma. Oysa; özellikle çocuğu olan kadınların çalışma saatlerinde bir değişiklik olması gerekiyor. Aralarında bazıları erken saatlerde çalışmayı yeğlerken, bazılarıysa geç saatleri tercih ediyor. Ayrıca erkekler, kadınlardan çok daha iyi ücret alıyorlar. Bu Nadim'e asistanlık yaptığım günlerde de beni çok rahatsız etmişti."

Kateb dudaklarında hafif bir tebessümle ona bakıyordu.

"Söylediklerimi ciddiye almaz gibi bir halin var."

"Aksine, gayet ciddiye alıyorum."

"O zaman bu konuşmalarımız ve bazı düşüncelerimle ilgili not almak zahmetine katlanırmısın?"

"Buna hiç gerek olmadığını biliyorum. En ufak bir ayrıntıyı unutursam, bunu bana yeterince defa tekrar edip hatırlatacağından hiç kuşum yok."

"Haklısın."

"Benimle konuşmak istediğin başka şeyler var mı?"

"Tekstil konusu var. Bir yolunu bulup onların ürünlerini pazarlarda tanıtmakta yarar var. Bu konuda uzmanlaşmış komşu kavimlerle konuşmakta yarar görüyorum. Örneğin Al Bahar'daki Prenses Dora ile. Ama bu konuda harekete geçmeden önce senin iznini almam gerekiyor."

"İznimi şu anda aldığım varsayabilirsin."

Bu iş bu kadar kolay olabilir miydi? "Ya diğer konular?"

"Liderliğim fiilen başladığında yapacağım şey bunlar."

"Hemen ilk hafta içinde mi?"

"O kadar çabuk olacağını hiç sanmıyorum. İlk hafta yapmam gereken pek çok şey olduğunu biliyorum. Belki de ikinci hafta."

Sa'id konusunda aldığı radikal kararlar, Victoria'nın ona eskisine oranla çok daha fazla güvenmesine neden olmuştu.

"Peki ilk haftada öncelik vereceğin konular neler olacak? "

"Lider olarak on iki kadına kadar hakkım var. Bunlardan biri karım olacak, diğerleri ise Haremde bekleyecek. Bu nedenle ilk hafta içinde ellerim ve hatta kucağım fazla dolu olacağı benziyor."

"Yani on iki kadın arasında bir seçim ve sıralama yapmak zorundasın, öyle mi? Bu konuda ciddi olamaz, böyle bir şeye beni inandıramazsın. Kasabanın, hatta ülkenin bu kadar önemli sorunları varken sen nasıl olurda, en önemli başlangıç günlerini, on iki bakire arasında seçim yapmak ve onları bir sıraya sokmakla geçireceksin?"

Kateb içten bir şekilde gülmeye başlayınca Victoria şaşırmişti. Kateb onun yanına kadar gelerek ellerini omzuna koydu ve onu öptü. "Nadim'in başını işten kaldırıp sana bakacak zamanı bulamaması çok iyi olmuş. Yoksa içinde taşıdığın yaşama heyecan ve sevincini gözlerinden anlamaması mümkün değildi. O zaman belki de seni hiçbir zaman bırakmazdı."

Bunları söyledikten sonra Victoria'yı bir daha öptü. Ama bu seferki öpüşme, genç kadının dizlerinin bağını çözecek kadar uzun ve ateşli olmuştu.

"O on iki bakireden biriyle evlenmen de bir zaman alacak olmalı."

"Zannetmem. Çünkü böyle bir şey yapmayacağım gibi, haremime de bakire kızlar alacak değilim."

"O zaman neden böyle bir işin olacağını söyledin bana?"

"Çünkü senin de, tepkilerini kontrol altına alman gerektiğini görmeni istedim."

"Bu kitaplardan birini senin başına atmamam için tepkilerimi asıl şimdi kontrol etmem gerekiyor."

Kateb halinden çok memnun gibi gülmeye devam ediyordu. "Bunu yapmayacağından eminim. Çünkü bu kitapların her biri gerçekten çok kıymetlidir ve çoğu da tek nüsha kalmıştır. Başıma değil ama, kitaba kıyamayacağın için, böyle bir şey yapmayacağından eminim." Sonra da onun yanağına okşayarak devam etti. "Kasaba kadınlarının sorunlarıyla ilgili olarak gösterdiğin bu ilginin çok hoş olduğun görüyorum. Prenses Dora ile temasa geçerek onun görüşlerini alman iyi olur. Bu işi gerçekten çok iyi bilir. Üstelik onunla müşterek pek çok noktanız olacağından eminim."

Bunları söyledikten sonra Kateb arkasını dönerek kitaplıktan çıkmıştı. Victoria kendini tren çarpmış gibi hissediyordu. Öpüşmeleri o kadar ateşli olduktan sonra bu adam nasıl olup da bu kadar ciddileşebiliyor, bambaşka bir konuda ona iltifat ederek çekip gidebiliyordu?

Kitapların olduğu raflara doğru yürüdü. Sonra hiç kıpırdamadan bir süre yerinde durdu. Kış Sarayı'na geleli bu kadar az bir zaman geçmiş olmasına karşın bu adama âşık olmuştu. Bunun lâmi cimi yoktu. Artık Prens onun kalbini istediği gibi ve istediği zaman kırabilirdi.

Aşkın sadece aptal insanlara özgü bir duygu olduğunu bile bile böyle bir aptallığı nasıl yapmıştı? Eğer hamile çıkarsa, onun kendisine âşık olduğunu bilmeyen bir erkekle aynı çatı altında yaşam boyu yaşamak zorunda kalacaktı. Hem de aşkına hiç cevap alamadan...

Aksine eğer hamile değilse; o zaman da ona yol görünecekti. Bu durumda iki halde de zararlı çıkan, hatta yıkılan kendisi olacaktı. Bu oyunda, hangi durumda olursa olsun kazanma şansı yoktu.

Kâğıtlar onun aleyhine dağıtılmıştı...

ONUNCU BÖLÜM ~

EvİN içindeki iş odaları, günlerce ovulmuş gibi pırıl pırıldı. Kasaba kadınlarının el işlerinin teşhir edileceği Web sayfası hazırды. Bu etkinlik kasaba kadınlarının hepsinin büyük ümit bağıladığı bir şey olarak kasabada o güne kadar görülmemiş bir heyecan dalgasına neden olduğunu, pırıl pırıl odaları gezerken Kateb de biliyordu.

Kalabalık arasında yürüyerek Victoria'yı gözleriyle ararken insanların neler konuştuklarına dikkat etmiyordu. Kadınlarla dolu bu kalabalığın arasındaki tek tük erkekten biriydi. Kalabalık arasında zor seçilmesi gerekmesine karşın; Kateb onun o muhteşem sarı saçlarını uzaktan seçmekte zorluk çekmedi. O renk ve o şekilde dalgaları olan bir saça Victoria'dan başka birinin sahip olması mümkün değildi.

Victoria mücevherleri yapan kadınlardan biriyle konuşuyordu. Profili ona dönüktü. Bu güzel yüzü görmeye alışık olması gerekiyordu. Ama yine de onu her gördüğünde içinde bir heyecan doğuyor; daha da kötüsü onun çıplak vücudunun her erkeği esir alacak yuvarlakları gözünün önünde belirliyordu.

Ama, Web sitesine devamlı gelen siparişler varken ve oradaki bütün kadınlar bunun sevinç ve heyecanın yaşarken böyle şeyler düşünmesinin hiç de yeri olmadığını kendisi de farkındaydı. En doğrusu, dikkatini günün olayına yoğunlaştırmasıydı.

"Prens Kateb." Rasha yanında belirmiş ve eğilerek onu saygıyla selâmlamıştı. "Buraya kadar gelip bize şeref vermeniz, inanın günün bizler için olan önemine ayrı bir anlam katıyor. Bu günün olması için sizin o kadar büyük desteğinizi aldık ki, bunu hiçbirimizin unutmasına imkân yok."

"Mükemmel parçalar yaptığınızı görüyorum. Böyle bir gayret için yardımcı olmak görevlerimin arasındadır."

"Teşekkür ederim." Sonra eliyle oradaki kalabalığı göstererek, "Bu konuda Victoria'ya da çok şey borçlu olduğumuzu biliyorum. Böyle bir imkânın olduğunu o görmese bizim çalışmalarımız eskisi gibi kapalı devre devam edip gidecekti. Asırlardan beri olduğu gibi. Yorulmak bilmeden, bizimle çalışarak bugüne ulaşmamızı sağladı. İş plânı ve fizibilite hesaplarını sizin de gördüğünüzü biliyorum. Öyle bir çalışmayı yapmak ancak çok iyi bir eğitim görmüş olanlara nasiptir."

Rasha'nın heyecanı içinden taşar gibiydi. El Deharia kadınları arasında eğitin görmüş çok insan olmasına karşın, kasaba kadınları arasında bir kolej eğitimi alan kadın hiç yok gibiydi. Onlar genellikle yerel okullara gider ve liseden sonra evlenerek çoluk çocuğa karışarlardı.

"Bildığım kadarıyla Victoria kolejden sonra iki yıllık bir ön lisans programını bitirmiş."

"Desenize, bir de dört yıllığı bitirmiş olsaydı... Eğitim çok önemli bir şey."

"Senin de çocukların var mı. Rasha?"

"Evet biri sekiz, diğeri on yaşında iki kızım var."

"Onları koleje yollamaya niyetli misin?"

Rasha'nın bu soru karşısında hazırlıksız olduğu belliydi. "İkisi de çok yetenekli çocuklar. Elbette isterim. Ama bilinmez ki..." Bir an dump genzini temizledi. "Ailemizde koleje gitmiş hiçbir kadın yok.

Kocam, aslında ufku dar bir adam değildir. Ama zamanı gelince bunu gerekli göreceğini hiç zannetmiyorum."

Bu çok tipik bir durumdu... Kateb bunun için babaların karar vereceğini biliyordu. Ve de bu kararın genellikle de olumsuz olduğunu...

Rasha misafirleriyle ilgilenmek için Prens'ten izin isteyerek eğilerek yanından ayrıldı. Böylece Kateb'in dikkati yine Victoria üzerinde yoğunlaştı. Bu kadın ya bir de dört yıllık bir üniversiteyi bitirmiş olsaydı... O zaman muhtemelen o günlerde büyük bir kuruluşun başında olurdu. Uluslar arası bir kuruluşun.

O sırada Yusra yanına geldi. "Yeterince görüldüğünüzü düşünüyorum."

Kateb saatine baktı. "Geleli daha yirmi dakika bile olmadı."

"Görünmeniz için bu kadar zaman yeter de artar bile."

Kateb, bu konuda Victoria'nın ne düşüneceğini merak etti. Ama buna aldırmadan Yusra ile kapıya doğru yürüyerek yavaşça kapıdan çıktılar. Sokağa çıktıklarında Yusra durarak Prense baktı. "Victoria, şimdi de dokuma yapan kadınlarla çalışmaya başladı. Bilmem haberiniz var mı; El Bahar Prensesi Dora ile haberleşmiş. Kalıpları yapan yaşlı adamla da buluşacaklarmış. Anladığım kadarıyla onlar da bu siteden satış yapacaklar."

Kateb bu kadarını bilmiyordu. "İlginç," dedi. "Victoria gerçekten çağ açacak bir hamle yapmış olabilir."

"Ve bunu sadece iki hafta içinde gerçekleştirdi. Onunla ne kadar gururlansanız azdır."

İyi de bunun için gururlanmasını gerektirecek bir durum yoktu. Victoria bütün bunları tek başına gerçekleştirmişti.

"O buraların kadınlarına hiç benzemiyor. İlk günlerde; varlığının sadece size iyi bir zaman geçirtmek için iyi olacağını düşünmüştüm. Aslında sizin hâlâ Cantara'yı düşündüğünüzü biliyorum. Ama hiç olmazsa yalnızlıktan kurtulmuş olacaktınız. Ve Victoria sizin için bir değişiklik olacaktı. Ama artık görüyorum ki; o bunları çok aşıyor. Hiçbirimizin aldırmadığı ve

normal gördüğü çok kötü bir durumu anında gördü ve Sa'id'in kurtulmasını sağladı. Olaylara bizden ve alışkanlıklarımızdan çok farklı bir şekilde yaklaşıyor."

"Söyle bakalım," dedi Kateb. "Bunları bana neden söylüyorsun?"

"Onun sizin çocuğunuzu taşıyıp taşımadığını öğrenmemize fazla bir zaman kalmadı. Ama onun buradan gitmesine izin vereceğinizi hiç sanmıyorum. Bu kadar kısa zamanda buraya o kadar çok şey kazandırdı ki..." Bir an durup devam etti. "Ne olacak yani, yeniden şehre dönerek Prens Nadim'e asistanlık mı yapacak, yoksa başka bir işe mi girecek?"

Bunları Kateb düşünmemiş, daha doğrusu düşünmemeyi tercih etmişti. Günü gelince karar verilir di onun ne yapacağına. Öncelikle durumu öğrenmeleri gerekiyordu. Doğmamış bebeğe don biçilmezdi.

Ama Yusra haklıydı. Victoria'yı yeniden Nadim'in yanına yollayamazdı. O zaman belki de ülkesine dönmek zorunda kalacaktı.

Yusra baklayı sonunda ağzından çıkarmıştı. "Bana kalırsa zengin bir koca bulması konusunda ona yardımcı olsanız iyi olur."

Kateb hızla dönüp yaşlı kadına bakmıştı. "Ne?"

"Onun bir kocaya ihtiyacı var. Onu bugün Sarayın dışında da gördünüz. O kalbini verecek birine sahip olmalı. Bir ailesi, çocukları, mutlu bir yuvası olmalı. Bunu hak eden bir kadın bu, Victoria. Onun üzerinde bir etkiniz olduğunu biliyorum. Bazı konularda onu ikna edebilirsiniz."

"O zaman sen onu daha tanımamışsın." Yusra'nın bu düşüncesi Kateb'i gereksiz yere gerginleştirmişti. Aslında Victoria'nın günün birinde evlenmesinden daha doğal ne olabilirdi? Ama bu kadını bir başkasına kendi elleriyle peşkeş çekebilir miydi? Onun beynine ve dahası bedenine sahip olacak bir erkeğe... Hayır, buna imkân yoktu.

"Victoria böyle bir mantık izdivacına yaklaşacak bir kadın değil."

"Bunu ona açık açık söylemek zorunda değilsiniz. Sadece ortamı hazırlamak yetebilir."

"Bunu anlayınca kafama kocaman bir vazo atarsa ne yapmam gerektiğini de söyler misin?"

"Yine de bir şeyler yapmanız gerekiyor. Onu bu kötü dünyanın kucağına öylesine hazırlıksız atamazsınız."

Victoria için çok şey söylenebilirdi. Ama ona hazırlıksız demek doğru değildi. Yine de Yusra'ya hak vermezlik edemedi. "Bunu düşüneceğim," diyerek yürümeye devam etti...

Victoria, Kateb'in yarı aralık kapısına hafifçe vurarak içeri girdi. "Beni görmek istemişsin," derken içinde bir endişe vardı. Bir gün önce yapılan sitenin açılışından sonra hayatından pek memnundu. Bu memnuniyetini hiçbir şeyin bozmasını istemezdi.

Kateb ayağa kalkarak pencerenin önündeki koltukları gösterdi. "Evet. Seninle konuşmak istediğim birkaç konu var. Ama sanırım seni bu şekilde çağırttığım için bana kızmışsındır."

Victoria bunu nasıl anladığını bilemezdi. "Ne demek istediğini anlamadım. Çağırılmışsın, ben de geldim."

"Görevin bana hizmet etmek olduğu için mi?"

"Böyle de diyebilirsin."

Kateb kara gözlerini genç kadının gözlerine dikmişti. "Hiç de iyi bir yalancı değilsin."

"Ne istediğini, beni neden çağırdığını öğrenebilir miyim?"

"Tıpkı benim gibi; Rasha ve diğer kadınlar senin onlar için yaptıklarından ötürü sana çok müteşekkirler."

"Onlara yardımcı olabilmek bana da büyük mutluluk verdi. Böylece çok güzel bir işin sahibi oldular ve sanırım bu işten çok iyi para kazanacaklar."

"Kocaları da bu olanlardan çok memnun görünüyor."

"Şimdilik olabilir. Ama günün birinde karılarının bu işte olmasını istemezler de onlara üç kere boş düştün derlerse, o zaman bu kadınlar ne yapacaklar?"

"Bizim yasalarımızda hiçbir kocanın buna hakkı yoktur."

"Güzel, bunu öğrendiğime memnun olum. Deve çalan adamın yakınlarına ne olduğunu öğrendiğim günden bu yana bu konularda çok daha tedirgin olmaya başladım. Ama bir kadının kocasının karşısında ekonomik özgürlüğünü kazanmasına buranın erkeklerinin hangi gözle bakacağını bu günden bilemeyiz."

"Neyse bunu sonradan konuşabiliriz. Dün Yusra ile aramızda ilginç bir konuşma geçti. Kasabadaki kız çocukların arasında koleje gidenlerin olmadığını konuştuk. Aslında bu yöre halkının kızlarının eğitimini o aşamaya kadar sürdürmelerini isteyenler, neredeyse yok gibidir. Belli bir eğitimden sonra onların iyi bir izdivaç yapmaları çok daha ön plâna çıkar."

Victoria kızgın bir şekilde oturduğu yerden kalkmıştı. "Bunun ne büyük bir kayıp olduğunu bilmez, görmez mi buraların insanları? Pırıl pırıl zekâlar böylece heba olup gider. Hem onlar, hem de bu ülke için büyük bir kayıptır bu. Anneye sadece damızlık gözüyle bakan bir anlayışın ürünü:..."

Kateb oturduğu yere daha da gömülürken yüzündeki ifade kızgın değil, aksine memnun bir ifadeydi. Victoria bunu görünce, Bunları bana inanarak değil, maksatlı söyler gibisin."

"Evet."

"Ve bu sözlerinden hiç hoşlanmayacağımı da biliyor olmalısın."

"Ciddi bir tepki göstereceğini tahmin edebiliyordum. Sadece tepkinin tahmin ettiğim gibi olup olmadığını görmek istedim. Şimdi haydi gel de şuraya otur bakalım."

Victoria onun bunu neden istediğini anlamamış, ama yine de onun gösterdiği yere oturmuştu. Kateb ona doğru eğilerek konuştu. "Senin de biraz önce bahsettiğin pırıl pırıl zekâlardan biri olduğunu düşünüyorum. Özellikle kadınlar ve çocuklar söz konusu olduğunda; onların ihtiyaçlarının neler olduğunu çok iyi görüp, bu konuda onlara son derece etkili bir şekilde yardım ediyorsun."

Kateb'in bu tespiti Victoria'nın hoşuna gitmişti. "Erkekler kendi ihtiyaçlarını, kadınlara oranla çok daha rahat karşılayabiliyor. Onların asırlara dayanan zenginlikleri var."

"Şu anda konuşmamız gereken konu bu değil. Lütfen söyleyeceklerim konusunda dikkatimi dağıtma." Oturduğu yerde kıpırdanan Kateb, hayati sorusunu en sonunda sormuştu. "Hamile olmadığı anlaşılır da buralardan gidersen, ne yapmayı plânladığını öğrenebilir miyim?" Hiç beklemediği bu som karşısında, o sırada oturuyor olmasının çok iyi olduğunu düşündü. Buradan gitmeyi, ondan uzaklaşmayı, onu bir daha hiç görmemeyi kabul edemeyeceğini hissediyordu. O zaman bu soruya samimi bir cevap vermesi mümkün değildi. Ama öyle bir durumda buradan gitmekten başka bir seçiminin olmadığı kesindi. Kateb; başlangıçta altı ay için olan anlaşmalarını bir aya indirmek için, hiç de yanlış olmayan bir bahane bulmuştu.

Bir iki hafta içinde buradan ayrılma ihtimali bir tornavida gibi i- çini burmaya başlamıştı. Bunun nedenini çok iyi biliyordu. Aşk... Evet, aşktı bunun nedeni. Onun daha uygun bir kadınla evlenmesi gerektiğini biliyordu. Ama ona rağmen Kateb'in hareminde kalmaya ve zaman zaman onunla olmaya neredeyse razı olacaktı.

Ama bunun mümkün olmadığını da biliyordu. Davulun sesi uzaktan hoş gelirdi. Ama öyle bir hayatı yaşaması mümkün değildi. O zaman buradan ne kadar erken giderse, o kadar iyi olacaktı. Bırak onu sevmeyen bir adamla beraber olmayı, bir de sevdiği o adamın yatağında başka bir kadınla olmasını, seven hiçbir kadın kabullenemezdi.

Kateb, sabırla onun cevap vermesini beklerken, Victoria onun sorusunu hatırlamaya çalıştı. Evet, Kateb onun gelecekle konusundaki plânını sormuştu.

"Sanırım Amerika'ya dönerim," dedi en sonunda.

"Demek ki çölden ayrılmak konusunda bu kadar aceleci olacaksın. Buralardan bıkmış olmalısın..."

"Hayır. Bunu söyleyemem. Ama bir kere..." Boğazını temizledi. "Ama geri dönmem gerektiğini gördüğüm zaman, bence en doğrusu memleketime gitmek olmalı. El Deharia'da tek başıma yaşamamın pek çekici olacağını hiç sanmıyorum."

"Nadim için çalışmayı hiç mi düşünmezsin?"

"Düşünmem."

"Güzel," derken eğilerek ona biraz daha yaklaşmıştı. "Sen birçok özelliği olan bir kadınsın. Başkalarının hayallerini gerçekleştirmek konusunda özel bir yeteneğe sahipsin. Bunu hiç düşündün mü?" "Sanmam." Victoria, onun bu sözlerinin nereye varacağını bir türlü anlamıyordu. "El Deharia'ya geldiğimden beri bir miktar para biriktirdim. Hayatımın her safhasında tutumlu bir kadın olmuşumdur. Birikimimle kendime ufak bir iş kurabilirim. Bunun olabileceğini hiç düşünmedim. Ama senin dediğin gibi, başkalarının hayallerini gerçekleştirmekte bir katkı oluyorsa, bu yeteneğim kendi işimde de işe yarayabilir."

"Yarınını çok dikkatli düşünmelisin. Başkalarına bu kadar yardımı olabilen biri olarak, finans bakımından bir sıkıntın olmazsa, çok ciddi başarılarla imza atabilirsin."

Bu sözler Victoria'ya pek hoş gelmemişti. "Bu bana yaptığın bir teklif mi?"

"Evet. Senin başında olacağın bir işe para yatırmaya, seninle bir iş berberliği kurmaya hazırım. Belki de; iş hayatına atılmaya hazır olan yetenekli insanlara yardımcı olacak ve kâr gayesi gütmeyen bir vakıf bile olabilir bu. Orada bazı uzmanlar olur. Böylece verilen paranın boşa gitmesini önlemek için gerekli kontrol mekanizması da oluşturulur."

Victoria böyle bir ihtimali hiç düşünmediği için ne diyeceğini bilemedi. Böyle şeyleri düşünmektense, buradan çekip giderek o adamdan kurtulmasının daha doğru olacağını biliyordu.

"Bütün bunları iyice düşünmeni ve yarınla ilgili kararı ondan sonra almanı istiyorum. Amerika'ya gideceksen nerede yaşamayı istersin?"

Belli ki Kateb'in tercihi onun Amerika'ya dönmesinden yanaydı. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Zamanı gelince düşünürüm."

"Neyse. Karar vermek için daha zamanın var." Oturduğu yere biraz daha yerleşti. "Sana uygun bir koca bulmama ne dersin. Biliyorum aşk konusunda hiç de gönüllü değilsin. Bunu açıkça söylediğin bile oldu. Yine de günün birinde evleneceksin. Her şeyden önce güvende bir yaşamın olması için bu gerekli. Tanıdığım birçok başarılı ve iyi insan var. Kabul edecek olursan bir listesini yaparak onlarla tanışmanı sağlayabilirim."

Ayakta olmadığı için tanrıya bir kere daha teşekkür etti. Ayakta duruyor olsa bacaklarının vücudunu taşıyamayacağından emindi. Bu adam şimdi de ona bir koca bulmayı öneriyordu. Listesindeki adamları teker teker çağırarak ona bu yolu açacaktı. Bu çılgınlıktan başka bir şey değildi. Pirinç kadar akıllı olan biri böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi.

Kalbi yeniden doğru düzgün atmaya başladığı ve hücrelerinin fonksiyonları yerine gelmeye başladığı sırada, Kateb'in bu önerisinin onu bu kadar etkilemesinin, incitmesinin gerçek nedenini anlar gibi olmaya başladı. Kateb, onun herhangi biriyle evlenmesi ihtimaline

bu kadar soğuk ve ruhsuz bir şekilde bakıyor olabilir miydi? Aşık olduğu bir adam, onun bir başkasının koynuna girmesine yardımcı mı olacaktı?

Demek ki, onun karşısında hiçbir değeri yoktu. Oysa fark etmeden de olsa, o ana kadar içinde bir ümit beslemişti. Kateb belki de günün birinde ona âşık olabilir, hayatını onunla birleştirmek isteyebilirdi. Bu şatoların hepsi, içinde gürültüler yaratarak yıkılıyordu.

"Victoria; doğru düzgün bir koca, bir izdivaç için ne düşündüğünü bilmek istiyorum..."

Bunu bu kadar soğukkanlı bir şekilde söyleyebilmesi karşısında incinmek yerine kızması gerektiğini düşündü. Evet, böyle bir durumda incinmişliğin boyun büküklüğü yerine, kızgınlığın dik başlılığını yaşaması gerekirdi.

"Bundan başkan ne gibi seçim haklarım var? Onları da masaya açar mısın," derken soğuk ve buruk bir şekilde gülümsedi. "Belki de özel bir uçak. Bir ada. Belki biraz da mücevher... Ne dersin bunlar beni satman için yeterli olur mu acaba? Yoksa daha bir şeyler de eklesen iyi mi olur?"

"Bunlar da ne demek oluyor. Ben seni satma, ya da satın almak istemiyorum. Sadece sana yardımcı olmanın peşindeyim."

"Bana iyi ve zengin bir koca bularak, öyle mi?"

"Bu sana neden bu kadar garip geliyor ki?"

Victoria; prensler de dâhil bütün erkeklerin tam bir salak olduğunu düşündü. Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü.

"Victoria, buna neden bu kadar kızdığını söylemeyecek misin bana?" Kateb'in halinden buna gerçekten bir anlam veremediği belli oluyordu.

Victoria onun bu sorusuna cevap vermeyerek kapıya doğru yürümeye devam etmişti. Hareme girdiği anda duvara fırlatmak için etrafında bir şeyler aradı. Yerdeki yastıklardan birini alarak olabildiğince uzağa fırlattı. Ama böyle bir isyanın onu sakinleştirmesi elbette mümkün değildi. Sehpanın üzerindeki antika vazo ise parçalanmayacak kadar kıymetliydi.

Arkasından ona yaklaşan ayak seslerini duyunca, hiç olmazsa o sefer Kateb'in başına bir şey atma şansının ayağına kadar geldiğini düşündü. Arkasına döndüğünde karşısında Kateb değil, Yusra vardı.

"Ne oldu?" diye sorarken Yusra'nın endişesi gözlerinden okunuyordu. "Hasta mısın? Yüzün bembeyaz."

"Kateb denen Prensizin tam bir salak," dedi hışımla. Ve odanın sonuna kadar hızlı adımlarla yürüdü. Bir şeylerden kaçıyor, bir an önce uzaklaşmak istiyor gibi bir hali vardı.

Yusra onun arkasından ayrılmamıştı. "Söyle ne yaptı sana? Ya da ne dedi?"

"Önce bana bir vakıf kurarak bazı yatırımcılara, kâr gütmekten yardımcı olmamızı teklif etti. Aslında bu rüya gibi bir şeydi. Ama sonra da - "

"Eee, sonra ne oldu?"

"Bana uygun bir koca bulmayı teklif etti."

Ama yaşlı kadın buna hiç şaşırmanın gibiydi. "İyi biriyle evlenmen iyi olmaz mı?"

"İyi olacak tek şey onun kafasına ağır bir şey atmak olacaktı. Ama onu da yapamadım. Bana bir koca bulacakmış. Geri zekâlıya bak. Bulacağı insanın ne kadar haysiyetli biri olacağını bir düşünsene. Bir prensin haremindeki metresiyle evlenmeyi kabul edecek. Hem de bunu bile bile. Adam herhalde beni sosyetesine tanıştıtırırken, Karım Victoria. Onun Prensimizin hareminden aldım... diyecek biri olmalı.

Başı dönüyor, gözleri yanıyordu. Ama Kateb için ağlamaya değmeyeceğini bilerek gözyaşlarını gözlerinin arkasına geldikleri yere itti.

"Bizim âdetlerimiz farklıdır, Victoria," dedi Yusra sakın bir sesle. "Böyle bir şeyi sana teklif ederken, sana ne kadar kıymet verdiğini göstermek istediğinden eminim."

"Haremdeki bir kadını bir başka adamın yatağına atarak mı gösterir sizin erkekleriniz bu kıymet vermeyi?"

"Senin geleceğini hiç düşünmeden arkasını dönüp gitmesi seni daha mı memnun ederdi?"

"Elbette hayır." Ama ona kıymet verdiğini göstermenin bundan çok asil yolları olduğu kesindi. Onu oradan gitmemeye ikna etmeye çalışabiliirdi. "Hayır. Ama bil ki böyle hareket etmesi beni daha az incitirdi."

"Bence sorun bunda değil." Yusra cin gibi kadındı. Ve belliydi ki Victoria'yı incinmesinin gerçek nedenini söylemeye zorluyordu.

"Benim bir itirafta bulunmamı bekler gibi bir halin var"

Yusra bunu inkâr etmemiş, aksine başını olumlu şekilde sallamıştı. Victoria ağzını açtıktan sonra vazgeçip kapattı. Böyle bir şeyi itiraf etmesinin hiçbir faydası yoktu. Bir de aşk dilencisi haline getiremezdi kendisini. "Her şey geçecek," diye mırıldandı. "Bir karın, ya da baş ağrısı gibi..."

Yusra ise başını biliyorum der gibi sallayarak, haremın diğer odalarından birine doğru yürümüştü. Victoria onu takip etti. "Hiç de sandığın gibi ona âşık falan değilim. Sen ise öyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Benim istediğim şey; ilk anlaşmamızda olduğu gibi burada altı ay kalmak. Bir ay değil. Ona olan borcumu ancak o zaman ödediğime inanabilirim. Başka türlü iç huzuruna kavuşmam mümkün değil. Kimsenin bana böyle bir iyilik yapmasına ihtiyacım yok. Ama bil ki ona âşık değilim. Bence âşık olmak ancak bir aptalın göstereceği anlamsız bir zaaftır. Ben ne o kadar aptal, ne de o kadar zayıf değilim."

"Âşık olmak bir kadın için ne aptallık, ne de bir zaafıdır. Sadece kaçınılmaz bir kaderdir. Kadın istediği kadar ondan kaçsın, bir gün yakalanacak ve belki de çok mutlu olacaktır. Sen bu gerçeği inkâr edebilirsin. Ama bu bir kaplumbağanın uçağına inanmak gibi bir şeydir. Hem unutma sen çok hassas ve duygusal bir kadınsın. Senin gibi insanlar aşkı, diğerlerinden çok daha derin yaşarlar. Bu nedenle senin gönlün de hiçbir yerden komut alamayacaktır. Ve ona âşık olduğunu açık bir şekilde kabul ettiğin zaman, kendini çok daha rahatlamış hissedeceksin. Gururla aşk yan yana yürümez."

Victoria derin bir iç geçirmişti. "Ama ben ona âşık olmak istemiyorum."

"İsteyip istemen hiçbir anlam taşımaz. Gerçek aşk; dörtlüye giden bir at gibidir. Ne dizginden anlar, ne de bir yerden komut alır."

"Bu kadar mistik olma."

Yaşlı kadın onun yanına gelerek sırtını okşadı. "Ona âşık olmanın hiçbir kötü yanı yok."

"Sen öyle söyle. O beni bir an önce buradan uzaklaştırmak, hatta bulacağı biriyle evlendirmeye çalışıyor. Demek ki onun için hiçbir değerim yok. Ya da yeterince yok."

"Senin ona karşı olan duygularından haberi var mı?"

Victoria iki elini açarak, "Hayır. Hayır. Ona böyle bir şeyi değil söylemek, hissettirmek bile istemem. Senin Cantara'dan haberin yok mu? Ben ona benziyor muyum?"

"Hayır. Hem de hiç benzemiyorsun. Cantara bütün yaşamını çölde geçirmiş, geleneklere bağlı bir kadındı. Cantara, Prens'in çocukluk aşkıydı. Ama Prens artık yetişkin bir adam oldu. Artık onun da bir yetişkin aşkına ihtiyacı var."

Bu sözler Victoria'nın içini sızlatmaya yeterdi. Onun sevdiği kadın olmak için her şeyini vermeye hazırdı. Onun bir başka kadına âşık olması fikrini kabul etmesi mümkün değildi.

"Onun hiç kimseyi Cantara'yı sevdiği gibi sevmesi mümkün değildir. Üstelik o, sevmeden de olsa kendisine yakışan biriyle, görev icabı evlenmek zorunda olduğunu söyledi. Ona yakışan biri herhalde hareminden çıkan bir kadın olamaz. O politik bir izdivaç yapmak zorunda."

"Başka ne demesini beklersin? Bir daha âşık olup, bir daha Cantara için çektiği acıyı çekmek istediğini mi söyleyecekti? Bence ona olan duygularını açmalısın. Bundan ne kaybedersin ki? Seni dövecek, ya da zindana atacak değil ya. Olsa olsa bunun karşılığı olamayacağı konusunda seni ikna edecek. Bu en kötü ihtimal bile, bugün içinde bulunduğun durumdan çok daha iyidir."

"Beni reddedecektir."

"Olabilir. Ama o durumda bile hiç olmazsa; ya bilseydi diye hayıflanmak durumunda kalmayacaksın..."

Kateb, Victoria'nın ona çok kızdığını biliyor, ama buna bir anlam veremiyordu. O olaydan iki gün sonra hareme doğru yürürken, onun hayatında rastladığı en anlaşılmasız kadın olduğuna karar vermişti.

Hayatının sonuna kadar koruması altına almayı önermişti ona. Çok hoşuna gidecek bir iş kuracak ve de mutlu olacağı bir de eş bulacaktı. Bunların hangisine o kadar kızılırdı? Bu kadın daha ne isteyebilirdi?

O sırada ona iki defa haber yollamış, ama bunların ikisine de bir cevap alamamıştı. Hiç kimsenin onu bekletmeye hakkı yoktu. Bunu bizzat gidip ona söylemekten başka yolu kalmamıştı.

Hareme girdikten sonra arkasından kapıyı hızla çarparak kapattı. "Victoria, şu anda karşıma çıkmanı istiyorum," diye içeriye doğru bağırdı.

"Ben istediği anda kaybolup, istediği anda görünen bir hayalet değilim. Ama şu anda işim var. Lütfen beni rahat bırak."

Kateb sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Banyonun kapısını açtığı anda bu yaptığına pişman oldu. Victoria çırıl çıplak bir şekilde büyük havuzun ortasına uzanmıştı. Suyun berraklığı vücudunu örtmek- tense, çok daha çekici gösteriyordu. Suyun hafif hareketleri genç kadının memelerini kıpırdatıyor, bacak aralarını okşuyordu. Bu şartlar altında ciddi şeyler konuşmaları elbette mümkün değildi.

Ama oradan çıkıp gitmesi de bir ricat anlamına gelecekti. O zaman suyla sallanan dolgun memelerine ve bacaklarının arasındaki gölgeli noktaya hiç aldırmadan gelme nedeni üzerinde durmaktan başka çaresi yoktu. O güçlü, duygularını kontrol altında tutabilecek bir prensti. Bunu bu kadına da kanıtlamalıydı.

"Sana iki kere haber yolladım."

Victoria suyun altında olabildiğince hareketsiz durmaya gayret gösteriyordu. "Biliyorum," dedi.

"Ve benim El Deharia Prensi Kateb olduğumu da biliyor olmalısın. Seni çağırdığım zaman yanıma gelmek zorundasın."

"Gördüğün gibi; böyle bir yükümlülük hissetmiyorum."

"Benim metresimsin."

"Sadece birkaç gün için daha. Sonra buradan gideceğim. Yoksa kararında bir değişiklik daha mı yapmaya niyetlisin? Kendini ne kadar büyük görürsen gör, sözüne güvenilecek biri olmadığın artık belli oldu."

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersin." Kateb'in kızgınlığı kulaklarından fişkırır gibiydi.

Victoria suyun verdiği rehavetle esnemişti. "Söyle bakalım o zaman, sorun nedir?"

Onu havuzdan çekip çıkartmak ve ondan sonra da... Arzu ve şehvet bütün hücrelerini yavaş yavaş işgal etmişti. Kızgınlığın yerini aynı şiddetteki bir arzunun aldığını biliyordu. Bilmediği şey, buna nasıl dayanacağıydı? Victoria bu mücadeleyi kazanmak üzereydi. İyisi mi sormak için geldiği soruyu sormalıydı.

"Sana yardım elimi uzatmamın seni neden bu kadar kızdırdığını anlayamıyorum. Bunu bana açıklamanın zamanı geldi. Senin geleceğini garanti altına almak istiyorum."

"Bana bir koca bularak, öyle mi?"

"Evet. Ama bunu istemiyorsan seni zorlayacak değilim. Onun yerine sana yüklü bir para verebilirim. Bütün geleceğini garanti altına almaya hazırım. Bunlar kötü şeyler mi?"

"Bir metresten kurtulmanın rayicinin ne kadar olduğunu bilmediğim için bu konuda bir şey söyleyemem. Ama anladığım kadarıyla bu senin alışanlılarından biri. O zaman bunun kararını senin vermen gerekecek. Söyle bakalım benden kurtulmanın rayici ve karşılığı ne olacak?"

"Alay etmenin ne yeri, ne de zamanı."

"Bana kalırsa bundan başka bir şeyi yapmak mümkün değil. Şimdi beni lütfen rahat bırak."

"Bunu istediğin kadar söyle. Senden doyurucu bir cevap almadan buradan ayrılmam söz konusu değildir." Derin bir soluk aldı. İkisinden birinin pes ederek mantıklı davranması gerekiyordu. Ve bu bir erkek olarak ona düşerdi. "Victoria geçmişte çektiğin acıları biliyorum. Senin bir daha öyle müşkül durumlar düşmeni istemediğim için de. sana bir türlü yardımcı olmaya çalışıyorum. Söyle misin, bunun neresi kötü?"

"Sen de söyler misin, bu konuda neden bu kadar ısrarcısın. İnsanlara zorla iyilik yapılamaz, bunu bilmiyor musun?" Victoria'nın sesi ilk defa mantıklı bir tartışma yapar gibi çıkmıştı.

"Çünkü sen değer verdiğim bir kadınsın. Seni buraya getirirken böyle düşünmüyordum. Hakkında yanılmışım. Bunu itiraf etmemi memnuniyetle karşılayan gerekir."

Victoria suyun içinde doğrulmuş, ıslaklıktan parıldayan diri memeleri suyun yüzüne çıkmıştı. "Demek ki senin ilk başına zannettiğin para peşinde koşan, para avcısı bir kadın olmadığımı anladın? Ve beni daha fazla cezalandırmayı yersiz buldun. Ve bu işi tatlıya bağlamaya çalışıyorsun. Bu arada hamile olup olmadığımı artık merak bile etmiyorsun."

"Bunun çok zayıf bir ihtimal olduğunu kendin söylemiştin. Tek seferlik bir birleşmede böyle bir ihtimal zaten hiç de kuvvetli değildir."

"Ama bu konuda kesin bir bilgi sahibi olmalıyız, değil mi? Çünkü böyle bir durum varsa, müstakbel bir kraldan bahsediyoruz. Şimdi söyle bakalım bir aylık bir yakınlık ve tek bir kerelik sevişme karşılığında bana para ve bir servet vermeye hazır olduğuna göre, hamileysem neler vereceksin? Ayı mı, Arap yarımadasını mı?"

Bunları söyledikten sonra arkasını dönmüştü. "Şimdi git.

Kateb onun pürüzsüz sırtına baktı. "Seni anlamıyorum. Söylesene benden ne istiyorsun? Seni nasıl mutlu edebilirim."

İşte bu ilginç bir soruydu. Gerçeği öğrenmesi halinde bu adamın tepkisi ne olacaktı? Onu dinleyecek miydi? Yoksa bunu da öğrendikten sonra arkasını dönüp oradan gidecek miydi? Ya da onunla alay ederek, kalbini koparıp çölün kumları arasına mı atacaktı. Ve o kalp orada çürüiyüp kalacak, leşi de akbabalara yem mi olacaktı...?

Havuzdan çıkarak bir havluya sarındı. Onun tepkisinden korkması için bir neden yoktu. Yusra'nın da dediği gibi kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Hiç olmazsa bir merakını giderecekti.

Hem belki de; Kateb'in de itiraf etmekten çekindiği bazı şeyler mi vardı. Kateb de onu sevmiş olabilir miydi? Bunu düşünmek Victoria'ya o ana kadar sahip olmadığı bir güven vermişti.

"Senden bana koca bulmanı istemiyorum." Sesi sakın, bakışları yumuşaktı. "Senin paranı da istemiyorum. Buradan gideceksem, kendi paramla idare edebilirim."

"İyi de ne istediğini hâlâ söylemedin."

Victoria kararlı bir sesle devam etti. "Seni istiyorum." Eliyle çevresini gösterdi. "Senin metresin olarak değil, başka bir sıfatla seni ve sana ait olan her şeyi istiyorum."

Bunları söylerken titremeye başladığını fark etti. "Sana âşık oldum. Aslında bunu hiç istemezdim. Öylesine oldu. Bunu önleyemedim. Ayrıca seni çok iyi bir insan olarak gördüğüm için, seninle bir yaşamı paylaşmayı istemeye başladım. Seninle beraber bir hayat - "

"Sus," diye bağırdı Kateb bir anda onun sözünü keserek. Gözleri kararmış gibiydi. "Seni daha fazla duymak istemiyorum. Aramızda bir aşkın yeşermesi elbette söz konusu olamaz."

Victoria içinin param parça olduğunu hissediyor, ama onun karşısında hiç sallanmadan durmayı beceriyordu. "Beni/n için seninle olmaktan başka bir seçenek yok."

"Benim için de seninle olmak gibi bir seçenek yok. Senin aşkını istemiyorum. Bunu hiçbir zaman istemedim. Ne senden, ne de bir başkasından."

Victoria zorlukla yutkundu. "Bunun nesi kötü?"

"Çünkü seni hiçbir zaman sevmeyeceğim. Yalnız seni değil hiç kimseyi sevip, âşık olmayacağım. O defter benim için kapandı."

Aniden arkasını dönerek haremde çıkmıştı, Kateb. Victoria her ihtimale karşı biraz bekledikten sonra, kendisini olduğu yere bıraktı. Yerdeki mermer de Kateb kadar sert ve soğuktu. Kıvrılıp gözyaşlarının akmasını bekledi.

Ama artık hiç olmazsa durumu biliyordu. Ve bunu bilmek eninde sonunda onu huzura kavuşturacaktı. Kateb'le bu konuşması çok iyi olmuştu...

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

KATEB liderlik yeminini etmeden önce yapılacak olan yaşlılar toplantısına katılmak konusunda ne kadar isteksiz olduğunu fark ederek şaşırmişti. Aslında bu asıl tören kadar önemliydi ve katılmaması da mümkün değildi.

Evet kral babası da kolay bir adam değildi. Ama o hiç olmazsa tek kişiydi. Oysa kasabanın yaşlıları hem kalabalık, hem de her biri en az kral kadar zor insanlardı. Ve Kateb'in liderliğini ilân etmeden önce onu birçok konuda sıkıştıracaklar, talep ve düşüncelerini ona bildireceklerdi. Bu arada en çok önem verecekleri konu da onun evliliği olacaktı.

Liderlik pozisyonu, babadan oğla geçen bir doğum hakkı olmadığı ve bu konuda bir seçim yapma söz konusu olduğu için. buraya seçilecek kişinin düzenli bir aile sahibi olmasına yaşlılar büyük önem verirdi. Kateb bunu bildiği ve âdetlere bağlı biri olduğu için, onların bu konudaki hassasiyetine saygılı olmak zorundaydı. Ama bu konunun bir gündem maddesi olacağını bilmek onu rahatsız ediyordu. Özellikle de o günlerde.

Victoria'yı son iki gündür hiç görmemiş olmasına karşın, bu kadın bu iki gün içinde sanki devamlı bir şekilde yanında gibiydi. Son konuşmaları sırasında söyledikleri ise bir yandan onu kızdırırken, öte yandan içindeki bazı duyguları canlandırıyor ve bir türlü aklından çıkmıyordu.

Yaşlıların bulunduğu toplantı odasına yaklaştığında muhafızlar onun gelişini anons ettiler. Lider olarak seçildiği resmen duyurulduğu andan itibaren toplantı masasının başındaki yer onun olacaktı. Ama odaya girdiği anda Kateb sadece yaşlıların huzuruna girmiş bir misafir gibi hareket etmek zorundaydı.

Yaşlıların sözcüsü olan Zayd ayağa kalkarak, "Hoş geldiniz Prens Kateb," diyerek onu karşıladı. "Umarız iyisinizdir."

"Teşekkür ederim. İyiyim. Ya sizler?"

"Bizler yaşlıyız ve her geçen gün biraz daha yaşlanıyoruz. Burada toplanmamızın nedeni; sizin ve daha doğrusu hepimizin geleceğini konuşmak içindir."

Kateb, Zayd'ın yaptığı bu girişe bir cevap vermedi. Ne zaman konuşmaya başlaması gerektiğini Zayd ona söyleyecekti.

"Kasabayla ilgili program, plân ve düşünceleriniz inceledik. Ekonomik hedefleriniz oldukça cüretkâr. Hatta gereğinden çok bile diyebiliriz buna."

"Unutmayın ki eski yöntemler öyle birkaç haftada değiştirilebilecek şeyler değildir," diye söze karışmıştı yaşlılardan biri. "Ve bunun gerçekliği konusunda endişelerimiz var."

Yaşlı üyenin bu uyarısından sonra Zayd bir baş işaretiyle, Kateb'e düşüncelerini savunabileceği işaretini verdi.

"Eski yöntemler, yeni atılımlarımızın omurgasını oluşturacaktır. Manevi değerlere^ve atalarımızdan bize yadigâr kalan kurallara karşı olmamın mümkün olmadığını bilmenizi isterim." Kateb kendinden emin ve kararlı bir şekilde konuşmaya başlamıştı. "Niyetim onları göz ardı etmek değil. Ama onlara bir işlerlik ve dinamiklik kazandırarak, zaten var olan ekonomik gücümüzü artırmaktır."

Kateb bu yumuşak girişten sonra düşüncelerinin ve hedeflerinin neler olduğunu anlattı ve ilk yıl içinde gerçekleştirmeye karar verdiği hususlar hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Yaşlıların onu dikkatle dinlemeleri, toplantının ilk olumlu gelişmesi olmuştu.

Sonuçta doğan olumlu hava, yaşlılığından ötürü artık sesi zor duyulan bir yaşlının sorusuyla gerginleşmişti. "Bütün bunlar iyi de; ilk yıl içinde yapmanız gereken çok önemli bir husustan hiç bahsetmediniz. Evliliğinizden. Bu konuda da sizden bağlayıcı bir şeyler duymak isteriz. Cantara'nın çölün nadide çiçeklerinden olduğu konusunda hiçbirimizin en ufak bir tereddüdü yok. Ama artık Cantara da yok. Onun için tuttuğunuz yas hepimizin malûmudur. Ama bu duygularınız yeni ve düzgün bir izdivaca doğru yelken açmamanız anlamına gelemmez. Yeniden bir izdivaç yapma zamanınızın geldiğini sizin de kabul etmeniz gerekir ve bizler bunu sizin ağzınızdan duymalıyız. Bu hem geleneklerimizin, hem de biz yaşlıların isteğidir."

"Sizinle aynı görüşteyim," dedi Kateb. "Ve kendime bir eş seçmeye hazırım."

Kateb'in bu sözleri üzerine yaşlılar birbirlerine baktılar. Genellikle görüşlerini kendilerine saklamayı seçerlerdi. Ama Kateb'in, onların bu arzularını bu kadar kolay kabul etmesine şaşırmış gibiydiler. Sonunda konuşan yine Zayd olmuştu.

"O zaman belirlenmiş bir seçiminiz de olmuştur herhalde." Bu bir tespitten çok, bir soruydu.

Kateb bir an için Victoria'yı düşündü. Birkaç gün öncesine kadar, ona çok büyük bir değer vermişti. Ta ki, onu sevdiğini söylediği ana kadar.

"Şimdilik böyle bir seçimim olmadı," dedi kararlı bir sesle.

Zayd aldığı bu cevaptan hiç de hoşlanmadığını gösterecek şekilde kaşlarını kaldırmıştı. "Anlıyorum. O zaman bu işe uygun adayları kasabaya davet etmemiz gerekecek."

"Onların arasından bir seçim yapmaya razıyım."

İhtiyarlar kendi aralarında fısıldaştıktan sonra aralarında biri onlara sözcü oldu. "Peki Victoria ne olacak? Haremde kalmaya devam edecek mi?"

Hamile değilse haremde kalmayacaktı. Ona olan kızgınlığı nedenini açıklayamayacağı bir şekilde devam ediyordu. Onu ne kadar arzularsa arzulasın, ne kadar beğenirse beğensin Victoria'nın haremde kalması söz konusu olamazdı.

Tabii ki onun çocuğuna hamile değilse. Yoksa Kış Sarayı'ndan hayatı boyunca ayrılması düşünülemezdi. Bu konudaki kurallar son derece sert ve kesindi. Kanında kraliyet ailesinin bir damlası bulunan birinin kraliyet sınırlarının dışına çıkarılması mümkün değildi.

Öte yandan Victoria'nın evlâdını bırakmayacağı da kesindi. İyi de o zaman Kateb ne yapacaktı? O kadın ona bu kadar yakinken, ondan nasıl uzak durabilecekti? O zaman onu metresi olarak muhafaza etmekten başka çıkarı yoktu bu işin.

Ama bun yapması da mümkün değildi. Bir başkasıyla evliyken, onunla ilişkisini sürdüremezdi. O zaman dua edeceği tek şey onun hamile olmamasıydı. Bu pek çok şeyi halledecek ve herkesin hayrına olacaktı.

Kendisine sorulan soruya artık cevap vermesi gerektiğini biliyordu. "Onunla ilgili kararımın ne olacağını henüz bilemiyorum," dedi. Ama tabii ki onlara bunun nedenini söyleyecek, hamile olması ihtimalinden bahsedecek değildi. "Liderlik unvanın alacağım son seremoniden önce bu konuda bir karara varacağım. Gitmesi gerekiyorsa, adayların Victoria burayı terk ettikten sonra kasabaya gelmesini isterim."

Victoria'ya olan güvenini kaybetmiş olabilirdi. Ama bu onun aşağılanması için bir neden olamazdı. Bu arada hamile olduğu kesinlik kazanırsa... Ne yapacağına, nasıl hareket edeceğine o zaman karar verirdi.

Yaşlılar kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Sonuçta yine Zayd ayağa kalktı. "O Amerikalıyla evlenmeyi mi düşünüyorsunuz yoksa. Aslında örf ve âdetlerimiz liderin çöl asillerinden biriyle evlenmesi yönündedir. Ama hepimizin bildiği bir gerçek var ki, Victoria buraya geldiği bu kısa zaman içinde çok olumlu şeyler yaptı. Rasha ile beraber yaptıkları çalışma, daha şimdiden kasabamıza bir ün ve şan kazandırmıştır. Sa'id konusundaki olumlu rolünü hiç kimse inkâr edemez. O güne kadar hiç kimsenin sorgulamaya cesaret edemediği, çağımızda utanç verici bir uygulamanın üzerine gitmiş ve bizi bu kuralın utanç duygusunun ezikliğinden kurtarmıştır. Azim ve hırsı yeteneklerinin önünde de değildir. Onunla evlenmek gibi bir düşünceniz varsa, biz yaşlıların buna bir itirazı olmayacağını bilmenizi isteriz."

Onunla evlenmek... Hayır bu imkânsız bir şeydi. Onunla evlenmek demek... Bu kadına neden o kadar kızdığını bir anda anlar gibi olmuştu. Victoria en sonunda güvenilir, rahat ve imkânlı bir barınak bulmuştu. Bu nedenle de bu imkânlardan uzak kalmak istemiyordu. Ama bunu açıkça söyleyemeyeceği için, işin içine aşk ve sevgi kelimelerini monte ederek onu

kandırmaya, aldatmaya kalkışmıştı. Kateb bunu göremeyecek kadar aptal değildi. Oysa bu kadın göz göre göre onu aptal yerine koymuştu. Ona elbette kızacaktı.

Victoria'nın ona âşık olduğu falan yoktu. Öyle derin bir sevgisi de olamazdı. Onun sevdiği şey Kış Sarayı'nda bulduğu güven, huzur ve sınırsız imkândı. Kateb böyle bir oyunun kurbanı olmayacaktı.

"Hayır," dedi Zayd'a dönerek. "Onunla evlenmek gibi bir niyetim yok."

Zayd, "Anlıyorum," derken yerine oturdu. Ama sesinde belirgin bir düş kırıklığı vardı. "Nasıl arzu ederseniz."

Bir başka yaşlı, onların Victoria'yı kolay kolay bırakmayacaklarını gösterdi. "Kasabada kalmak isterse, ona uygun bir eş buluruz."

"Hayır." Kateb buna hiçbir zaman izin veremezdi. "Ona hiç kimse sahip olamaz." Bu sözlerinin maksadını aştığını, daha doğrusu belki de maksadını açıkça gösterdiğini düşünerek, pişman oldu. Bu sözlerinin ne kadar saçma olduğunu görebiliyordu. Victoria'ya sahip olmuyor, ama ona hiç kimsenin sahip olmasına da izin vermiyordu. Böyle bir saçmalık olmazdı.

Onu tatlı sözler ve aşk sözcükleriyle kandırmaya çalışan bu kadına karşı içinde bir anda sönmez bir kin doğmuştu. Onu aldatmaya çalışmasının ağır cezasını çekecekti bu kadın. Kateb onu cezalandırmanın bir yolunu bulacaktı. Hem de en acı ve en çok hüznü verecek bir yolunu bulacaktı...

Victoria haremde otururken, harem kapısında büyük bir kilit olmamasından ötürü hayıflanıyordu. Öyle bir imkânı olsa oradan dışarıya bir adım bile atmadan bütün yaşamını orada geçirebilirdi. Papağanlarından başka yanında bir de köpek olsa bu onu daha da mutlu ederdi.

Köpek, ne pahasına olursa olsun ona sevgisini verirdi. Onu sevdiğini söylediği zaman hiç olmazsa odadan çıkıp gitmez ve sadık bir şekilde onun peşinden ayrılmazdı.

Kateb'e olan sevgisini bütün açıklık ve içtenliğiyle söylemişti. Onun buna cevabı ise kızmak, onu sevmesinin imkânsız olduğunu söylemek ve sonra da kapıyı çarpıp çekip gitmek olmuştu. Ama Victoria onun gibi gidemiyordu. Daha doğrusu şimdilik gitmiyordu.

Ama buna az kalmıştı.

O sabah rahminin alt tarafından gelen bir sızı hissetmişti. Bu hamile olmadığının ilk ve kesin kanıtıydı. Regl olmadan bir iki gün önce baş gösterirdi bu sızı. O zaman regl olur olmaz, Kateb ona yolu gösterecekti.

Yusra'nın bu haberi Prensine götürmesinden sonra, belki de sadece birkaç saat alacaktı toparlanıp yolcu edilmesi. Sonra o zor, uzun ve sıkıcı yol şehre dönerken kim bilir kaç gününü

alacaktı. Buraya gelirken bambaşka endişeler vardı içinde. Dönerken; yüreğini parçalayacak bir acıyla dolu olacaktı içi.

Gittiği yerde ona yakın olan hiç kimse yoktu. Ailesinden geriye sadece babası kalmıştı. Onun yüzünü de şeytan görsün diyordu içinden. Bu başına gelenlerin tek nedeni o babası olacak adamın şerefsizliğinden kaynaklanmıştı.

O zaman Teksas'a dönmesi için bir neden yoktu. Teksas yerine; Los Angeles, Denver, ya da Seattle'ye giderdi. New York'a giderek o gürültülü şehirde kayıplara da karışabilirdi. Aslında bu ihtimalleri düşünmek biraz olsun rahatlamasına yardımcı oluyordu. Ama o büyük şehirler Kateb'i unutmaması için yeterli olmayacaktı. Bunu daha şimdiden biliyordu. Daha o anda Kateb'i özlemişti. Onunla olmak için neler vermezdi ki?

Başını arkaya atarak, yüzünü güneşin yakıcı ışınlarına döndürdü. Haremden gelen ayak sesleri onun bir anda kasılmasına neden oldu. Kararlı ve aceleci adımlardı bunlar. Kalp atışları bir anda hızlanmıştı. Gelen Kateb olmalıydı. Onu hiç görmemektense, kendisine hakaret etmesine bile razı gibiydi, o anda.

Nitekim Kateb birazdan karşısında bitmişti. "Seninle konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Nasıl istersen." Ona git buradan, seni gözüm görmesin diyememişti. Kateb'in bakışlarında haşın bir ifade vardı. Ama Victoria bunu görmezden gelmesinin daha doğru olacağını biliyordu. Onu bir daha hiç unutamayacak nazarlarla incelemeye başlamıştı. Bu geniş ve güçlü olduğu belli olan omuzlarını, yüzündeki yara izini unutmaması nasıl olsa mümkün değildi.

Ona oturması için bir yer göstermeyi düşündü. Ama Kateb'in oturamayacak kadar gergin ve enerji dolu olduğunu görebiliyordu. Kendisi söyleyebileceği her şeyi söylemiş olduğuna göre, konuşması gereken Kateb'di. Zaten konuşmaları gerektiğini söyleyen de o olduğuna göre, onun konuşmayı başlamasını beklemekten başka bir şey yapamazdı.

"Bana bazı şeyleri açık açık söylemeliydin," diye başlamıştı Prens konuşmaya. "Burada kalmak istediğini, bir takım bahaneler yaratmadan açıkça söyleyebilirdin. Bu konuda dürüst davranmış olsaydın buna bir hal çaresi bulabilirdik. Ama sen öyle yapmak yerine beni aldatmaya kalktın."

Victoria onun yüzüne sanki hiç bilmediği bir dilden konuşuyormuş gibi baktı. Ama sonra kelimeler bir sıraya gelerek anlamlı bir cümle oluşturdu kafasında. Söylediklerinin anlamını tam olarak anladığı zaman, oturduğu yerden kalktı. İçi nefret ve kızgınlık olmuştu.

"Sen ne demek istiyorsun, şunu açık açık söylemene. Yani ben gelip de sana aşktan falan bahsedecek yerde, bak delikanlı aramız fena gitmiyor. İşlerde iyi. İstersen gel evlenelim deseydim, bu sana daha doğru ve mantıklı bir davranış gibi mi gelecekti."

"Elbette. Hiç olmazsa o sözlerin içinde, beni aldatmaya yönelik aşk ve sevgi sözcükleri olmayacaktı. Buna normal ve olabilir, mantıklı bir izdivaç olarak bakabilecektim."

Victoria buruk ve ince bir kahkaha atmıştı. "Demek ki sen; benim bir iş teklifimi kabul edebilirdin. Seninle beraber olma isteğinin ana nedeni seni ve imkânlarını kullanmak olan birine daha açıktın.

öyle mi? Öyleyse senin ciddi bir psikolojik terapiye ihtiyacın var. Bu halinle tam teşekküllü bir hastaneden sağlıklı raporu alman mümkün değil."

Arkasını dönüp odan biraz uzaklaştıktan sonra devam etti. "Sana doğruyu söylemiş olma ihtimalini hiç mi ciddiye almadın? Söylediklerimin doğru olabileceğini hiç mi düşünmedin? Sana âşık olabileceğime, hiç mi ihtimal vermedin?"

Kateb'in yüz ifadesi ona cevap vermesini gereksiz hale getirecek kadar açıktı. Bunları hiç düşünmediği bakışlarından anlaşılıyordu. "Halinden anlıyorum ki, bunu gerçekten hiç düşünmemişsin."

Kateb bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Victoria elini kaldırarak onu susturdu. "Hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Zaten söyleyecek bir şeyin de kalmamış olmalı." Bunu söyledikten pişman olmuş olacak ki, "Dur bir dakika. Gerçekten içten cevap vermeni istediğim bir sorum olacak. Belki onu cevaplaman içinde bulunduğun duruma bir ışık tutacaktır. Seni böyle düşünmeye sevk edecek tek bir hareket, ya da sözümü örnek gösterebilir misin? Söyle; burada olduğum sürece kırdığım, aldatmak istediğim tek bir kişi oldu mu? Sana karşı hiçbir duygumun olamayacağı kararını hangi gerçek ve örneklerle dayanarak söyleyebilirsin. Benim insanları rencide edecek biri olduğuma nasıl karar verebildin? Yusra ile olan ilişkimden mi, Rasha ile olandan mı, Sa'id konusundaki tutumumdan mı? Hiç yalan söylediğimi duydun mu? Hırsızlık yaptığım konusunda birileri kulağına kar suyu mu kaçırdı. Sahip olduğum her şeyi, bilgimi, deneyimlerini senin adamların arasında âdil bir şekilde dağıtmak için elimden geleni yaptığımı, hiç mi dikkate almadın?"

"Böyle ithamlarda bulunamam."

"Güzel; demek ki bu konularda yalan bile söyleyemiyorsun? Beni suçlu ve kötü ruhlu bir kadın olarak ilân etmen, dönüp aynaya baktığında seni rahatlatacak. Bence sorun bundan beş yıl önce karşılaştığın bahtsız olaydan ileri geliyor. Asıl sorun orada."

"Bu konuşmayı oraya kadar götürmemelisin.."

Victoria gülmek istedi. Ama bunu beceremedi. "Nedenmiş o? Hem bil ki, ufak uyarılarla beni söyleyeceklerimi söylemekten alıkoyamazsın. Senin bir Prens olman beni zerre kadar etkilemiyor.

Senin sevdiğim adam olman Prens olmandan çok daha önemli. İnsanın sevdiği birini, hem de hiç beklemediği anda, hiç beklemediği bir şekilde kaybetmesi müthiş acı vericidir. Bunu biliyor ve senin Cantara'ya olan duygularını saygıyla kabulleniyorum. Ama sen daha ölmedin. Aksine önünde uzun bir hayat var."

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Bunları duymak istemiyorum. Bir daha evleneceğim. Çünkü bu benim görevlerim arasında: Ama bu ilk evliliğime benzemeyecek. Sadece bir mantık izdivacı olacak."

"Cantara'nın böyle olmasını isteyeceğini mi düşünüyorsun? Böyle yaptın diye seninle gurur mu duyacak. O sevmesini bilen bir erkeği sevmiştii. Gerektiği için sevmeden evlenecek birini değil."

"Seni Cantara hakkında konuşmaktan men ederim."

"Sözlerim neyi değiştirebilir ki? O senin karındı, Kateb. Onu en iyi sen tanıyor olmalısın. Bir daha âşık olmamanın onu geri getireceğini mi zannediyorsun?"

"Bunların hiçbirini seni ilgilendirmez."

"Elbette ilgilendirir. Seni seviyorum ve sen buna inanmıyorsun. Benim duygularımı paylaşmamana bir şey diyemem. Ama sen sırf bir kere daha acı çekmemek için; bütün dünyaya ve dünyanın gerçeklerine sırtını dönüyorsun."

"Bunu da nereden çıkarttın? Böyle bir şey söz konusu değil."

"Hem de öylesine söz konusu ki, bunu kendinden bile saklıyorsun." Victoria konuştuğca söylediklerinin doğruluğuna daha çok inanıyordu. "Seni seviyorum Kateb. Beni dinlemeyi ve anlamayı reddedebilirsin. Ama bu gerçekleri değiştiremez. Seni sevdiğim için, benimle değilse bir başka kadınla mutlu olmanı istiyorum. Uyarım sadece kendim ve aramızdaki ilişkiyle ilgili değildir. Bu yaptığın yanlışdır. Dahası son derece korkakça bir kaçıştır. Sevdiğin bir başkasını kaybetme korkun, seni doğal tepkilerden uzaklaştırıp, yalan ve yapay bir yaşama doğru sürüklüyor. Ama şansını kullanmaktan kaçarsan ne mutlu olmayı, ne de başarılı olmayı hak etmezsin. İnsanlar prens, kral bile olsalar hak etmedikleri şeyleri elde edemezler. Kendini ve evleneceğin kadını karanlık bir yaşamın mahkûmu haline getirmeye hakkın yok. Sırf korktuğun için bunu yapamazsın."

Victoria durup, derin bir soluk almıştı. Burada durmaya niyeti yoktu. Üstelik artık aklında olan şey bir şeyler kazanmak değil, ama sevdiği bu adama doğru olanı göstermekti. "Lider olanların, doğru örnekler yaratma zorunlulukları vardır. Yaptığımı değil, söylediğimi yap demenin etkili olmadığını artık dünya âlem biliyor. İnsanlar söylenenleri değil yaşananları izlerler. Yoksa ileride evlâtlarına; ben öyle yaptım ama siz benim gibi değil, size söylediğim

gibi yapın mı diyeceksin. Yoksa mağlubiyeti baştan kaybedip, onların da senin yaptığın yanlışları yapmasına seyirci mi kalacaksın?"

Kateb'in onunla mücadele edecek, ona lâf yetiştirecek hali yoktu. Arkasını dönerek önce terastan sonra harem dairesinden çıkıp, gözden kayboldu.

Victoria yine yalnız kalmıştı. İçindeki acı dinmemişti. Ama Kateb'in bu sözlerinin etkisi altında kalacağı ihtimali eskisinden daha kuvvetliydi. Evet, bu onun işine yaramayacaktı. Ama sevdiği adamı doğru yöne çevirdiğini bilmek bile onun için yeterli bir teselliydi.

Bu arada Kateb'in de ona karşı bazı duygularını anlamış gibiydi. Öyle olmasa Kateb onun aşkını söylemesine bu kadar hiddetli tepki göstermez, belki de içten içe memnun bile olurdu. Ama belli ki Victoria'nın onu seviyor olduğunu söylemesi genç Prensi bir köşeye sıkıştırmış ve Kateb bu nedenle kendini güvende hissetmemeye başlamıştı.

Ama Kateb'in ona karşı bazı duyguları olabileceği ihtimali Victoria'yı daha da derin bir acıya taşıyordu. Önünde artık sadece günler, belki de saatler kalmıştı. Saatin her tik takı onu Kateb'den ebediyen uzaklaştırıyordu...

Victoria kaderin önüne geçilemeyeceğini bildiği için bavullarını hazırlamaya hız vermişti. Sallanması için bir neden yoktu. Bir an evvel buradan gitmesi gerekiyordu. O an acının zirveye ulaştığı an olacak, ama acının giderilmesi, yaranın sarılması süreci ancak ondan sonra başlayacaktı. O zamanı ileriye atması için bir neden yoktu.

Son bir defa çarşıya gitmesi gerekiyordu. Aslında gidiyor olduğunu kimseye söyleyecek değildi. Ama o nasıl olsa bunu bildiği için, kimse fark etmeyecek de olsa bu onun için veda etmenin farklı ve duruma uyan bir şekli olacaktı. O gittikten sonra, o insanlar nasıl olsa bu ziyaretinin sessiz bir veda olduğunu anlamakta gecikmezlerdi.

Son valizini kapatmak üzereyken, Yusra fırtına gibi dalmıştı Hareme. Yaşlı kadının yüzünde bir ejderha görmüş olmanın korkusu ve dehşeti vardı.

"Ne oldu," dedi Victoria da, onun bu halinden çok kötü bir şey olduğunu anlamıştı. "Kateb'e mi? Ona mı bir şey oldu?"

"Bir rakip çıktı," derken kadının sesi titriyordu. "Kim olduğunu bilmiyoruz. Ama biri son dakikada liderlik için ortaya çıktı ve Kateb'e meydan okudu. Şimdi onunla dövüşmek zorunda. Bir şeyler yapmalıyız Victoria. Böyle çaresiz bir şekilde oturarak Prensi kurtarmamız mümkün değil."

"Onu neden kurtaracağımızı anlamadım ki, bir şeyler yapayım."

"Burada örf ve âdetler böyledir. Lider olmaya birden çok aday olursa rakipler birbiriyle çarpışır ve onunda hayatta kalan lider olur."

"Bunun için oy falan kullanılmaz mı?"

"Hayır bu bir seçim değil, bir meydan okumadır. Kavimlerin bilek gücüyle yönetilip, korunduğu çok eski çağlardan kalmış, saçma sapan bir örf... Bugüne kadar bir uygulaması olduğu bilinmemekle beraber eski bir kural olduğu için de, saygı duyulması ve uyulması gereken bir durumdur bu. "

Victoria, Kateb'in bundan bahsettiğini hatırlıyordu. Ama o zaman onun bu sözlerini ciddiye almamıştı.

"Peki; nerede, ne zaman?"

"Arenada yapılır. Kazanan lider olur. Hayatta kalan son aday kazanmış sayılır..."

~ *ON İKİNCİ BÖLÜM* ~

HAYIR," diye bağırmıştı Victoria. "Ya ölürse. Bu insanlar hayvan mı? Bu çağda, böyle bir lider seçimi olamaz. Böyle kuralları hâlâ koruyan toplumların bu dünyada yeri yok artık. Bunu kimse bilmiyor mu? Birisi buna engel olmalı. Bu Sa'id'in açlıkla ölüme terk edilmesi kadar vahşi bir olay... Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Yapılabilecek hiçbir şey yok. Örf ve kurallar böyle emrediyor. Aslında yıllardan sonra yapılan bu seçimlerde, kuvvetli ve benimsenmiş birine karşı meydan okuyan hiç kimse çıkmamıştı zaten. Çıkanlar da son anda da olsa, bu sevdadan vazgeçirilir. Bu kuralın hâlâ yaşıyor olmasının bir nedeni de, uygulamasının olmamasıdır."

Victoria nefes alamaz hale gelmişti. "Peki meydan okuyan bu kişi kimmiş. Ya yıllardır bu tür egzersizler yapan gladyatör tipli biri- siyse." Victoria ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Bunu bir şekilde durdurmalıyız," diye tekrar etti.

"Bu mümkün değil. Kateb bu meydan okumayı kabul etmezse, diğer kişi otomatikman lider olur. Dahası zaten Kateb'in böyle bir durumda arenaya çıkmaması söz konusu olamaz." Yusra, Victoria'nın sırtını okşadı. "Hem merak etme Kateb yaman bir dövüşçüdür. Onu hiç kimse alt edemez. "

"Olabilir. Ama böyle bir seçim sistemi olur mu? Nasıl insanlarsınız sizler?"

"Kateb kazanırsa ki kazanacaktır o zaman bu kuralı kaldırması için onu sen ikna edebilirsin. Tamam bunun yakışıklı bir yöntem olmadığını ben de kabul ediyorum. Ama İspanya'da arenaya çıkan ve daha çıktığı anda ölümü imzalanmış olan boğaları öldürmek bundan daha mı asil bir davranış? Bu modern âlem ona bir şey diyor mu? Aksine devlet adamları bile gidip zavallı hayvanlara kılıç saplayan o matadorları alkışlamıyor mu?"

"O da vahşet. Ama bu ikisini aynı kefeye koyamazsın. Ya ona meydan okuyan, şans eseri onu yaralamayı becerirse, bu sonunda Kateb'in ölmesi demektir."

Yusra bir an düşündükten sonra, "Bu dövüşün bazı kuralları vardır. Dövüşenlerden biri yaralanınca, onun adına bir başkası yaralının yerini alabilir. Ama öyle birini bulmanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Asıl dövüşçüyü yaralayarak saf dışı bırakan birinin karşısına böyle bir kahraman bulmak kolay değil. Çünkü kurallar bu yeni dövüşçü için de aynıdır. Yani ölünceye, ya da öldürünceye kadar dövüşmek..."

H er kafadan bir sesin çıktığı yaşlılar meclisi gerçek bir panik içindeydi. Kateb olanları sadece seyretmekle yetiniyordu.

Zayd ayağa kalkıp el çırparak diğerlerini biraz olsun susturabildi. "İnanılacak gibi değil. Gençliğimden beri bu işin içindeyim hiçbir zaman böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Uygulaması olmayan, tarihin gerilerinde kalmış bir kuralı mecburen çalıştırmak durumundayız. Ve maalesef meydan okuyan kişi kıymetli Prensimizden intikam almak için yıllardır dış bileyen ve kendisini bugüne hazırlayan biri. Bu da durumun ciddiyetini artırıyor. Ve meydan okumak için

son güne kadar bekleyerek, onu başka yollarla ikna etme imkânımızı da elimizden almışa benziyor." Zayd bunları daha çok Kateb'e bakarak söylemişti.

Kateb bunun nedenini anlayarak bir adım öne çıktı. "Uzun yıllardan beri uygulaması olmayan bir kural, kural olmaktan çıkmaz. Bu dövüş yapılacaktır. Meydan okuyanı küçümsediğimi zannetmeyin. İyi hazırlandığı kesin. Ama çekilmem söz konusu değildir. Bu dövüş yapılacaktır."

O sırada yaşlılar toplantı odasının kapısını hızla ardına kadar açılmış ve Victoria yanında Yusra ile odaya dalmıştı. Bu bir kadının bu meclisin toplantısında ilk olarak görünmesiydi.

"Aklınızdan zorunuz mu var sizin?" Victoria'nın gözlerinden ateş çıkar gibiydi. "Kendinize yirmi beş yıl için bir lider seçerken basit bir seçim yapmak varken, bu seçimi arenadaki bir katliamın sonucuna nasıl terk edersiniz?"

Kateb ona kızgınlığını bir anda unutarak genç kadına kollarını açarak yaklaşmış, ona sarılmıştı. Victoria bir süre onun göğsüne yaslanmış olarak kaldı. Sonra kendini geri çekerek. "Bunu yapamazsın. Çekileceksin bu işten. Sen bu ülkenin ilerideki kralısın..."

"Böyle bir meydan okumaya karşı durmayan birine senin de değer vermen mümkün değil."

Victoria başını kaldırıp Kateb'e baktı. "Kateb bunu yapamazsın."

O sırada Zayd yanlarına gelmişti. "Belki baş başa konuşmayı tercih edersiniz," dedi.

Victoria'nın bundan bir anlam çıkartamadığını gören Kateb açıklama gereği duymuştu. "Bu odaya kadınların girmesi yasaktır. Uğursuzluk sayılır. Onun için gel bunu seninle haremde konuşalım."

Victoria buna çoktan hazırdı. Böyle bir konuyu, bu kadar yaşlının arasında halletmek mümkün olmayacaktı. Hareme girdikleri anda Victoria, Kateb'den uzaklaşmadan sordu. "Kimmiş bu adam? Bana kalırsa kişisel bir şeyler var bunun içinde. Herhalde bu sabah kalkınca gidip bu adamla bir hesaplaşayım diye ortaya atılan bir deli değil. Seni herkesin gözü önünde öldürmek için gözü dönmüş bir adam olmalı bu. Ve de hazırlıklı, tehlikeli bir adam..."

Kateb ona yalan söylemesi için bir mana görmedi. "Evet, özel bir durum var. Bir zamanlar babasını öldürdüğüm Fuad adındaki biri. Adam beni kaçırıp iyi bir fidye alma peşindeymiş. Onan kaçmak istediğim zaman onunla dövüştüm ve onu öldürdüm. Yüzümdeki iz de onun kılıcının izidir"

"Yani o günlerde bir çocuk olan bu adam imdi babasının intikamını almak için bu yolu kullanacak."

"Öyle görünüyor."

"İyi de bu kadar salakça bir kural olur mu?"

"Aslında bugüne kadar kullanılmak zorunda kalındığını hiç olmazsa ben duymadım. Çoktan kadük olmuş bir kural. Ama ortadan kalkmadıkça bizlerin uygulamak zorunda olduğumuz bir kural."

"Peki sen lider olunca bunu değiştirecek misin?"

Kateb tebessüm etti. "Lider olursam elbette değiştireceğim."

"Ama önce Fuad'ı öldürmek zorundasın... O zaman Fuad denen bu adamın hayatı senin ellerinin arasında..." Victoria bu saçmalığa anlam veremiyordu. Ama onu bu yoldan çevirmenin mümkün olmadığı belliydi. Bir çöl prensi ve buraların lideri olacak biri böyle bir dövüşten kaçamazdı.

Uzanıp ona dudaklarını verdi. Bir anda ateşli bir şekilde öpüşmeye başlamışlardı. Artık ikisinin de dövüşü ve hatta dünyayı düşünmedikleri belliydi, solukları kesilir gibi olduğunda Kateb geri çekilerek onu elinden tuttu ve yatak odasına doğru yürümeye başladılar.

Victoria, Kateb'e, "Hamile değilim," dedi "Regl sancılarım başladı. Gel bunun zevkini serbest bir şekilde sevişerek çıkartalım..."

Victoria ve Yusra tozlu kocaman cildi yaşlıların odasına kadar zorlukla taşımışlardı. "Ben içeri giremem," dedi Yusra. "Kadınların onların toplantı odasına girmeleri örfümüze aykırıdır."

"Sen aldırma," dedi Victoria. "Unutma Prens'in hareminden biriylesin." Victoria gırtlığından topuklarına kadar uzanan kapalı bir yerel elbise giymişti. Böyle bir günde bu

adamlara ters düşmenin bir anlamı yoktu. Yaşlılar meclisinin onu ciddiye alması için bu kıyafet

işe yarayacaktı. Ayrıca onlara getirdiği haber, muhtemelen büyük bir sorunu halledecekti. İki muhafız kalın ciltli kitabın taşınmasına yardımcı olurken, yaşlılar 'U' şeklindeki masaya oturmuş şaşkınlıkla neler olduğuna bakıyordu.

"Beni huzurunuzda kabul ettiğiniz için size çok teşekkür ederim," dedi Victoria daha çok Zayd'a hitap ederek. "Sanırım bu meydan okuma konusunda sizlere yardımcı olabileceğim."

"Nasıl bir yardım." Zayd bunu biraz da lakayt ve inanmaz bir havada sormuştu.

"Kendimi Kateb'in kurbanı olarak yazdırarak."

Yaşlılar birbirlerine baktıktan sonra aralarından biri, "Bu eski âdeti bilirim," dedi. "Ama bunun bir kadın olması mümkün değildir."

"Bakın meydan okuyan Fuad adındaki bu gencin bunu intikam almak için plânladığını hepiniz biliyorsunuz. Hileli bir yolla Kateb'i saf dışı ederse o çılgın adamı lideriniz olarak görmeyi kabullenecek misiniz? Kateb bu görev için daha iyisi bulunamayacak bir adaydır. Üstelik burada kadın erkek ayırımını düşünecek zamanımız yok. Bu tartışmaları daha sonra yapar, gerekli gördüğünüz kararları alırsınız."

Yaşlılar aralarında heyecanlı heyecanlı bir şeyler konuştuktan sonra Zayd elini kaldırarak onları susturmuş ve Victoria'ya dönerek, "Devam et," demişti.

"Fuad hileli bir yolla Kateb'i yaralarsa, ben onun kurbanı olarak arenaya atlayıp Kateb'in üzerine kapanacağım. Sonra hepiniz evlerinize gideceksiniz."

"Bak kızım," demişti yaşlılardan biri. "Bu ölüme kadar devam eden bir dövüştür. Ölüm olmadan da bitmez."

"Hepiniz evlerinize gideceksiniz derken sizlerden bahsettim. Ben arenadan ve Kateb'in üzerinden kalkmayacağım."

"Sen bir kadınsın."

"Allah Allah... Sanki ben kadın olduğumu bilmiyormuşum gibi her fırsatta birileri bana bunu öğretmeye çalışıyor," dedikten sonra Yusra'ya döndü. "Haydi bakalım Yusra, şimdi sıra sende."

Yusra muhafıza kitabı önüne getirmesini söyledi ve sonra sayfalarını karıştırarak bir sayfada durdu. Sonra yerel dille kitaptan bir bölümü okudu ve devam etmesi için Victoria'ya bir işaret yaptı.

"Duyduğunuz gibi örflerinizde kurbanın kadın olamayacağına dair bir hüküm yok. O zaman beni kurban olarak kabul etmek zorundasınız."

"İyi de sen pala ile dövüşmesini nereden bileceksin?"

"Bilmiyorum ve öğrenmeye de niyetim yok. Benim arenaya girmemin nedeni Fuad'ı alt etmek değil, Kateb'in yerine ölmek..." Salonda bir anda gürültüler hayret nidaları çıkmıştı. Yusra kitabın yanından ayrılarak Victoria'nın yanına giderek, "Sen çok cesur bir kadınsın," dedi.

Victoria buna itiraz etmişti. "Hakkımda çok iyi sıfatlar kullanabilirsiniz. Ama cesurluk bunlardan biri olmaz. Çünkü hele böyle bir konuda cesur olmam söz konusu değildir." Böyle bir şeyi o da yapmak istemezdi. Ama Kateb'i tehlikeden uzaklaştırmak için başka bir yol yoktu.

"Kateb buna hiçbir zaman izin vermeyecektir," dedi Zayd.

"O bunu bilmeyecek. Bu rolün gereğini sadece ona çok ciddi bir şey olursa yapmak zorunda kalacağım. O sırada öğrenmesinin de hiç faydası yok iş işten geçmiş olacak. Tabii aranızdan hiçbiri bunu ona söylemezse."

O sırada masanın ucunda oturan çok yaşlı bir adam zor duyulan bir sesle oturduğu yerden, "Bunu neden yapacaksın ki," diye sordu.

Amma da aptal bir soruydu bu... "Çünkü onu seviyorum ve ölmesini istemiyorum."

Zayd masanın başındaki yerden kalkarak, "Anlaşıldı Victoria. Seni onun kurbanı olarak kabul ediyoruz. Seni Yusra arenaya getirecek. Ve bu konuda hiçbirimiz Kateb'e"bu konuda hiçbir şey söylemeyecek."

Victoria, "Teşekkür ederim," derken hem rahatlamış, hem de korkuyla titremişti.

"Umarım Kateb senin kıymetini bilir," dedi Zayd.

Victoria, onun bunu bilmediğini çok iyi biliyordu. Ve bunu öğrenip, kalın kafası bunu aldığı zaman kendisi muhtemelen ölmüş olacaktı...

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

KATEB hareme doğru yürüdü. Yapacağı dövüş, kasabanın sorunları gibi konularla akli meşgul olmasına karşın Victoria'nın ona söylediği bazı şeyleri unutamıyordu. Onu seviyor olduğunu söylemesi, onun ise korkularından ötürü, kendisini hiç de doğru olmayan bir hayata mahkûm etmek üzere olduğunda ve bunun nedeninin onun korkaklığı olmasında ısrar etmesi unutulacak sözler değildi.

Bu söylediklerinde Victoria'nın yanıltığından emindi. O EL Deharia Prensi Kateb'di ve herhangi bir şeyden korkması elbette söz konusu olamazdı.

Victoria'nın, o ana kadar rastladığı bütün kadınlardan çok farklı olduğu gerçektir. Cantara insana huzur veren bir kadındır. Birbirlerini çok iyi tanımışlardır ve çok konuda uyum içindeydiler. Cantara onun çocukluk aşkıydı. Peki ya Victoria kimdi? Neydi, onun için?

Bu sorunun cevabını bilmeden Hareme girdi.

Kateb onun, "Geri mi geldin," diye seslendiğini duydu

Genç kadının sesi yatak odasından geliyordu. Odaya girdiğinde gözüne takılan ilk şey bir gün önce öğleden sonra içinde seviştikleri yatak oldu, Victoria sevişirken bir kere daha kalbini ona açmış ve orgazm olduğu sıradaki iniltileri arasında bile onu sevdiğini sayılamıştı. Bu kadına inanabilir miydi?

Odaya şöyle bir baktığında bavullarının tamamının kapanmış, duvar kenarına dizilmiş olduğunu gördü. Victoria gitmeye hazırdı. Ayağındaki blucin ve üzerindeki hırka yola çıkmak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Regl oldum," dedi umursamaz bir havada. "Dövüşten hemen sonra hareket edeceğim."

Bu konuda onu uyarmıştı. Ama Kateb'in aldırmadığı halinden belli oluyordu. Kateb onun hamile olmadığı konusunda yanılıyor olmasını isterdi. Ama regl olmak duygusal bir şey değildi ve regl olan bir kadının hamile kalması mümkün değildi. Keşke hamile kalmış olsaydı. O zaman hiç olmazsa bir süre için bile olsa bir zaman kazanacaktı. Artık yapılacak bir şey kalmamıştı.

Aslında onu kalması konusunda zorlayabilirdi. İlk anlaşmaları altı ay içindi. Oysa Victoria oraya geleli sadece bir ayı birkaç gün geçiyordu. Victoria orada biraz daha kalsa, belki de onun sözlerinin ne kadar doğru olduğunu anlamaya zamanı olurdu.

"Dövüş kalman için hiçbir neden yok."

"Senin zaferini görmek istiyorum."

"Bugün zafer diye bir şey söz konusu değil. Fuad'ı öldürmeyi zafer olarak göremem. Aslında onu öldürmek istemiyorum."

"Mecbur musun?"

"Af dilerse, onu öldürmeden bırakabilirim. O zaman meydandan kaçmış sayılacağı için dövüşün bitmesi gerekmez."

"Ama o intikam almak için geliyor. Ne kadar zorda kalırsa kalsın af dileyeceğini hiç zannetmiyorum."

"Farkındayım."

Kateb terasa açılan kapıya doğru yürüdü. "Bu eski âdetler bazen beni boğar gibi oluyor. Üstelik böyle bir dövüş neredeyse hiçbir zaman olmamıştır. Kendimi zincirle bağlanmış gibi hissediyorum."

"Lider olunca bu zincirleri kırmak elinde olacak."

"Lider olunca," diye tekrar ederek dönüp Victoria'ya baktı.

Güneş genç kadının altın sarısı saçlarına ve pembe dudaklarını aydınlatıyordu. Onu çok özleyecekti. Sonra ayaklarına doğru baktı. Ayaklarında o komik uzun topuklu botlar vardı.

"Kal burada," dedi. Bunu hiç düşünmeden söylemişti. Ama devam da etti. "Burada benimle kal. Beni sevdiğini söylüyorsun. Bu doğruysa evlen benimle."

Victoria nasıl bir tepki göstereceğini bilememişti Dudaklarını ı- sırdı. "Neden?"

Kateb'in beklediği tepki bu değildi. O, Victoria'nın kollarına atılıp, onu eliler gibi öpmeye başlayacağını zannediyordu. Ama Victoria hiçbir zaman kolay bir kadın olmamış, daima hiç beklenmedik tepkiler göstermişti. Bu da onlardan biriydi.

"Çünkü, sen böyle olmasını istiyorsun. Ben seninle olduğum zamanlar memnunum. Çünkü nasıl olsa evlenmek zorundayım. Ve bunun için seni seçiyorum. Çünkü oğullarımız senin zekânı ve azmini, kızlarımız senin güzelliğini alacak."

"Bazen dünyanın en seksi domuzu gibi görünüyorsun gözüme. Bu söylediğin nedenlerle yetineceğimi mi zannediyorsun? Söyle sen beni seviyor musun?"

"Hayır."

"Peki benim seni sevdiğime inanıyor musun?"

İnanıyor muydu? İnanıyorsa bu ona güvendiğini gösterecekti. Victoria için bir evlilikte en önemli iki şey; sırasıyla sevgi ve güvendi. Kateb'in halinden onun bu ikisinden de mahrum olduğu anlaşılıyordu. Victoria'nın ikinci sorusuna da doyurucu bir cevap verememişti.

"Bu tavrını, hayır olarak alıyorum." Sesi mırıldanır gibi çıkmıştı. Son ümidini de kaybetmişti. "Dövüşten hemen sonra yola çıkacağım," diye son kararını ona bildirdi. *

"Ya buna izin vermezsem?"

"Sen artık benim patronum değilsin. Böylesi çok daha iyi ve doğru. Bunun böyle olduğunu sen de biliyorsun. Burada kalıp seni seven biri olarak; beni sevmediğin ve bana güvenmediğini bilmek, hayatımı mahvetmeye evet demekten başka bir anlam taşımaz. Üstelik böyle durumlar karşısında sessiz kalacak bir yapıya da sahip değilim.

Devamlı bir şekilde dırılır edip duracağım. Bu ikimizin de hayatını karartır. Devamlı kavga edeceğiz. Böyle bir hayatı ne sen istersin, ne de ben."

Kateb'in içini bir anda bazı tanımadığı duygular kaplamıştı. "Seni Hareme kilitleyeceğim."

"Hayır bunu yapmayacaksın. Çünkü sen öyle biri değilsin."

"Beni o kadar iyi tanımıyorsun."

"Hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." yaklaşarak ayak parmaklarının üzerinde yükselip onu öptü. "Seni sevmemin nedeni de bu zaten. Haydi şimdi git de savaşçı Prens yönünü göster."

"Ben daha konuşmamı bitirmedim."

"Kusura bakma ama, o zaman zamanını iyi kullanamadın. Çünkü arenada olmak için çok az bir vaktin kaldı."

Kateb onun haklı olduğunu biliyordu. "O zaman bunları daha sonra konuşuruz," dedi.

"Umarım," dedi Victoria kendi kendine konuşur gibi. "Gerçekten umarım..."

Victoria, Kateb'in uzaklaştığından emin oluncaya kadar bekledi. Sonra haremde yavaşça çıkarak Yusra'nın odasına yürüdü.

Yaşlı kadın onu görünce, "Bu kıyafette mi olacaksın?"

"Neden şaşırdın?"

"Bilmem ki daha geleneksel bir şeyler giyeceğini düşünmüştüm."

"Öleceksem kıyafetimin rahat bir şey olmasını isterim. Bu ilk defa olacağı için öldükten sonra başıma neler geleceğini bilmiyorum. Hiç olmazsa üzerimde rahat, ayağımda da; ucuzluktan da almış olsam şık ve pahalı bir şey olsun."

Yusra, ona sarıldı. "Garip kadınsın Victoria. Ama bil ki; sana bir şey olmasını diye saatlerdir dua ediyorum."

Victoria da ona sarılmıştı. "Güzel. İtiraf etmeliyim ki, benim de tanrıyla kısa bir söyleşim oldu. Umarım bunlar bir işe yarar."

"Fikrini değiştirirsen, yaşlılar bunu anlayışla karşılayacaktır."

"Mümkün değil." bunu kararlı bir şekilde söylemesine karşın midesinin bulanmaya başladığını hissediyordu. Bu korkudan olsa gerekti. Allaha, akıllı bir kız olarak daha küçük yaşlardan beri, korkunun inanlar için doğal, hatta gerekli bir şey olduğunu düşünürdü. Bunda utanılacak bir şey yoktu. İnsan korkulacak bir durumda olmasına karşın korkmazsa esas tehlikeli olan buydu.

"Bütün bu olanlar bende çok kötü izler bırakıyor, Yusra. Buralardan severek ayrılmak isterdim. Oysa içimde müthiş bir burukluk var. Bunun nedenini bir türlü anlamıyorum."

"Bunun nedenini anlamayacak ne var. Kateb'e âşkınsın ve birkaç saat sonra ondan muhtemelen sonsuza dek ayrılacak olmanın elbette bu tür tepkileri olacaktır."

Arenaya gitmek üzere yola çıktılar. "Eğer işler ters giderse ve kaderin önüne geçemezsem; Kateb'in bundan sonraki yıllarını eziyet içinde geçirmesini sağlayacağına bana söz ver."

Yusra'nın gülmesi hıçkırığa dönüşmüştü. Bir yandan hıçkırarak gülüyor, bir yandan da, "Hiç merak etme. Bu konuda elimden geleni ardıma koymayacağıma söz veriyorum," diyordu.

"İyi o zaman. Onun yaşamasını istiyorum. Ama aynı zamanda bütün yaşamı boyunca ıstırap çekmesinde bence hiç sakınca yok."

Arenaya giden anayola girmişlerdi. Sıcak, güneşli bir gündü ve kasaba halkının tamamı arenada olmalıydı. Arenanın ana kapısına geldiklerinde sola dönüp tribünlerin altından geçerek yaşlılar locasının altına geldiler. Onları Zayd karşıladı.

"Bu kıyafette mi olacaksın" diye sorarken Zayd, onun kıyafetini hiç tasvip etmediğini göstermişti.

"Tanrı aşkına bari şu anda beni rahat bırakın. Evet, bu kıyafette olacağım. Seçimimin nedenini Yusra'ya söyledim. Gerekirse size anlatır."

"Ama sen bir kadınsın, Victoria."

Bu sözü duymaktan bıkmıştı. Buradan gidince belki de, bir tek bir daha bu uyarıyı almayacağı için sevinecekti.

Zayd onun bakışlarındaki bıkkın sertliği fark edince, sesini yumuşatarak, "Canım istediğin kıyafette olabilirsin. Kendini zorla kurban yazdırmış birinin bir de kıyafetine karışacak değiliz elbette..."

İVateb, elinde eski dostu palasıyla çıkış kapısının yanında bekliyordu. Palaya baktı. Üzerinde ufak tefek eziklerin olduğu bu pala tam erkek işiydi. Sapında öyle mücevherler falan yoktu. Eline tam oturuyordu. Daha çocuk denecek yaşlarda dövüşmeyi bu palayla öğrenmişti. Birbirlerine daima güvenmiş, daima yüzleri gülmüştü ikisinin de. Arenanın tıklım tıklım oluşunu görebiliyordu. Ama o an için aklında sadece elindeki pala, Fuad ve ölüm ihtimali vardı.

Bu çocuğu öldürmek istemiyor olması bir dövüşe çıkarken büyük bir hata ve zaafı. Aslında babasını öldürmüş olmaktan da mutlu değildi. Ama o kanun kaçağı bir katildi. Oysa Fuad, babasının intikamını almak için ölümü göze alan, gözü pek bir delikanlı...

Victoria'nın sesi kulaklarında çınladı. Lider olunca bu zaten kullanılmayan kuralı kaldıracaktı. Ama Fuad'm bundan yararlanmasına imkân kalmamış olacaktı. O gece büyük kutlamalar yapılacak, onun lider seçilmiş olması herkesi neşeye ve kahkahaya boğacaktı. Ama acaba kaç kişi Fuad için azıcık da olsa hüzünlenecekti? Bu ne acı bir gerçektir. Ve ne de acımasız bir gerçek...

Fuad'a acıyacak, onun için üzülecek sadece iki kişi olacaktı. Kendisi ve Victoria. Ama o sırada Victoria zaten yolda olacak, o şenlikli kutlama töreninde bulunmayacaktı. Bu herhalde onun için çok da iyiydi. Onun gitmesini cebren önlemek, hiç kimsenin işine yarayacak bir önlem değildi.

Aslında onu bir kafese kapatabilirdi. Tabii çok lüks ve her ihtiyacının karşılanacağı bir kafese. Ama bu bir güzelliğin solmasını seyretmekten başka ne sonuç verebilirdi ki?

"İnanılmaz bir kadın," diye neredeyse gürledi. Neyse ki yakınında kimsecikler yoktu. O alan sadece dövüşçülere ayrılan iki alandan biriydi. Oraya onlardan ve varsa kurbanlardan başka kimsenin alınmadığını, eski günleri yazan tarih kitaplarından biliyordu.

Aslında ona sahip olması hiç de o kadar zor bir şey değildi. Onu sevdiğini ve onun da kendisini sevdiğine inandığını söylemesi bunun için yeterli olacaktı. Ama ona nasıl güvenebilirdi ki? Bir müddet sonra çekip gitse, böyle bir yokluğa bir daha göğüs geremezdi.

İyi de onsuz yaşamak nasıl olacaktı? Onun yokluğunu yine hissetmeyecek miydi? Hem de yıllarca...

Arena hoparlöründen hazır olmaları uyarısı gelmişti dövüşçülere. Kateb bütün düşünceleri bir anda yok ederek son bir defa elinde parlayan palaya bakıp, arenanın ortasına doğru yürümeye başladı. Yer gök inler gibi bir tezahürat kulakları sağır edecek düzeye çıkmıştı. Neredeyse toprak titrer gibiydi. Ama Artık Kateb'in aklında ve gözünde, sadece diğer taraftan çıkıp arenanın ortasına doğru yürüyen o genç vardı.

Sesini duyabileceği yakınlığa gelince, "Çok iyi büyümüşsün," dedi onun duyabileceği bir sesle.

Delikanlı yirmili yaşların çok başında; kaya gibi görünümlü, yakışıklı, belli ki güçlü kuvvetliydi. O da muhakkak ki Sa'id gibi toplumu tarafından terk edilmiş, ama dövüşe dövüşe bu yaşa kadar hayatta kalmayı başarmıştı.

"Sen de gebermeye hazır ol moruk. Bu arenanın topraklarını senin pis kanınla kirleteceğim için üzgünüm. Ama o kanlar, yıllar sonra da olsa babamın ruhunu huzura kavuşturacaktır."

"Baban beni kaçırdı ve öldürecekti. Ölümü o nedenle hak etti."

"Ben onun oğluyum. Şimdi de sen ölümü hak ediyorsun." Bunu söyledikten sonra arkasını dönerek, dövüşün başlayacağı arenanın ortasına doğru yürüdü. Arenada tam bir ölüm sessizliği vardı.

Kateb yerinden kıpırdamadan arkasından seslendi. "Dinle beni. Seni öldürmek istemiyorum. Bu şekilde meydan okuduğun için pişmanlığını söylersen, seni affederim."

Fuad arkasını dönüp palasını havaya kaldırdı. "Bense sen benden özür dilesen bile seni affetmeyeceğim. Hem de seni yavaş yavaş kan kaybından yerlerde süründüre süründüre öldüreceğim. Babamın öldüğü gibi."

Victoria onların neler konuştuklarını duyamıyordu. Ama Fuad'ın vücut dilini hiç beğenmemişti. Çok güçlü ve bir o kadar da acımasız biri olduğunu anlamak için, illâ insanları iyi tanımak şart değildi.

O anda Fuad ani bir atakla palasını Kateb'e doğru savurdu. Victoria başka yerlere bakmak istiyor, ama bakışlarını bu iki dövüşçüden ayıramıyordu. Çarpışan iki sağlam çelikten çıkan ses bir anda arenada yankılar yapmış, Kateb, Fuad'ın bu ani saldırısından kurtulmasını bilmişti.

Birkaç dakika sonra Victoria ilk gerginliğinin yavaş yavaş geçtiğini hissetmeye başladı. Fuad büyük bir hiddetle saldırıyordu. Ama bu belli ki onu bir yandan yoruyor, bir yandan da işin uzamasının gerginliği içine sürüklüyordu.

Kateb'in hareketleriye çok daha dengeli, hesaplı ve kendisini yormayacak gibiydi. Karşısındakinin gençliğinden gelen direncini hesaba alıyor olmalıydı. Fuad'ı bir an önce öldürmektense, son nefesine kadar yormak ister gibi bir hali vardı. Belki de ondan sonra onu öldürmeden pes ettirebilirdi.

"İstese onun hayatını bağışlayabilir, değil mi?" Yusra'ya sordu.

"Delikanlı eğer af dilerse, evet. Ama Fuad'ın buna hiç niyeti olmadığı şimdiden belli."

"Kateb çok mecbur kalmadıkça onu öldürmeyecektir. Onun ölmesini istemiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

Dövüş devam ediyordu. Her ne kadar bu dövüşü seyretmek Victoria için tam bir eziyetse de, dakikalar ilerledikçe Kateb'in Fuad'dan çok daha iyi bir dövüşçü olduğu, belirgin bir hal almıştı. Fuad'ın en ufak bir şansı yoktu. Dövüşten sonra ne olacağını düşünmeyi bırakmıştı. Olacak tek şey onun yola çıkmasıydı. Hamile de kalmadığına göre, orada daha fazla kalamazdı. Aslında Kateb'in son anda yaptığı teklifin çekici bir tarafı da yok değildi. Ama hayatını o şekilde mahvedeceğine, kendine yeni bir ufuk açması elbette çok daha akılcı bir davranış olacaktı.

O sırada halkın coşkulu tezahüratı Victoria'nın dikkatini bir daha arenaya çekmişti. Fuad'ın baltasının elinden düşüp, bir anda ulaşamayacağı bir yere kadar gittiğini fark etti. Artık Kateb'in bu dövüşü bitirme zamanı gelmişti. Yusra çılgınlık atarak sevincini gösterirken, Victoria içgüdüsel bir şekilde bu işte bir oyun olabileceğini düşünerek, dikkat etmesi için Kateb'e haykırdı. Ama o gürültü içinde sesinin ona ulaşması imkânsızdı.

Kateb şerefli bir dövüşçü olarak palasıyla Fuad'ın üzerine gitmek yerine, bacaklarının dibindeki palasını alması için, kolunu kenara açarak ona vurmayacağını gösterdi. Sonu ölümlü bitecek bir dövüşte, böyle bir kibarlığa yer olmadığını Victoria çok iyi hissetmesine karşın yapabileceği bir şey yoktu. Dövüşçüye bir şey olmadan kurbanının arenaya çıkamayacağı ona daha önceden ikaz edilmişti.

Palasını almak için Kateb'e yeterince yaklaşan Fuad kemerinden çıkardığı bir bıçağı bir anda Kateb'e sallamış ve Kateb'in çevik bir hareketle geri sıçraması sonucu bıçak göğsüne değil bacağına saplanmıştı.

"Bu yasak değil mi," diye haykırdı.

"Hayır," dedi Yusra. "Ama merak etme, böyle bir yara Kateb'i olsa olsa hırçınlaştıracaktır."

Ama Victoria bunun o kadar basit olmadığını hissetmişti. "Ö- nemli olan bacağındaki yara değil, o bıçağın ucundaki zehir..."

Bunu söyleyerek arenaya dalmıştı. Dövüşçüsü yaralandığına göre artık o da arenaya girebilirdi. O sırada palası Kateb'in elinden düşüp, kendisi de palasının yanına yığıldı.

Fuad palasını kaldırıp Kateb'in işini bitirmek üzere sallamaya hazır olduğu anda Victoria onunla Kateb'in arasına girdi. "Ona bir şey yapamazsın. Kurban benim. Ancak beni öldürebilirsin..."

"Çekil aramızdan kaltak..."

Anında Kateb'in etrafı dolmuştu. Gelenlerin arasında nefes nefese oraya gelen Zayd bıçağı Kateb'in bacağından çekerek kokladı.

"Zehir," dedi gözleri büyüyerek. Elindeki bıçakla Fuad'ın yanına yaklaşırken genç adam koluna yapışmış olan Victoria'dan kurtulmak üzereydi.

Zayd, "Kurallara aykırıdır. Kaybettin Fuad," diyerek onun önüne geçti.

"Ölüm, ölümdür. Hangi yolla olursa olsun..."

Victoria, "Alçak," diyerek ona hırsla tokat attığında Fuad'ın palası genç kadının göğsünde bitmişti. "Şimdi sıra sende," diyerek

palasını sallamak üzereyken oradakiler bir anda üzerine saldırarak onu yere indirdiler.

Palası elinden alınan Fuad artık çaresiz kalmıştı. Victoria onun yanına yaklaştığında, "Silâhsız bir kadını zaten öldüremezdim. Sen ne diye araya girdin ki? Sen nasıl kurban olmayı kabul edersin? Bu erkeklerin savaşıydı."

"Ama sen erkekçe savaşmadım. Neden gönüllü olarak kurban olduğuma gelince; Kateb'i gözlerimin önünde ölmesine rıza göstermeyecek kadar çok seviyorum. Tüm hayatım boyunca sevdiğim tek adamdı o benim. Üstelik kurallarınızda bir kadının kendini kurban göstermesine engel de yok."

"Dedim ya; kurallar ne der bilmem ama, benim kurallarım bir kadını öldürmeye izin vermez."

"Biraz önce hiç de öyle görünmüyordun." Ona biraz daha yaklaştı. "Baban için üzgünüm. Ben de çok genç yaşımda annemi kaybettim. Böyle bir acının ne demek olduğunu bilirim. Ama

benim babam da pislüğün, kumarbazın tekiydi. Kateb ise öyle biri değil. Ülkesi için iyi olacak şeyleri yapmaya çırpınan biri. Ama dedim ya; babanın öyle bir sonu olması beni de üzdü."

Fuad hafifçe doğrularak, "Bugüne kadar kimse bana böyle bir şey söylememişti," derken titremeye başlamıştı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, gözlerinden yaşların boşalmasını engelleyemiyordu. Babasının intikamını almak için arenaya çıkan bu zavallı, iri kıyım delikanlı, yıllar önce babasının başında döktüğü gözyaşlarına benzer bir safiyetle gözyaşı döküyordu. Toplum tarafından Sa'id gibi cezalandırılan Fuad'ın sonunda bu kadar şerefsiz yollara düşmesinden sadece onu suçlamanın doğru olmayacağını, Victoria çok iyi biliyordu.

"Bak Fuad; şu ana kadar kimse ölmediğine göre kurallar bu dövüşün henüz bitmediğini söylüyor. Sence bu dövüşü nasıl sonlandıracağız?"

Fuad yaşlı gözlerini Victoria'ya dikip bir an düşündükten sonra, Bir kadını öldüremeyeceğime göre, ben özür dileyip, merhametinizin üzerimde olmasını isteyeceğim," diye mırıldandı...

Çevresindekiler Fuad'ı yerden kaldırırlarken Victoria da, Kateb'in götürüldüğü yaşlıların locasına koştu. Kateb oracıkta yapılan bir yatağa bembeyaz bir benizle uzanmıştı. Gözleri kapalıydı ama, neyse ki göğsünün kalkıp inmesinden soluduğu anlaşıyordu.

Victoria'yı Zayd karşıladı. "Şimdilik merak edilecek bir durum yok. Kullandığı zehir çöl bitkilerinden elde edilen ve özel bir kokusu olan çok eski ve çok kuvvetli bir zehirdir. Ama panzehiri de en az zehir kadar etkili olduğu için, zamanında içirilmesi halinde hayati tehlike ortadan kalkar."

Victoria, "Tanrıya şükürler olsun," dedikten sonra Kateb'in üzerine eğilerek onu alnından öptü. Kateb yavaşça gözlerini aralamıştı. "Beni deli edecektin," derken etraftakilere hiç aldırmadığı belliydi. "Yemin ederim ki, o kadar dikkatsiz olduğun için bir an seni kendi ellerimle öldürmek geldi içimden. Hiç olmazsa ölümün senden intikam almak isteyen bir düşmanın elinden olmayacaktı."

Kateb zorlukla tebessüm etmeye çalışarak, "Öldürseydin bu bana iyi bir ders olurdu ve ben de bir daha böyle bir hata yapmazdım." Kateb neredeyse işin hâlâ dalgasındaydı.

"Ne demek istediğimi anladığından eminim. Umarım bir daha böyle ihtiyatsızlıklar yapmazsın."

"Yapmam. Senin kolunda neden kan var..." Kateb sorusunun cevabını beklemeden yeniden gözlerini kapatmıştı.

Zayd araya girerek, "Bir süre dinlenmesi gerekiyor," dedi. "Ama merak etme bu zehrin değil, içirdiğimiz panzehirin sonucudur."

Victoria'ya oturacak bir yer gösterdiler. Yaşlılardan hiç ses çıkmıyordu. Belli ki, Kateb'in biraz uyuyarak dinlenmesini sağlamak içindi bu sessizlikleri.

Kateb ancak bir iki saat sonra tekrar gözlerini açmış ve bu sürede yaşlılar locasında hiç kimse neredeyse soluk bile almadan oturmuştu. Onun kendine geldiğini görünce yanına ilk yaklaşan Zayd oldu. "Geçmiş olsun Sayın Liderimiz," derken dövüşün sonucunu da ona böylece duyurmuş oluyordu.

Kateb'in arayan bakışları Victoria'nın üzerinde durunca, genç kadın da onun yanına gelerek yere oturdu. Yaşlılar yavaş yavaş yatak görevi gören yerin etrafını sardılar.

Kateb büyük bir gayretle yattığı yerden doğrularak, "Olanları tam olarak hatırlamıyorum. Ama bir kurbandan bahsedildiğini duyar gibi oldum. Bu doğruysa kimdi bu kurban?" bu soruyu Zayd'a sormuştu.

Zayd biraz da tereddütle, "Victoria," demek zorunda kaldı.

Kateb iyice doğrularak, bakışlarını yaşlılar üzerinde gezdirdikten sonra, durumundan hiç beklenmeyecek gür bir sesle, "Bir kadının kurban rolünü almasına nasıl rıza gösterdiniz," diye gürlerken oradaki tüm yaşlıları suçladığı belliydi.

Victoria araya girmek gereğini duymuştu. "Onların yapabilecekleri bir şey yoktu. Geleneklerinizin toplandığı kara ciltli kitapta bunun yasaklanmadığını onlara ben gösterdim."

"Sen o kitaptaki eski dili bilemezsin."

"Evet. Ama bu konuda yardım aldım. Hem senin derdin ne. İşte hayattasın ve düşmanın sonunda arenanın ortasında ve herkesin önünde af dileyerek, senin merhametine sığındığını kabul etti."

Kasabanın doktoru elini Victoria'nın omzuna koyarak, "Bunları sonra tartışsınız. Liderimizin kendini toparlayabilmesi için enerji sarf etmemesi gerekir. Biraz daha uykuya ihtiyacı var," diye başta Victoria olmak üzere oradaki herkesi uyarmıştı.

Zayd yanına gelerek koluna girip onu locadan dışarıya yönlendirdiğinde Victoria, Kateb'i o durumda bırakmak istemediğini fark etti. Ama artık onun orada bir yeri yoktu. Dövüşten sonra oradan gideceğini söylemişti. Dövüş bitmiş ve Kateb ölmemiş olduğuna göre yola çıkması için hiçbir engel kalmamıştı.

Ama Victoria oradan gitmenin onun için hiç de kolay olmadığını görüyordu. Onu Kateb'den ayırmayacak bir mucizeye gerek vardı.

Yusra koluna girerek Victoria'yı locadan çıkartırken, "Allahın belâsı Fuad, nasıl olsa cezasını çekecek," diye mırıldanıyordu. Fuad'ın ölmemiş olması belli ki onu çok rahatsız etmişti.

Victoria ise genç adama kızmak yerine acımaya devam ettiği için, "Neden öyle söylüyorsun Yusra? Fuad sonunda merhamet diledi ve bu iş bitti."

"Dövüş süreci bakımından bitti. Ama buralarda birini zehirlemenin çok ağır cezası vardır ve bu dövüşten ayrı bir şeydir. Bu hain de; yaşam boyu devam edecek olan bu cezayı çekecek."

Victoria belli ki bu haberden hiç de hoşnut olmamıştı. Ceza, toplumun suçludan aldığı bir intikam değil, suçluyu islâh etmek için kullanılan bir yöntemdi. "Söyler misin Yusra, şimdi ona ne olacak?"

"Bu akşam güneş batmadan önce mahkemesi yapılarak, cezası verilecek. Yarın da ceza infaz edilir."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Elbette. Suç binlerce kişinin gözü önünde işlendi. Suçlunun suçunu inkâr edecek hali yok. Böyle bir kararı günlerce sürüncemede bırakmanın ne anlamı var? Hakkındaki hüküm verilecek ve infaz edilecektir."

"Peki, sence ne olacak bu hüküm?"

"Kateb'e verdiği zehrin aynısının kullanılmasıyla, ölüm. Senin anlayacağın Fuad zehrin verilmesinden on beş yirmi dakika sonra ölmüş olacak..."

Zehrin bütün etkilerinden tam olarak kurtulmamış da olsa Kateb, Kış Sarayının koridorunda arkasında Zayd ve yaşlılar olmak üzere yürüyordu. Aslında doktoru biraz daha dinlenmesi için bazı sakinleştiriciler vermişti ama, Kateb o gün yapması gereken çok işi olduğu için zaman kaybetmekten yana değildi. Her şeyden önce; hayati tehlikeyi atlattığını o da biliyordu.

O gün Fuad'ın ölüm günü olacaktı. Ama onun zehirlenerek öldürülmesi ne yarar getirecekti ki? Dövüşerek ölmesinde, az da olsa yine bir kurtulma şansı vardı. Ama elleri kolları bağlı bir adama zehir içirilmesi, toplumsal hiçbir sorunu yok etmeyecekti. Ayrıca ne kadar ağır bir suç işlemiş olursa olsun bu; insanın artık toplum içinde yaşayamayacağını gösterirdi, hiç yaşamayacağını değil.

Uyandığı zaman ilk sorusuna çok yıkıcı bir cevap almıştı. Victoria söylediği gibi; o daha uyurken evvelce hazırlanan bir konvoyla kasabadan ayrılmıştı. Onun gitmesine engel olmamak, herhalde hayatında yaptığı ikinci büyük hata olmuştu.

Yaşlılarla beraber büyük salona girdiklerinde, Liderliğinin ilân edilmesiyle ilgili tören için her şey hazırды. Zayd kısa bir konuşmanın ardından liderlik tacını Kateb'in başına yerleştirmişti. Çocukluğundan bu yana hayal ettiği bu tacı böylesi üzücü bir günde giyeceği aklına gelemezdi. Her şeyden önce o gün Victoria'yı sonsuza dek kaybettiği gündü. Bu

yetmezmiş gibi, alması gereken ilk karar da, babasının intikamını almak için ona meydan okuyan bir delikanlının ölüm kararını onaylamak olacaktı.

Kateb'in liderlik koltuğuna oturmasından hemen sonra muhafızlar Fuad'ı salona getirerek onun önünde diz çöktürdüler. Çocuğun bir gün önceki o kabadayı hali gitmişti. Ufalımış gibiydi. Kateb onun ölüm kararını onaylamak istemiyordu. Ama kurallar bunu yapmasını amirdi. Ne kadar yanlış olursa olsun liderliğinin ilk gününde kuralları çiğnemesi mümkün değildi.

Çaresiz bir şekilde altında yaşlılar mahkemesinin üyeleri tarafından imzalanmış olan hükmü okudu. Fuad'ın cezası o akşam güneş batarken infaz edilecekti.

Son bir ümitle salondakilere baktı. Ve kurallar gereği, "Sanığın lehine bir şey söylemek isteyen kimse var mı," diye sordu. Yine kurallar gereği bunu ancak sanığın ve mağdurun yakını olmayan biri yapabilirdi. Ne var ki; salonda bulunanlardan hiçbirinin böyle bir niyeti olmadığı, soruyu izleyen sessizlikten belliydi. Üstelik; zehirle adam öldürecek kadar gözü dönen bir kimseye hiç kimse sahip çıkmama riskini göze almazdı.

O sırada kalabalığın içinden, "Ben varım," diyen bir ses yükseldi. Bu bir kadın sesiydi. Hem de herhangi bir kadının değil, o anda kasabayı terk ettiği bilinen Victoria'nın sesi. Genç kadının Kateb'in önüne doğru yürüyordu.

Onun daha gitmemiş olması Kateb'in içine bir anda büyük bir rahatlık vermişti. Üstelik, onun bu varlığı ve Fuad'ın lehine ortaya

çıkması, belki de Kaleb'in lider olarak ilk icraatının, bir adamın ölümünün altına imza atmasını da önleyecekti.

Victoria. Kaleb'in ayakları önüne diz çökmüş olan Fuad'ın yanına eğilerek onun elini tutup gözlerinin içine baktı. "Ölmek istiyor musun Fuad?"

Fuad halsiz bir şekilde, "Hayır," dedi. "Üstelik intikam almamın babamı geri getirmeyeceği de bir gerçek. O zaman sizlerden af dileyerek merhametinizi bekliyorum."

Victoria, Kateb'e döndü. "O zaman ben de onun hakkında verilen kararın infaz edilmesine itiraz ediyorum."

"Unutma sen Bu dövüşte kurban rolünü oynamıştın."

"Kara kaplı kitabınızda kurbanın böyle bir talebini engelleyen bir hükmün olmadığını, biraz önce öğrendim. Kurallarınız sadece yakınlıklardan bahsediyor. Ne senin, ne de Fuad'ın yakını değilim."

"Bunun sana büyük sorumluluk getirdiğini de biliyor olmalısın."

"Hayatı boyunca işleyeceği suçlardan benim aynı derecede suçlu sayılacağım ve onunla aynı cezaya çarptırılacağımı söylemek istiyorsan, evet bunu biliyorum. Ayrıca senin Lider

olarak bazı saçma kuralları değiştireceğinden de haberdarım. Üstelik biraz Baharian sarayını arayıp, saygıdeğer Prenslerden biriyle konuştım. Fuad'ın at eğitiminde çok iyi olduğunu söylemişlerdi. Prens ona ahırlarında bir iş vermeye söz verdi. Emekli bir polis de onu evine alacak."

Kateb hayranlık dolu bir hayret içindeydi. "Bunu adam öldürmeye kalkmış, tanımadığın biri için neden yapıyorsun?"

"Üstüme düşmeyen işlerle uğraşmaktan zevk aldığımı biliyor olmalısın. Fuad'ın kötü biri olmadığına, ona bir şans verilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Senin de onun ölmesini istemediğini biliyorum. Böylece seni de liderliğinin ilk gününde hiç istemediğin bir şeyi yapmanı önlemiş olacağım."

"Mademki sen öyle istiyorsun, bu konuda suçlu Fuad'ın da bir sorumu cevaplamasını istedikten sonra, vereceği cevaba göre Fuad'ın hayatını bağışlayacağım. Ama bunun karşılığında sen bana ne vereceksin?"

Victoria buruk bir şekilde güldü. "İki gün içinde senin için yaptıklarım yetmiyorsa, sen hiçbir şeye lâıyk değilsin demektir. Sana verebileceğim her şeyi verdim. Söyle; sen bana ne vereceksin?"

"Öncelikle Fuad'ın sorununu halledelim," diyerek ona döndü. "Fuad, bu bayanın senin için yaptığı plânı duydun bu plânı benimsiyor musun?"

"Evet. Bir kadın olmasına karşın, her istediğini yapacağım."

"Ama şunu da hiç aklından çıkarma ki; bundan sonra bir suç işlemeye kalkarsan, bunun cezasını sadece sen değil, senin hayatının bağışlanmasını sağlayan bayanın de ceza almasına neden olacaksın."

"Bu konuda hiçbir endişeniz olmasın, onun kılına zarar gelmemesi için canımı vermeye hazırım."

"O zaman yarın Baharai'ya yola çıkacaksın. şunu da bil ki; bir ay sonra oraya gelip, sana verilen bu son şansı nasıl kullandığını kontrol edeceğim."

Kateb sonra Victoria'ya döndü. "Bir şey vermek yerine senden bazı şeyler isteyeceğim. Bana yaşamının geri kalan günlerini, kalbini ve ruhunu, geleceğini, zekânı, neşeni vereceksin. Bir de nur topu gibi evlâtlar. Senin olan her şeye sahip olmak istiyorum, Victoria McCallan."

"Çok fazla şey istiyorsun Sayın Lider. Bunları neden vereyim?"

"Bunun nedenini herkesin önünde söylememi mi istiyorsun?"

"Kendi halkının temsilcileri önünde söyleyemeyeceksen, bunun ne anlamı ve değeri kalır ki?"

Kateb liderlik koltuğundan kalkarak Victoria'ya yaklaştı. "Daha ilk gördüğüm anda sana âşık oldum. Ama bunu kendime bile kabul ettirmemek için büyük savaş verdim. Sana aşkıma lâayık olmadığını, sana güvenmediğimi, beni aldatmaya kalktığını söy ledim. Ama sonunda sana olan aşkıımı inkâr etmenin bir anlamı olmadığını görüyorum." Uzanıp yavaşça ve sevgiyle genç kadının yanağını okşadı. "Beni seviyor musun?"

"Bunu belki de kırk kere söyledim."

"Bir daha duymak istiyorum."

"Amma da çok şey istiyorsun... Evet Kateb, seni seviyorum..."

Salondakilerden coşkulu bir tezahürat yükselmişti.

"Benimle evlenir misin?" "Evet."

Kaleb eğilip onu dudaklarından öptü. "Senin için çok önemli olmadığını biliyorum. Ama yine de hatırlatayım. Bu aynı zamanda Prenses olma yükünü çekmek zorunda kaldığını da gösteriyor..."

BİTERKEN ~

VİCTORİA, o gün hayatının en güzel Noel gününü yaşamıştı. Bir gün önce, eski kurallardaki ilk değişiklikler yapılmış, çocukların büyüklerinin suçları yerine cezalandırılması başta birçok çağ dışı kural, yeni Lider Kateb'in imzasından çıktıktan sonra Kış Sarayı'nın bahçesinde yapılan törene, bütün kasaba halkının davet edilmesi sosyal barışın da bir ilânı niteliğini taşıdığı için ayrı bir öneme sahipti.

Ayrıca liderlik seçiminin bundan böyle Yaşlılar meclisinin göstereceği adaylar arasından halkın oyuyla yapılması kararlaştırıldığı için, kasabanın siyasal yapısına halkın katılması da sağlanmış oluyordu.

Bu sırada Victoria'nın ısrarı sonucu bu seçimlerde kadınların da oy kullanma hakkı, kasaba erkekleri arasında bir hoşnutsuzluk yaratmış olmasına karşın, bu isteğin yeni prensesleri Victoria'nın arzusu olduğunun bilinmesi bu hoşnutsuzluğun dozunu azaltmıştı...

Böyle bir konuda en tutucu davranmasından endişe edilen Yaşlılar Meclisi ise sözcüleri Zayd'a saygılı davranarak, herhangi bir sorun yaratmadı...

Noel gecesi

Victoria. Kateb'in kollarından uzaklaşarak yatak odalarının köşesindeki görkemli çam ağacının arkasına gitti. Oraya sakladığı ufak bir paketi alarak, kocasının yanına dönerek paketi ona uzattı.

Kateb meraklı bakışlarını karısına çevirmişti. "Bugün aldığım hediyeler yetmiyor mu?"

"Ama bu çok özel bir hediye..."

Kateb'in bundan bir anlam çıkartamadığı belliydi. Paketi alarak mavi kırdelasını çözüp, kutunun kapağını açınca gözleri büyümüştü. Elinde tuttuğu bir çift bebek patiğine inanamaz nazarlarla bir daha bakıp, soran nazarlarını karısına çevirdi.

"Evet, Kateb. Yaklaşık sekiz ay sonra El Deharia Krallığının yeni bir varisi olacak..."

Kateb karısına bir anda kucağına alarak sevinç, arzu ve hiç tükenmeyecek bir özlemle öpüp onu yataklarına taşıdı...

SON

GINNY

SUSAN MALLERY HAREMDEKİ KADIN

El Deharian sarayında Prens Nadim'in asistanı olarak çalışan genç ve güzel Victoria bir gece yarısı yatağının etrafı silahlı saray muhafızlarıyla sarılmış bir şekilde uyanır.

Muhafızlar Victoria'yı apar topar zindanların bulunduğu mahzeme indirirler. Genç kadın başına bir felâketin geldiğinin farkındadır.

Girdiği mahzende karşılaştığı felâket, yıllardan beri görmediği; yasaların suç, insanların ayıp ve dinin günah saydığı her şeyi yapan babasıdır.

Dean McCallan her nasıl becerdiyse El Deharian'a kadar gelmiş ve sert, otoriter Prens Kateb'le kumar oynarken kâğıt çalıp hile yapmış ve Prens tarafından yakalanmıştır.

Çok ağır bir cezaya çarptırılmamak için de Sarayda çalıştığı kızı Victoria'yı Prensê metres olarak vermeyi tek kurtuluş yolu olarak görmektedir....

HQN SE-1 2010/11
Fiyatı: 7,90 TL
Kıbrıs: 10,90 TL

SPECIAL EDITION

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usûl ve Esaslar
Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde
bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

www.bizimkosemiz.com